

Giới thiệu Trảm Ác Tử

Nghe nhan đề truyện Trảm Ác Tử không ít bạn đọc sẽ thắc mắc, tại sao lại có cái tên lạ lẫm đến như vậy, cái tên ấy có ý nghĩa như thế nào, đó là tên nhân vật, một loại võ công hay đề ám chỉ sự việc gì đó... Có nhiều thắc mắc được đặt ra nhưng khi đọc truyện kiếm hiệp này, bạn sẽ phần nào hiểu rõ cái tên này.

Kể từ sau trận huyết chiến giữa Cô Mộc Kiếm Thánh Long Phi Tuyết và Thiên tà giáo chủ Ân Kinh Vũ, võ lâm Trung Nguyên bất ngờ xuất hiện một đạo khách thần bí. Y là ai? Không ai biết câu trả lời. Chỉ biết rằng đạo khách đó đeo mặt nạ ngọc cầm Sinh Tử Lệnh tung hoành khắp giang hồ khiến hắc bạch lưỡng đạo phải nể sợ. Nhân sĩ giang hồ gọi y với biệt danh Trảm ác tử.

Thấm thoát 200 năm đã trôi qua...

Trên đỉnh Tuyết Hàng Sơn, Hoắc Phong vì bảo vệ người mình yêu mà tình nguyện nhảy xuống vực thẳm. Nhưng kẻ chí tình ấy lại không chết. Hai mươi năm sau y trở về từ vực thẳm, quyết tìm lại người con gái ngày xưa lần những kẻ sát thủ đã hãm hại mình. Ai oán thay, nàng góa đã là vợ của mình chủ võ lâm. Kẻ chủ mưu đứng sau hãm hại y lại chính là người huynh đệ thân thiết nhất.

Hoắc Phong sẽ phải hành động ra sao?

Huyết Ma Lệ Kiếm và Phi Hồ Thần Dao không hẹn mà cùng tái xuất giang hồ, một trận tranh phong huyết vũ sẽ lại nổi lên.

Bao âm mưu toan tính, bao thù hận tình cừu, tất cả sẽ cuốn võ lâm Trung Nguyên vào một trận hạo kiếp. Người có thể hóa giải đại họa ấy, chỉ có một, nhưng liệu y có sẵn sàng vùng đao vì chính nghĩa.

Liệu câu chuyện này sẽ kết thúc thế nào, cùng đọc truyện để đi đến đoạn kết nhé !!!

Bạn đang đọc truyện *Trảm Ác Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Hoàn Dương

Ánh trăng nhẹ nhàng lướt trên ngọn đao, chiếu sáng mái đầu bạc trắng của Hoắc Phong. Y đã ngoại tứ tuần, đôi mắt hằn những vết nhăn hình chân chim, dù nhắm lại nhưng vẫn tỏa ra thần khí cương trực. Đường như lúc còn trẻ không chuyện gì làm khó được bạch phát nam nhân này.

Giữa Ly Trần nhai, y ngồi im như tượng đá. Xung quanh y chỉ có ánh trăng chiếu rọi, gió, sương tích mịch hiu hắt. Tay y không lúc nào rời thanh Trảm Ác đao. Thanh đao ấy không biết đã nhuộm máu của bao nhiêu ác nhân trên giang hồ. Giờ cũng như chủ nhân nó, tĩnh tại giữa chốn núi rừng hiu quạnh này.

Trăng, mỗi lúc một sáng hơn, làm cho kẻ ngắm nhìn nó như thoát khỏi thực tại, chu du vào miền ánh sáng dịu mát. Kể ra đối với Hoắc Phong, đêm nay cũng như bao đêm khác ở Ly Trần nhai. Có chăng, đêm nay trăng quá mỹ lệ, cơ hồ khơi gợi trong tâm hồn đạo khách nọ những ký ức tưởng chừng bị vùi lấp dưới dòng thời gian. Thấp thoáng trong những mảnh ký ức đó là hình bóng của một giai nhân áo trắng. Nàng cũng có cái tên đẹp như trăng: “Minh Nguyệt”.

Trăng bắt đầu mờ dần rồi khuất sau đám mây, chỉ còn những tia sáng yếu ớt vương lại. Đột nhiên hai mắt của Hoắc Phong mở ra tựa như chớp giật. Kể đó, thân hình y bay lên nhẹ nhàng như chim ung tung cánh. Đúng lúc ở trên không, Hoắc Phong chém xuống một đao theo hình vòng cung. Một đao này, trời đêm như bị phân làm hai mảnh. Một mảnh u ám, toàn bóng tối. Mảnh kia tràn ngập ánh sáng của trăng. Có điều sau khi y thu đao, mặt trăng như thoát khỏi sự giam cầm của đám mây, lại xuất hiện nơi cuối trời, ban phát cho dương thế thứ ánh sáng tinh khiết của mình. Trước mặt Hoắc Phong, mười cây tùng lớn bị đao kinh chém trúng kêu răng rắc rồi đổ gục xuống. Đây là chiêu “Phá vân vệ nguyệt”. một trong số 6 chiêu đao mà y ngộ ra trong 20 năm ở Ly Trần nhai này.

“Xem ra võ công của ngươi lại tiến thêm một bậc”, một giọng nói ấm áp truyền đến tai Hoắc Phong. Đó là một lão nhân râu tóc bạc trắng. Ở Ly Trần nhai vẫn còn một người nữa, ngẫu nhiên hay trùng hợp cả hai kẻ nương thân nơi đây tóc đều chuyển sang màu trắng.

Vị lão nhân chậm rãi tiến gần đến Hoắc Phong, đạo bào màu trắng ông mặc phất phơ trong gió. Con người này từ đầu tới chân toát lên cốt cách siêu phàm thoát tục. Đường như bụi trần nơi ông đã rũ sạch.

“So với hai mươi năm trước, đao của ngươi tinh hơn nhiều. Nhưng tâm của ngươi vẫn ẩn chứa một ngọn lửa. Đến lúc nào đó ngọn lửa ấy sẽ thiêu rụi chính ngươi. Ngươi biết không?”

“Đa tạ tiên sinh chỉ giáo. Hai mươi năm qua ở dưới Ly Trần Nhai này, dù xa cách thế tục nhưng ân oán thị phi chốn giang hồ vẫn không buông tha tại hạ. Xem ra tại hạ không có cái phúc tiêu dao tự tại như Văn Trí tiên sinh.”

“Ngươi muốn rời khỏi đây sao? Lại muốn tung hoành hoành giang hồ như trước phải không”, Văn Trí lão nhân hỏi thẳng

Hoắc Phong quỳ xuống trước mặt Văn Trí lão nhân dập đầu ba cái liền rồi nói:

“Đa tạ tiên sinh đại ân cứu mạng năm xưa. Nếu không có người thì hai mươi năm trước tại hạ đã phơi thây nơi đây rồi. Ân nghĩa đó tại hạ chỉ biết khắc cốt ghi tâm suốt đời.”

Lão nhân thở dài, ngược mắt lên trời đêm bao la:

“Hay cho trăng kia có lúc bị mây bay che phủ nhưng vẫn thoát khỏi sự trói buộc, biết tự tại phiêu diêu mà tỏa sáng. Hoắc Phong, lão phu năm xưa cứu mạng ngươi vốn không màng tới hai chữ “ báo đáp”. Nay ngươi muốn đi ta cũng không giữ lại làm gì. Cách đây hai dặm về phía Tây có núi Hoàn Dương. Chỉ cần vượt qua nó là ngươi có thể trở về Trung Nguyên.”

Hoắc Phong nghe xong cảm kích vô cùng , lại khấn đầu lạy tạ. Vừa dứt lời từ biệt, y phi thân về phía tây. Chẳng mấy chốc, bóng y mờ dần dưới ánh trăng. Vị lão nhân vẫn đứng đó, thần thờ quan sát tinh tú trên trời.

“Minh Nguyệt...hai mươi năm nay ngươi luôn nhớ đến cô nương ấy nhưng liệu trong tim cô ta còn có hình bóng của ngươi không? Tại sao ngươi không chịu từ bỏ hã Hoắc Phong?”

*

* *

Trăng tự cổ vốn đa tình. Bởi vậy kẻ lữ khách trong đêm đen dù lẻ loi vẫn cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ trăng. Mặt trăng viên mãn dần dần nhô ra khỏi đám mây bao quanh, tiếp tục dõi theo nam nhân tóc trắng. Hai mươi năm dưới Ly Trần nhai, chỉ có y, Văn Trí lão nhân và ánh trăng đa tình kia trò chuyện với nhau thôi. Nếu là kẻ khác , sớm đã thoát khỏi thế tục, quy ẩn nơi này rồi. Chỉ có những trái tim thổn thức vì yêu đương , vì oán hận chưa nguôi mới không cam chịu khuất bóng giang hồ.

Cước bộ mỗi lúc một nhanh, Hoắc Phong đã đến được Hoàn Dương Sơn. Ngọn núi hùng vĩ, sừng sững xuất hiện trước mặt y. Hoàn Dương Sơn như một thanh trường kiếm đâm thẳng lên trời. Trên vách núi không biết cao nhân nào đã khắc hai chữ lớn “ Hoàn Dương”. Hai chữ ấy đối với Hoắc Phong mà nói thật là kinh tâm động phách. Bao nhiêu kí ức bỗng chốc hiện về. Hai mươi năm về trước, kẻ thù hãm hại mà y nhảy xuống vực sâu vạn trượng. Tường chừng khi số đã tận, nào ngờ Văn Trí lão nhân đã tóm được cái mạng của y trước cửa Quỷ Môn Quan. Giờ đây nghĩ lại , Hoắc Phong vẫn còn rung động. Nhưng vượt qua ngọn núi ấy là y có thể gặp lại người mà mình mong tưởng suốt hai mươi năm ròng.

“Minh Nguyệt, nàng đang ở đâu trên dương gian. Suốt từng ấy năm không ngày nào ta không nhớ tới nàng , nỗi nhớ của ta khiến cho tóc xanh cũng phải chuyển thành trắng ,nàng có biết không? Ta nhất định phải gặp lại nàng, nhất định phải thực hiện lời hứa năm xưa, suốt đời kẻ chân mây cho nàng”

Ý đã quyết, Hoắc Phong phóng thẳng lên vách núi. Y quyết chinh phục ngọn núi đá này bằng khinh công . Chân y như dao cắt thẳng vào vách đá trơn tuột, từng bước nhảy qua chũng mỏm đá cheo leo hiểm trở. Chỉ cần sơ sẩy một chút thôi, y sẽ táng mạng nơi này. Nhưng Hoắc Phong đâu có thời giờ để nghĩ đến điều đó. Trong đầu y lúc này chỉ có hình ảnh của Minh Nguyệt.

Lên được lưng chừng , gió bắt đầu thổi mạnh. Sương mù càng lúc càng dày đặc. Hoắc Phong không thể nhìn được các mỏm đá nhô ra để đặt chân. Y buộc phải dùng hai tay áp chặt vào vách núi, treo mình trên không. Đôi tay của Hoắc Phong như có sức hút , dính chặt vào vách núi dựng ngược. Vừa nghỉ, họ Hoắc hồi khí ngay. Lúc này sương mù trắng đục bao quanh cơ thể y. Mặc dù có thể nghỉ ngơi được nhưng đôi tay y không thể rời quá hai canh giờ.

” Không thể thi triển khinh công được nữa rồi. Lẽ nào mình đành chịu chết ở đây ư?”, trong đầu Hoắc Phong hiện về cảnh rơi xuống vực sâu từ hai mươi năm trước. Lúc đó có Văn Trí lão nhân cứu mạng còn giờ đây, y chỉ có một mình. Trong lúc suy nghĩ, những cơn gió từ dưới không ngừng thổi lên ,làm thân hình y lay động như chiếc lá vàng sắp lìa khỏi cành. Khổ sở lắm y mới cầm cự nổi.

“ Cho dù không có sương mù thì những cơn gió mạnh kia cũng thổi văng mình đi thôi”, Hoắc Phong chột dạ nghĩ. “ Khoan đã, nếu có thể mượn sức gió thì chuyện leo núi há lại chẳng dễ dàng hơn sao”.

Ý nghĩ đó vụt lóe lên trong đầu y. Trước đây, Hoắc Phong từng được Văn Trí lão nhân truyền dạy công phu “” Thừa phong khảm nguyệt”, làm cho cơ thể nhẹ như điều giấy. Trong lúc sinh tử này, không ngờ lại hữu dụng vậy. Chỉ thấy Hoắc Phong thả lỏng hoàn toàn, cơ thể y lúc này như con diều nằm ngang, hai tay vẫn dính vào vách núi để lấy hướng, dựa vào gió thổi mà bay lên. Thình thoàng gió chuyển hướng, thổi lệch cơ thể y đi. Hoắc Phong lắc mình một cái , liệng đến nơi gió thổi ngược lên. Phong thái của y lúc này cực kì tiêu sái. Phút chốc y đã vượt qua được đám sương mù. Nhưng không chú quan, y tiếp tục để khí bay tiếp cho đến khi lên đến đỉnh núi mới thôi.

Khi đặt chân lên đỉnh Hoàn Dương Sơn y mới thở phào nhẹ nhõm. Kì thực ngọn núi ấy chính là một vùng hoang sơn. Còn chỗ vách núi mà y bay lên lại là vực sâu muôn trượng. Ánh bình minh đã ló rạng nơi chân trời. Vậy là Hoắc Phong phải mất một đêm mới thoát khỏi vực sâu ấy. Toàn thân y rã rời, không còn chút sức lực. Y đành nằm xuống nghỉ, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc mộng. Xung quanh nắng vàng đã phủ kín. Nguy hiểm nơi hoang sơn này Hoắc Phong đã vượt qua nhưng còn những cạm bẫy chốn giang hồ vẫn còn chờ y.

Chương 2: Lãng Tử Cuồng Dao

Gió vi vút chừ sông Dịch lạnh tê

Tráng sĩ một đi chừ không trở về

“Hào khí khi sang đất Tần năm xưa của Kinh Kha tiền bối thật đáng ngưỡng mộ. Chỉ hận Hứa Phi này không có phúc sống cùng thời với tiền bối. Nếu như ta sinh sớm vài trăm năm thì thế nào cũng cùng người đối ẩm cho thỏa chí nam nhi. Hôm nay, văn bối chỉ biết kính người vô rượu này thôi”, nói xong Hứa Phi ngửa cổ tu rượu ừng ực. Khí huyết trong người chàng như sôi sục lên.

“Hào tử, đáng tiếc trời cao không để đẳng anh hùng như Kinh tiền bối hoàn thành nguyện ước. Cuối cùng, người đành gửi thân nơi đất khách. Nhưng tráng chí ấy của người sẽ còn lưu truyền mãi về sau”. Uống xong, chàng cất cao tiếng nói, dáng vẻ vô cùng sảng khoái.

Vô rượu cạn dần rồi hết veo. Nhìn những giọt rượu cuối cùng rơi ra, Hứa Phi mới nhận ra rằng số rượu mà mình mang theo đã hết.

“Lý nào lại vậy, ta còn uống chưa đã mà!”, Hứa Phi cúi xuống vỗ nhẹ vào con tuấn mã đang cười. “Hắc Ngân Câu, người có biết gần đây có tửu quán nào không?”

Con ngựa lông đen tuyền ấy đáp lại bằng một tiếng hí vang trời. Kế đó nó phóng như bay về phía trước.

“Hơ hơ, đúng là ngựa ngoan của ta. Chắc người cũng đánh hơi được mùi rượu rồi phải không?”, Hứa Phi cười lớn, “Được, khi nào tới Phiêu Hương lâu, nhất định ta sẽ cho người uống cả trăm vô ‘Mai hoa tửu’.

Mai hoa tửu mà Hứa Phi nhắc đến vốn là đệ nhất mỹ tửu ở Giang Nam. Tuy nhiên muốn uống loại Mai Hoa tửu ngon nhất, vị cay nồng mà dậy mùi hoa mai thơm ngát thì phải tìm các tửu quán ven bờ Tây Hồ ở Hàng Châu. Nghe nói trong bí kíp nấu rượu của người dân vùng ấy, có chuyện ướp cánh hoa mai đang còn tươi nguyên vào rượu. Việc ướp hoa lại phải tiến hành vào đúng tiết xuân, khi trời còn se lạnh. Ba năm sau, cũng vào đúng mùa xuân họ mới lấy rượu lên. Khi mở nắp vô rượu ra, cánh hoa mai vẫn còn tươi nguyên như khi mới ướp. Thế nên ngoài cái tên ‘Mai hoa tửu’, thứ rượu ấy còn có tên khác là ‘Tam xuân tửu’.

Cứ nghĩ đến thứ mỹ tửu ấy, Hứa Phi không sao chịu nổi. Vô rượu mà chàng uống ban nãy tuy cũng là mỹ tửu của Dương Châu như đâu thể so sánh với ‘Mai hoa tửu’.

“Nhanh lên nào anh bạn của ta, Kim hiền đệ đang đợi ta ở Phiêu hương lâu đó. Lần trước ta ở Dương Châu không đối ẩm được với y, quả thực có lỗi”, ánh mắt Hứa Phi tràn đầy khí lực. Chàng mới hơn hai mươi tuổi, xông pha giang hồ chưa lâu nhưng đã sớm nổi danh thiên hạ. Bạn bè mến phục cái tính phóng khoáng, hào sảng cùng với thói quen nghiện rượu của chàng nên đã đặt biệt hiệu ‘Lãng tử cuồng đao’. Nói không ngoa, chính vì sở thích uống rượu ấy, Hứa Phi cùng con Hắc Ngân câu rong ruổi suốt từ miền bắc cho tới phương nam, hể ở đâu có mỹ tửu là tìm đến.

Hắc Ngân Câu phóng như tên bắn. Vô câu vun vút, để lại phía sau những vệt khói mờ lẫn hơi sương. Xung quanh, những cánh hoa mai lác đác rơi, chao liệng trong gió xuân. Hương hoa mai ngào ngạt theo gió mà tới. Hứa Phi hít thở thật sâu cái hương thơm ấy.

“Quả nhiên là đệ nhất mỹ tửu. Cách xa cả dặm mà đã ngửi thấy mùi rượu rồi”.

Chốc lát Phiêu hương lâu đã hiện ra trước mắt chàng. Đó là một tửu quán nguy nga, tọa lạc bên bờ Tây Hồ. Tại đó, tửu khách vừa uống rượu lại vừa có thể ngắm cảnh sắc sông nước mênh mông trên hồ. Cao hứng hơn, tửu lâu sẵn sàng cho khách mượn thuyền dạo chơi trên hồ. Giữa mùa xuân mà dòng thuyền ra Tây Hồ, tay cầm vô ‘Mai hoa tửu’, lại nhâm nhi món cá anh vũ thì thật không có thứ nào sánh bằng.

Hứa Phi cột ngựa rồi phi thân lên lầu. Trong tửu lâu người ra vào tấp nập rộn ràng. Mùi rượu nồng bốc lên nghi ngút, quện lại thành từng dải khói mờ ảo, đứng dưới lầu ngửi mùi thôi cũng thấy say ba bốn phần rồi. Đang đắc chí, Hứa Phi chợt nhìn thấy một nam nhân tóc bạc như tuyết đang độc ẩm trên lầu. Người này vừa uống vừa ngâm thơ, xem chừng trong lòng đang đầy tâm sự.

“Thiếu nữ trong trăng vào chốn bụi trần

Lần đầu tiên gặp bên hồ Tây Tử

Giang hồ hung hiểm

Thật giả khó phân

Tình duyên mảnh tựa như khúc hát

Còn lại trong lòng hận muôn thu”(1)

Không biết có phải vì lời thơ ưu uất hay vì mái tóc trắng như tuyết trước tuổi kia mà Hứa Phi nhìn vị tửu khách ấy mãi không rời. Chẳng thấy y bận một chiếc áo choàng màu tro cũ nát, đôi giày mòn vẹt cả đế. Sau lưng y, một bọc vải to được cuốn kĩ lưỡng. Với trực giác của một đạo khách, chàng đoán chừng trong bọc ấy hẳn là một cây đao, thậm chí là bảo đao nữa là khác.

Quá ngạc nhiên, Hứa Phi quay sang hỏi Chung Phú Thông – lâu chủ Phiêu Hương lâu:

“Chung lâu chủ có biết vị quan khách tóc bạc ở đằng kia không? Dường như y không phải người vùng này?”

Chung Phú Thông đang bung nắm vỏ rượu tới, cười hi hi với Hứa Phi. “Hứa thiếu hiệp quả thật có con mắt tinh tường. Vị đại gia họ Hoắc đó đến từ lâu từ tối hôm qua, tiêu tiền rất hào phóng. Tiền rượu của từ lâu hôm nay đều do vị đại gia đó chi trả đó.”

Nói xong, Chung Phú Thông mang rượu đến cho nam tử tóc trắng ấy. Hứa Phi lúc này mới để ý số vỏ rượu trên bàn. “Chín mươi bảy, chín mươi tám... ha, gần một trăm vỏ Mai Hoa tửu. Xem chừng vị tiền bối này cũng có từ lượng bất phàm đây.”

Hứa Phi khẽ mừng thầm trong bụng. Chàng vốn thích kết giao với những bậc hảo tửu trong thiên hạ. Đang định lại gần làm quen, Hứa Phi bỗng thất sau lưng có một luồng gió mạnh thổi tới. Chàng quay lưng lại liền thấy một khối thịt màu vàng đang bay tới. Định thần nhìn kĩ lại thì đó là một nam nhân mặc áo vàng. Hứa Phi vội vàng thi triển thân thủ tuyệt luân, tóm gọn người ấy lại, rồi đặt lên ghế.

“Hô, Kim lão đệ, đệ đến sớm vậy sao?”, Hứa Phi bấy giờ mới nhận ra đó là nghĩa đệ của mình Kim Phiến Thư sinh - Kim Mộ Vân.

Kim Mộ Vân nồng nặc mùi rượu. Gương mặt trắng trẻo của y bầm tím tựa như bị trúng quyền. Y không trả lời Hứa Phi, mặt mày ngơ ngẩn xem chừng vẫn còn đang say.

“Chắc là Kim đệ uống rượu say rồi đi gây sự đây mà. Đã vậy còn bị người ném lên đây nữa.”, Hứa Phi lắc đầu thờ dãi, chàng vốn đang đợi vị nghĩa đệ của mình tới uống rượu, không ngờ lại gặp cảnh này.

Kim Mộ Vân vốn là con nhà danh gia thế tộc ở Hàng Châu. Bất luận về võ công hay từ lượng, y đều không thua kém Hứa Phi là bao, giang hồ vì thế gọi hai huynh đệ này là “Hàng Châu song tuyệt”.

Hứa Phi lấy áo khoác của mình phủ lên người Kim Mộ Vân. Chàng đưa mắt nhìn cảnh hồ, bên ngoài từ lâu, gió xuân thổi vào từng đợt, lay động từng vạt liễu ven hồ.

Bất chợt một tiếng hét kinh thiên làm Hứa Phi giật mình” Tên tiểu tử họ Kim đâu rồi, có bản lĩnh thì ra đấu tiếp với đại gia mấy chiêu nữa!”

Hứa Phi nhìn kĩ lại thì thấy một nam tử cao lớn xộc vào từ lâu. Người này đầu tròn, thân hình lực lưỡng, to khỏe như trâu mộng, trên lưng đeo một cây thiết chùy. Hứa Phi thầm đoán đây là kẻ đã ném Kim mộ Vân lên lầu. Chàng liền cầm một vỏ Mai Hoa Tửu lại gần gã đầu tròn, niềm nở nói:

“Không biết nghĩa đệ đã đắc tội gì với nhân huynh, tại hạ xin thay mặt nó kính nhân huynh vỏ rượu này, coi như tạ tội!”

Gã đầu tròn nhìn Hứa Phi một cách dữ tợn, y quát to: “Ai thêm uống rượu của nhà ngươi. Thứ rượu này đến con chó của đại gia còn không thèm uống. Ngươi tưởng mình là ai mà dám mời rượu ta!”.

Nói xong gã bất ngờ phóng ngay một quyền vào mặt Hứa Phi. Nhưng Hứa Phi đâu phải tay vừa, chàng khẽ đảo mình, rồi vận dụng bộ pháp “Mai hoa tung tẩy” dễ dàng né được quyền ấy. Chỉ thấy thân hình Hứa Phi như hoa bay trong gió, nhẹ nhàng lướt qua gã đầu tròn, giọng chàng vẫn nhỏ nhẹ: “Mai hoa tửu ở đây nổi tiếng thiên hạ, xin nhân huynh đừng miệt thị”, chàng đứng lại, nâng vỏ rượu lên uống một cách sang khoái, phong thái vô cùng tiêu sái, tựa như chưa có chuyện gì xảy ra.

Thấy Hứa Phi né được quyền của mình còn ngàng nhiên uống rượu, gã đầu tròn ấy then quá hóa giận, lập tức rút ngay cây thiết chùy sau lưng, sử ngay một chiêu hung bạo. Đó là chiêu “Cuồng ngư phá đình”, kinh lực có thể làm đá cũng phải nát vụn.

Nhắc thấy chùy vừa lướt tới, Hứa Phi đưa chân phải làm trụ nghiêng mình sát đất, phút chốc đã thấy chàng nhảy sang trái ba trượng. Thiết chùy vì thế mà đánh vào khoảng không, kinh lực làm cho mấy vỏ rượu trên bàn đối diện bể nát.

“Đánh, đánh nhau rồi”. Đám tử khách hô to lên rồi sợ hãi chạy vọt ra ngoài.

Chung Phú Thông thấy cảnh ấy cũng kinh sợ vô cùng, y chạy tới xua tay liên tục: “Nhị vị đại gia, xin hãy ngừng tay, đừng đánh nữa.”

Nhưng gã đầu tròn ấy đâu vì mấy câu này mà dừng lại, gã lại tung tiếp ba chiêu nữa, chiêu nào cũng mãnh liệt vô cùng. Còn Hứa Phi vẫn né tránh chứ không tấn công, chàng bay qua lượn lại uyển chuyển như múa.

Lúc này trong từ lâu chỉ còn bốn người. Ngoài Hứa Phi, gã đầu tròn và Chung Phú Thông ra, Kim Mộ Vân đang say ngủ trên bàn, nam nhân tóc trắng kia vẫn điềm nhiên trầm tư như không có chuyện gì xảy ra.

Gã đầu tròn đánh ra chiêu thứ hai mươi mốt thì Hứa Phi bất ngờ nhảy về phía sau. Thì ra vỏ rượu trên tay chàng đã uống hết. Chàng ngồi xuống chỗ nam nhân tóc trắng kia, rót rượu ra chén một cách tự nhiên. Đường lúc ấy, gã đầu tròn lại lao tới.

Với thân thủ diệu tuyệt của mình Hứa Phi có thể tiếp tục trò mèo vờn chuột, thế nhưng chàng lại tiếc cho số rượu trên bàn sẽ bị đập vỡ tan tành. “Nhân huynh ép người quá đáng, tiểu đệ đành phải đắc tội vậy”. Chỉ thấy đao quang sáng bóng lóe lên trong từ lâu, kể đó một tiếng “keng” ngân lên thật dài.

Hiển nhiên Hứa Phi đã rút đao nghênh chiến. Đao ,chùy chạm nhau, gã đầu trục chọt thấy hồ khâu ê ảm không khỏi thốt lên;

“Tiểu tử, nội lực của ngươi cũng khá lắm, mau báo tên họ ra “

Hứa Phi cười nói “ Tại hạ là Hứa Phi , biệt hiệu “" Lãng tử cuồng đao”.

Gã đầu trục đáp lại” Ta họ Triệu tên Đại Nguru, biệt danh “Nam Sơn Nguru Thần”.

Hứa Phi khẽ cười thâm” Nguru thần cái gì, có mà xú nguru thì có”, chàng lại nhỏ nhẹ nói tiếp” Tại hạ nghe danh Triệu đại gia đã lâu, bây giờ mới có dịp tiếp kiến”

Chàng vì bảo vệ nghĩa đệ nên mới hạ mình như vậy . Ai dè cái gã họ Triệu kia lại là kẻ không biết điều, gã lại cao ngạo, bắt Hứa Phi giao Kim Mộ Vân ra:

“Tên tiểu tử họ Kim kia dám bảo đại gia không biết uống rượu , mẹ kiếp, lúc ta còn tung hoành giang hồ thì nó vẫn còn là đứa trẻ ranh, vậy Mà hỗn xược với ta. Hôm nay ta không cho nó về châu Tây Thiên thì thật không hà dạ. Tốt nhất là ngươi nên giao nó cho ta”.

Hứa Phi cười nói:” Tại hạ đâu phải kẻ bất tín bất nghĩa mà bán đứng huynh đệ. Hơn nữa một đại anh hùng như Triệu đại gia đây cần gì so đo với một đứa trẻ ranh.”

“Ngươi nhất định không giao tên xú tiểu tử ấy ra phải không?”, Triệu Đại Nguru nâng thiết chùy lên, ngầm vận kinh lực vào hai cổ tay“ Vậy thì chuẩn bị tiếp thêm một chùy nữa đi”.

Một chùy mạnh như lời đình nữa lại đến trước mặt Hứa Phi. Bất luận là tốc độ hay kinh lực đều hơn hẳn những chiêu trước.

Thấy cường chiêu lâm môn, Hứa Phi không chậm trễ sử ra ngay sở học của bản thân “ Hồng Mai đao pháp”. Đao thể như hoa bay nước chảy nhẹ nhàng đánh tới. Chỉ trong khoảnh khắc hai người đã giao đấu hơn mười mấy chiêu.

Nam nhân tóc trắng bay giờ mới chú ý tới trận chiến. Y tới gần Chung Phú Thông hỏi: “ Lâu chủ, vị thiếu hiệp kia có phải là đệ tử của Hồng mai nữ hiệp Sái Ngọc Bình không?”

Chung Phú Thông thấy bàn ghế bị đập bể , tiếng của đứt ruột nói” Đại gia đoán quả rất chính xác. Cái tên Hứa Phi ấy cũng giống như sư phụ hần, cả hai đều rất thích gây sự”.

Hoắc Phong nghĩ thâm” Hèn chi ta thấy đao pháp mà thiếu niên kia sử dụng quen quen. Hóa ra đúng là đệ tử của Sái Đại nương năm xưa. Đúng là thầy nào trò nấy. Nhưng y lấy nhu đao mà chống lại thiết chùy e rằng không phải cách hay.”

Băng tuyết thiếu nữ nhập phạm trần

Tây Tử hồ bần sơ kiến tình

Thị phi nan giải hư như ảnh

Nhất khang ái

Nhất thân hận

Nhất lũ thanh phong nhất ti hồn

Trượng kiếm hiệp tửu giang hồ hành

Đa thiếu ân oán tụy mộng trung

Mộ nhiên hồi thủ vạn sự không

Kỷ trùng mộ

Kỷ khóa từng

Kỷ tăng viễn loan kỷ thanh chung

Bạn đang đọc truyện *Trảm Ác Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Sợ Thua, Triệu Đại Ngu Cầm Đầu Chạy Thẳng

Lại nói về Hoắc Phong, sau khi thoát khỏi Ly Trần nhai, y một mình rong ruổi giang hồ. Trước mắt y có hai việc cần làm ngay: một là gặp lại Dương Minh Nguyệt, hai là truy tìm bốn kẻ năm xưa đã vây đánh y trên đỉnh Tuyết Hằng Sơn. Bốn kẻ ấy bịt mặt nhưng võ công cực cao, Hoắc Phong đoán chắc chúng ắt hẳn phải là những đại nhân vật của võ lâm lúc ấy, nhưng là những người nào thì y nhất thời không thể biết được. Lần này nếu y tái xuất giang hồ một cách công khai chẳng khác nào đã thảo kinh xà, chi bằng bí mật điều tra, việc gặp Dương Minh Nguyệt có thể hoãn lại, hơn nữa y cũng chưa tìm được tung tích nàng. Sau trận chiến trên đỉnh Tuyết Hằng Sơn năm xưa không biết nàng đã đi đâu? Hoắc Phong lòng đầy nghi vấn, chân đã bước đến Hằng Châu từ bao giờ. Ai ngờ tại Phiêu Hương lâu, y gặp được đệ tử của Hồng Mai nữ hiệp Sái Ngọc Bình.

Năm đó, y mới xông pha trên giang hồ, tình cờ biết được ở Hằng Châu có môn võ công Hồng mai đao pháp cực kì lợi hại, vốn tính hiếu võ y tìm tới tìm võ với Sái Ngọc Bình. Kết quả là vị Sái Đại nương danh tiếng lẫy lừng kia rốt cuộc lại bại trong tay một tên tiểu tử chưa tỏ sự đời là y. Nhưng Sái Ngọc Bình khâm phục võ công, cốt cách của y nên đã kết giao bằng hữu. Hai người lại không ngừng bàn luận về võ công cũng như thưởng thức Mai Hoa tửu. Sau lần ấy, võ công của Hoắc Phong đại tiến, bản thân y cũng biết rằng trên đời có thứ nữ tử gọi là “Mai hoa tửu”. Những chuyện ấy xảy ra cách đây hơn hai mươi năm nhưng y vẫn còn nhớ rõ như mới chỉ ngày hôm qua thôi. Hôm nay thấy vị thiếu hiệp kia sử dụng “Hồng Mai đao pháp”, trong lòng y không khỏi băng khuâng nghĩ tới cổ nhân.

Lúc này Hứa Phi và Triệu Đại Ngu đã giao đấu được hơn ba mươi chiêu. Gã đầu trọc kia càng đánh càng hăng, nội kinh liên miên bất tận. Còn Hứa Phi thì càng lúc càng bị dồn ép, Hồng Mai đao pháp của chàng vốn chú trọng tốc độ cũng sự hoa mỹ chiêu thức nên không có được sự cương mãnh cần có trong đao pháp, do vậy khi gặp phải một cao thủ như Triệu Đại Ngu điểm ấy rõ ràng đã lộ ra.

Đến chiêu thứ ba mươi ba, Triệu Đại Ngu dồn Hứa Phi vào góc tường. Hắn tấn công liên tục không ngừng nhằm làm tiêu hao sức lực của đối thủ. Về phần Hứa Phi vì không chiếm được tiện nghi nên chàng không thể thi triển thân pháp khoái tuyệt của mình.

Hứa Phi sử chiêu “Mai hoa mấn thiên”, đao quang liên tiếp đâm vào các huyệt đạo trên ngực của Triệu Đại Ngu. Nhưng gã họ Triệu ấy lợi dụng kích thước của thiết chùy, khua thành một vòng tròn hộ thể, thừa thế ép sát Hứa Phi vào góc.

Hứa Phi thấy địch thủ tiến đến càng lúc càng gần, lòng thâm kinh sợ, “Hồng mai đao pháp” của chàng cần có không gian để thi triển, nếu cứ bị ép lùi về sau rõ ràng uy lực của đao sẽ giảm xuống. Lúc ấy chàng chợt nhớ tới lời dặn của sư phụ ‘tay mạnh thì chân yếu, đó vốn là luật bù trừ’. Nghĩ vậy Hứa Phi liền biến chiêu đánh vào hai chân của địch thủ. Quả nhiên, đó chính là điểm yếu của Triệu Đại Ngu. Thấy khoái đao chém tới, gã buộc phải thu chùy về đón đỡ. Hứa Phi cứ vậy mà đánh tới tấp vào hai chân của gã. Chàng vừa sử chiêu: “Vạn lý phiêu hương” chém vào đầu gối bên trái của hắn lại xuất chiêu “Hoa khai tiếp phát” đâm thẳng vào chân phải.

Trông thấy đối phương cứ đánh vào hai chân mình, Triệu Đại Ngu không khỏi tức giận. Gã quát to:

“Mẹ kiếp, sao ngươi cứ đánh vào hai chân của ta thế.”

Chỉ thấy gã điểm một cái rồi vọt lên cao, tránh khỏi khoái đao của Hứa Phi. Thiết chùy trên tay gã múa thành hình một vòng tròn rồi bất ngờ giáng xuống. Đây là chiêu “Ngu thần giáng thế” mà Triệu Đại Ngu vô cùng đặc ý, kẻ địch chỉ có thể ngheh chiến trực tiếp chứ không thể né tránh.

Nhắc thấy thiết chùy sắp giáng xuống đầu, Hứa Phi thầm kêu khổ. Chàng không thể né được mà nếu giương đao lên đỡ thì kinh lực từ thiết chùy sẽ đánh gãy đao trong tay chàng ngay. Trong sát na ấy, bên tai chàng có một tiếng nói vang lên:

“Mai hoa luyện điệp”.

Câu nói ấy làm Hứa Phi sự tỉnh mộng. Đó là một chiêu trong Hồng Mai đao pháp, yếu quyết là đao của ta dính chặt lấy binh khí của địch thủ, vừa làm giảm kinh lực của địch vừa tấn công vào tay cầm binh khí của địch. Chàng vội tấn lực giơ đao lên. Triệu Đại Ngu kinh hãi thấy đao của Hứa Phi như có sức hút, dính chặt vào thiết chùy của gã. Nếu cứ đánh xuống, đao của Hứa Phi sẽ đâm vào năm ngón tay cầm chùy của gã. Rốt cuộc, gã buộc phải tán chiêu rồi nhảy lui về sau.

“Địch lùi ta tiến”, giọng nói ấy lại vang lên bên tai Hứa Phi, chàng tức tốc phóng ngay một đao vào chân phải của đối phương, buộc hắn chuyển về thế thủ.

Triệu Đại Ngu cũng nghe thấy tiếng nói kia trong lòng kinh sợ “Hóa ra tiểu tử này có cao nhân sau lưng chi điểm”. Gã nhìn xung quanh từ lâu, nhưng cũng chỉ có ba người. Kim Mộc Vân và Chung Phú Thông làm gì có bản lĩnh ấy, không lẽ là nam tử tóc trắng kia?

Vừa đánh nhau vừa quan sát, Triệu Đại Ngu không còn chiếm được tiện cơ nữa. Lúc này Hứa Phi liên tục thi triển đao pháp của mình. Bất chợt giọng nói kia lại vang lên: “Chém vào vai phải”, Hứa Phi tức thì xoay đao chém ngay vào vai phải của địch thủ. Chàng đâu biết đó là chỗ sơ hở của đối phương, chẳng qua có người nhắc phía sau nên vùng đao chém theo.

Triệu Đại Ngu thấy đao sắp chém vào chỗ hiểm của mình nên buộc phải giơ thiết chùy lên đỡ. Nhưng lúc ấy hông trái của y lại bỏ trống hoàn toàn, Hứa Phi phát hiện ra nên biến chiêu quét đao chém xuống. Quá kinh ngạc, gã họ Triệu kia chỉ biết nhảy về phía sau, nhưng gã dù nhanh đến mấy cũng không bằng đao của Hứa Phi. Khoái đao của chàng đã kịp chém rách phần áo nơi hông trái của gã.

“Tiểu huynh đệ, ta thấy tốt hơn là ngươi không nên đấu nữa, nếu không thì vị đại gia kia không còn manh áo nào để che thân đâu”, Hoắc Phong cười lớn, thanh âm như chuông vang bao hàm nội lực kinh người làm Hứa Phi và Triệu Đại Ngu nghe thấy cũng phải choáng váng.

“Hóa ra là vị tiền bối ấy đã nhắc nhở cho ta”, Hứa Phi bây giờ mới biết giọng nói ban nãy là của Hoắc Phong, chàng vô cùng cảm kích. Còn gã họ Triệu kia thấy nam nhân tóc trắng kia nội lực còn cao hơn cả bản thân gã nên không khỏi nhụt chí” Nếu đánh tiếp thì e rằng đúng như lời hán nói, ngay cả mạnh áo ta cũng không giữ được . Nam tử hán không sợ cái chết trước mắt, chỉ bằng không đấu nữa là tốt hơn”. Gã nhìn Hứa Phi quát lớn:

“Hôm nay bản đại gia không có thì giờ chơi đùa với ngươi, cái mạng của ngươi và tên tiểu tử họ Kim kia ta tạm thời để lại, mai này thế nào cũng sẽ tới lấy”, nói xong gã quay đầu phóng xuống đường rồi chạy thẳng.

“A, cái gì mà Nam Sơn thần ngu, phải gọi là trâu già bỏ chạy mới đúng”, Hứa Phi thấy gã trốn đầu đó sợ hãi bỏ chạy, điệu bộ khác hẳn lúc mới đến nên không khỏi bật cười.

Chàng quay sang phía Hoắc Phong khẫu tạ:

“Đa tạ tiền bối đã chỉ giáo. Lúc này nếu không được tiền bối trợ giúp thì e rằng vẫn bối đã bị tên họ Triệu kia đánh bại rồi. Không biết cao danh quý tính của tiền bối là gì?”

Hoắc Phong cười nhạt” cái gì mà ân với nghĩa, chẳng qua ta và sư phụ ngươi có giao tình nên không nỡ thấy đồ đệ của bà ta bị kẻ khác ức hiếp thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Trảm Ác Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: võ Lâm Tam Tuyệt

Hứa Phi cười nói:

“Hóa ra tiền bối là bằng hữu của sư phụ. Chẳng trách người lại biết được yếu quyết của chiêu” Mai hoa luyến điệp”.

Hoắc Phong trầm giọng nói:

“Ta họ Hoắc , hơn hai mươi năm trước từng tỉ võ với sư phụ ngươi, ngoài chiêu “Mai hoa luyến điệp” ấy ba còn sử hai chiêu khác là “Nhất dạ chi mai” và “Đê thù bá hoa”, chiêu nào cũng tinh diệu vô cùng”

Đôi mắt của Hoắc Phong sáng rực hẳn lên, khung cảnh trận tỉ võ năm xưa giờ rưng mai cứ hiện về như chuyện ngày hôm qua.” Không biết sư phụ ngươi ở đâu , ta rất muốn đến báỉ phỏng”.

Nghe câu nói đó, khuôn mặt Hứa Phi bỗng trở nên ưu sầu,” Sư phụ lâm trọng bệnh , đã qua đời từ nửa năm trước,”

“Tiểu huynh đệ, ngươi nói sao?”, Hoắc Phong nắm chặt vai Hứa Phi lắc mạnh” Sái đại nương đã tạ thế rồi ư?”

Hứa Phi đáp lại , vẻ mặt đau buồn:

“Quả thực là như vậy.”

Lời nói của Hứa Phi như sét đánh ngang tai, khiến Hoắc Phong bàng hoàng, đứng như trời trồng. Phải mất một lúc y mới trấn tĩnh được.

« Hai mươi năm rồi, ta ở dưới Ly Trần nhai nên không biết được võ lâm đã xảy ra những chuyện gì, ngay cả người bạn vong niên đã về nơi cử tuyền ta cũng không biết nốt. Phiên tiểu huynh đệ dẫn ta đến trước mộ phần của Sái đại nương, ta muốn tự tay kính bả ấy mấy vò Mai Hoa tử. »

Kể đó, Hai người Hoắc, Hứa rời khỏi Phiêu Hương lâu. Hứa Phi không quên cống Kim Mộ Vân đi cùng. Hoắc Phong còn ném cho Chung Phú Thông hai lạng vàng ‘bồi thường’ cho vụ ẩu đả ban nãy. Cả ba chốc lát đã bước đến một tòa cổ viện ở phía Tây thành Hàng Châu. Đó vốn là nơi trồng hoa mai, ngoài cửa còn đề mấy chữ « Vạn mai lâm viện ». Hoắc Phong lơ mớ nhớ lại Sái Ngọc Bình có một ngôi nhà ở Hàng Châu chuyên trồng hoa mai, không ngờ lại là tòa cổ viện này. Lần này tới đây đúng là mở rộng tầm mắt. Chỉ thấy bên trong ngoài mấy gian nhà nhỏ là một vườn mai tươi tốt bạt ngàn. Hầu hết mai ở đây đều thuộc gi hồng hồng mai, đây đó thấp thoáng những cây hoàng mai, bạch mai như những dải sương lấp lánh điểm xuyết cho tòa cổ viện.

Vào tận giữa vườn, Hoắc Phong mới thấy mộ phần của Sái Đại Nương. Y đổ cả vò mai hoa tửu trước mộ, giọng nói đầy luyến tiếc ;

« Nhớ năm xưa tỉ võ với đại nương, vậy mà nay người xưa không còn nữa. Tại hạ có mang Mai hoa tửu tới để cùng người đối ẩm»

Thấy Hoắc Phong lòng đầy tâm sự như vậy , Hứa Phi cũng không khỏi xúc động. Chàng khẽ đảo mắt nhìn xung quanh, kể từ sau khi chôn cất sư phụ, những cây mai nơi đây đã không còn được chăm sóc như trước nữa, không ngờ khi tiết xuân sang, hoa mai lại nở đẹp như vậy. Hương mai phảng phất

xung quanh làm chàng cứ ngỡ như sư phụ hãy còn sống. Đang mãi ngắm hoa, Hứa Phi chợt nghe thấy thanh âm trầm hùng ngay bên tai.

“Thiên nhược bất ái tử,

Tửu tinh bất tại thiên.

Địa nhược bất ái tử,

Địa ung vô tửu tuyên.

Thiên địa ký ái tử,

Ái tửu bất quý thiên. “

Hóa ra Hoắc Phong đang ngâm thơ. Bài thơ mà y đang ngâm là bài mà Sái Đại nương thích nhất “Nguyệt hạ độc chước” của “Trích tiên” Lý Bạch. Hứa Phi nhớ mỗi lúc đọc âm sư phụ vẫn thường ngâm bài này, giọng đọc vô cùng sáng khoái. Chàng khẽ nhắm đọc theo:

“Dĩ văn thanh tỷ thánh,

Phục đạo trọc như hiền.

Hiền thánh ký dĩ âm,

Hà tất cầu thần tiên.

Tam bôi thông đại đạo

Nhất đấu hợp tự nhiên”

Đọc đến câu “Nhất đấu hợp tự nhiên”, Hoắc Phong rút Trảm Ác đao ra múa. Thanh bảo đao đen tuyền khẽ ngân lên một tiếng “uâng” như cảm thông với nỗi buồn của chủ. Chỉ thấy tà áo của Hoắc Phong lay động trong gió, khoai đao bay lượn giữa những cánh hoa mai đang rơi trên không, chớp mắt những luồng hồng quang tỏa ra xung quanh.

“Thì ra Hoắc tiên bối đang sử Hồng mai đao pháp. Chỉ có điều đao của tiên bối mang cái khí thế dũng tuyệt của bậc anh hùng cái thế, đã tạo nên phong thế mới cho đao pháp”, Hứa Phi yên lặng ngắm nhìn, trước mặt chàng, đao đã không còn là đao nữa mà là điệu vũ của những cánh hoa mai đang bay giữa trời.

Hoắc Phong càng múa càng nhanh, thân hình càng lúc biến hóa kỳ ảo. Hứa Phi cố gắng lắm cũng chỉ thấy y sử chiêu “Lăng tử tầm mai” mà thôi còn các chiêu còn lại đánh ra với tốc độ nhanh kinh người, nhất thời chàng không nhận biết được chiêu nào với chiêu nào.

Hoắc Phong sử xong chiêu “Mai hoa tự tại” thì ngưng không múa nữa. Đao tuy đã dừng nhưng dư ảnh của đao vẫn lưu lại trên không, từng chiêu từng thức như được tạc vào không trung vậy. Thấy cảnh ấy, Hứa Phi không khỏi ngẫm thần phục

“Đao của tiên bối đã đạt đến cảnh giới thượng thừa, cơ hồ đã vượt qua cả sư phụ nữa.”

Đột nhiên Hoắc Phong hỏi:

“Tiểu huynh đệ, năm xưa sư phụ ngươi cũng được liệt vào hàng cao thủ trong võ lâm. Không biết hiện giờ giang hồ đã nổi lên những nhân vật nào?”

Hứa Phi cười nói:

“Văn bối hiểu biết nông cạn, đến như các bậc anh hùng đương thời trong võ lâm cũng chỉ biết được có ba người mà giang hồ xưng tụng là “Võ lâm tam tuyệt”.

“Võ lâm tam tuyệt?”, Hoắc Phong tra đao vào vỏ, vẻ mặt vô cùng hưng phấn,” Rốt cuộc đó là những người nào vậy?”

Hứa Phi tiện tay bẻ một cây mai khô gần đó vạch lên đất mấy chữ:

“Giải Phiền Thần, biệt hiệu “Thiết Định Thần Thông” là tân bang chủ của Thiên Kỳ bang, chỉ trong vòng hơn mười năm, y đã xây dựng Thiên Kỳ bang trở thành một bang hội lớn nhất võ lâm, thanh danh còn át cả Cái bang.”

“Thiết định thần thông?ta rất muốn lĩnh giáo công phu của vị bang chủ này, còn hai người kia?”, Hoắc Phong không giấu được sự phấn khích,

Hứa Phi tiếp tục vạch lên đất mấy chữ nữa.

“Người thứ hai là “Phi tiên thánh thủ” Hoàng Thiên Vệ đứng đầu Côn sơn bát tử. Người này chí công vô tư hành hiệp trọng nghĩa, rất được nhân sĩ võ lâm kính trọng.”

Hoắc Phong nói : “ Xem ra vị “Phi tiên Thánh thủ này “ là một đại hiệp khách , thật là muốn được diện kiến. Còn người thứ ba?”

Hứa Phi cẩn thận vạch lên đất ba chữ rồi nói:

“ Lý Tu Di, đương kim minh chủ võ lâm , chủ nhân của Thanh Long tiêu cục.”

Ba chữ Lý Tu Di này như dao khắc sâu vào tâm trí Hoắc Phong, làm y vô cùng kinh ngạc

“ Sao cơ? Y mà là minh chủ võ lâm ư? Thế còn lão già Dương Chấn Thiên?”,y như không tin vào những lời Hứa Phi vừa nói, hỏi dồn” Vậy còn “Vô thiên kiếm thủ” Dương Chấn Thiên?”.

Nguyệt hạ độc chúc kỳ 2- Lý Bạch (nguồn <http://www.thivien.net/viewpoem.php?ID=4105>)

天若不愛酒,

酒星不在天。

地若不愛酒,

地應無酒泉。

天地既愛酒,

愛酒不愧天。

已聞清比聖,

復道濁如賢。

賢聖既已飲,

何必求神仙。

三杯通大道,

一斗合自然。

但得酒中趣,

勿為醒者傳。

Thiên nhược bất ái tửu,

Tửu tinh bất tại thiên.

Địa nhược bất ái tửu,

Địa ưng vô tửu tuyền.

Thiên địa ký ái tửu,

Ái tửu bất quý thiên.

Dĩ văn thanh tỷ thánh,

Phục đạo trọc như hiền.

Hiền thánh ký dĩ ẩm,

Hà tất cầu thần tiên.

Tam bôi thông đại đạo,

Nhất đấu hợp tự nhiên.

Đản đắc túy trung thú,

Vật vi tính giả truyền.

(Dịch nghĩa)

Nếu trời mà không thích rượu,

Thì sao rượu không có ở trên trời.

Nếu đất mà không thích rượu,

Thì suối rượu hẳn phải không có ở dưới đất.

Trời đất kia đã thích rượu,

Thì ta thích rượu là không hổ thẹn với trời.

Đã nghe nói rằng người uống rượu mà trong thì được ví với bậc thánh.

Lại nghe nói rằng người uống rượu mà đục thì giống như bậc hiền.

Các bậc thánh hiền đều đã uống rượu,

Thì ta hà tất phải cầu thần tiên ?

Uống ba chén thì thông hiểu đạo lớn,

Uống một đấu thì hợp với tự nhiên.

Chỉ mong có được cái thú trong lúc say,

Chứ không muốn để lại tiếng tăm là người tỉnh.

(Dịch thơ)

Uống rượu một mình dưới trăng kỳ 2 (Người dịch: Trần Trọng San)

Nếu trời không thích rượu

Sao Rượu ở chi trời ?

Nếu đất không thích rượu

Suối rượu ở chi đời ?

Trời đất đã thích rượu

Thích rượu không thẹn trời.

Đã nghe trong tựa thánh

Lại nói đục như hiền

Thánh hiền đều uống rượu

Cầu mà chi thần tiên ?

Ba ly hiểu đạo lớn

Một đấu hợp tự nhiên

Chỉ mong được thú say

Kẻ tỉnh mặc ai khen.

Chương 5: Sinh Tử Lệnh

Hứa Phi nhất thời ngây ra , “Vô thiên kiếm thủ? Dương Chân Thiên? Văn bối chưa từng nghe qua cái tên này, không biết người đó có quan hệ gì với tiền bối?”

“Ta với lão già đó không thân không thích”, Hoắc Phong nói tiếp, “có điều hai mươi năm trước lão là minh chủ võ lâm, giờ đây vật đổi sao dời, thế cục đã khác thật không khỏi bàng hoàng thôi.”

Hứa Phi chỉ về mấy cây hồng mai đằng xa nói:

“Ngày trước ân sư có chôn mấy vò Mai hoa tửu dưới gốc mai kia, không biết tiền bối có nhã hứng thưởng rượu không?”

Hoắc Phong không trả lời mà chỉ ngửa mặt nhìn trời. Y dõi theo từng cánh chim én đang chao liệng trên không. “Nếu có thể ta cũng muốn được như chim én kia, bay ngay đến chỗ Minh Nguyệt, chỉ phiền một nỗi không biết tung tích của nàng mà thôi.”. Đoạn y quay lại nói với Hứa Phi:

“Tiểu huynh đệ, đáng tiếc ta có chuyện cần làm ngay, không thể cùng ngươi đối ẩm được. Nhưng ngươi yên tâm, hai kẻ hảo tửu như chúng ta sớm muộn cũng gặp lại nhau, khi ấy nhất định ta sẽ uống với ngươi một trận ra trò.”

Nói xong Hoắc Phong lướt đi, Hứa Phi cũng chỉ còn biết nhìn theo. Không thể cùng nam nhân tóc trắng kia đối ẩm, chàng cảm thấy nuối tiếc trong lòng. Chớp mắt bóng dáng của họ Hoắc đã hòa cùng với những cánh hoa mai rơi là tả, bên tai Hứa Phi vẫn văng vẳng câu thơ “

“Đàn đặc túy trung thú,

Vật vi tình giả truyền”

*

**

Lại nói về Triệu Đại Ngưu, sau khi bỏ chạy khỏi Phiêu Hương lâu, gã phóng một mạch về phía nam, vừa đi vừa nghĩ lại trận giao chiến với Hứa Phi. Hôm nay quả thật đen đủi, không kiếm được rượu ngon lại còn bị chém rách cả áo”, đang nghĩ thầm thì chợt một giọng nói vang lên làm gã giật mình

“Ngũ đệ, sao bây giờ đệ mới về?”

Người nói câu ấy là một nam nhân thấp bé ngồi vắt vẻo trên cây đại thụ bên đường. Y cầm một cái bầu thuốc nam bạc vừa nói vừa nhả từng vòng khói nhỏ vào không trung:

“Lại đi tìm rượu à? Sao không báo cho đại ca một câu? Hại ta mất nửa ngày tìm kiếm đệ!”

Triệu Đại Ngưu ngẩng đầu hét to

“Rốt cuộc có chuyện gì mà nhị ca phải tìm đệ?”

Thì ra người ngồi trên cây là nhị ca của Triệu Đại Ngưu. Y là Vân Hoán Thu, biệt danh là “Linh xà quái thủ”.

Vân Hoán Thu cười nói:

“Ta không biết, đại ca sáng nay triệu tập năm huynh đệ chúng ta lại chắc phải có chuyện lớn. Lão tam và lão tứ đã đến miếu sơn thần rồi, chỉ còn mình đệ thôi.”

Nói tới đó y nhảy xuống vệ cỏ bên đường. Chỉ thấy thân hình Vân Hoán Thu từ từ chạm nhẹ xuống đất, không hề phát ra tiếng động nào. Thân thủ y rõ ràng cao hơn Triệu Đại Ngưu một bậc

“Còn không mau theo ta trở về”. Vân Hoán Thu nói.

Gã họ Triệu bước tới, cố gắng che chỗ áo bị chém rách. Nhưng gã vừa tiến lên thì Vân Hoán Thu đã xáp lại gần

“Lão ngũ, đệ lại gây sự rồi phải không?”

Triệu Đại Ngưu giả vờ không hiểu, cười lớn” Nhị ca nói gì lạ vậy? Đệ chỉ tìm rượu chứ có đánh nhau với ai đâu?”

Vân Hoán Thu cười nhạt , rít tẩu thuốc trên tay rồi bất ngờ đề nghị Triệu Đại Ngu. Thủ pháp của y quá nhanh làm gã họ Triệu không kịp trở tay.

“Thế vết rách này là cái gì? Uống rượu mà cũng làm rách áo sao?”, y cười hì hì với Triệu Đại Ngu nhưng đôi tay như một con linh xà, vừa mềm mại vừa mạnh bạo đã tìm tới chỗ áo bị rách.

Biết không giấu nổi , gã họ Triệu đành nói dối” Là mấy tên súc sinh bên bờ Tây hồ liên thủ lại đánh chứ nếu đơn đã độc đấu thì chưa chắc chúng đã là đối thủ của đệ”.

Có chết Triệu Đại Ngu cũng không nói thật về trận chiến với Hứa Phi, nếu đệ huynh đệ của gã biết được trận ti thí ấy thì gã đâu còn mặt mũi nào mà xưng danh “ Nam sơn ngu thần”.

Vân Hoán Thu buông tay ra rồi nói:

“ Chuyện ấy tạm gác lại, bây giờ nên quay về miếu sơn thần đã, mọi người đang đợi chúng ta đó.

Tiếp đó, cả hai phóng nhanh về phía trước. Băng qua một khu rừng già và một con suối, cả hai mới tới được một ngôi miếu đồ nát bên sườn núi.

Một người mặc áo tím từ trong miếu xông ra kêu to.

” Nhị ca và ngũ đệ về rồi.”

Người này tay cầm một cây thiết bút , không cần hỏi cũng biết biết y là “ Thiết bút tử” Lưu Hoành Cư, tứ ca của Triệu Đại Ngu.

Kế đó, hai người khác cũng từ trong miếu bước ra. Một người râu dài quá ngực, cầm một thanh trường kiếm. Đó chính là lão tam “ Trường Phong kiếm” Chu Thụ .

Người còn lại chính là đại ca của cả nhóm. Thoạt nhìn tướng mạo y vô cùng kì dị, một bên mắt của y bị khăn lại, thân hình thì vô cùng cường tráng nhưng chẳng chịt những vết sẹo. Y cầm một thanh trường đao dài chừng sáu thước. Giang hồ vì thế mới đặt biệt hiệu là “ Trường đao bạt sơn”, còn tên thật của y thì ngay cả bốn người kia cũng không rõ.

‘Hay lắm tất cả đã về đây hết rồi’. ‘Trường đao bạt sơn’ nói , ngữ khí rất khó nghe.

Triệu Đại Ngu cúi xuống vái chào, đáng vẻ vô cùng cung kính.” Không biết đại ca có chuyện gì sai bảo ?”

“ Đứng lên đi lão ngũ, e rằng ta khó mà giữ nổi mạng qua đêm nay.”

Bốn người kia nghe vậy không khỏi giật mình. Vân Hoán Thu vội lên tiếng:

“ Đại ca, rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?”

‘ Trường Đao bạt sơn’ khẽ lắc đầu, đoạn y rút trong áo ra một tấm kim bài màu vàng, trên đó khắc hai chữ “ sinh”, “ tử” . Thấy vậy, Vân Hoán Thu bỗng rợn cả tóc gáy, y lắp bắp không nói nên lời

“ Vật này... vật này là...”

“ Trường đao bạt sơn “ giờ cao tấm kim bài kia lên, cười khò:

“ Nhị đệ chắc là đã nghe qua về nó . Đúng, đây chính là “ Sinh tử lệnh”.

“Sinh tử lệnh?”, bọn Triệu Đại Ngu thốt lên nhưng vẫn còn chưa hiểu.

Vân Hoán Thu liền giải thích:

“ Sinh tử lệnh này có hai ý nghĩa. Nếu người tốt gặp được nó, tất sẽ được bình an vô sự, tức là ứng với chữ “sinh”. Còn kẻ ác mà gặp kim bài này, nội trong ba ngày chắc chắn sẽ mất mạng, tức là ứng với chữ “tử”.

Triệu Đại Ngu hỏi:

“ Nhị ca, rốt cuộc chủ nhân của Sinh tử lệnh này là ai?”

“ Trảm Ác Tử”, Trường đao bạt sơn khẽ kêu lên, giọng nói đầy kính phục “ Sinh tử lệnh này vốn là của “ Trảm Ác Tử”.

Ba chữ “ Trảm Ác Tử “ vừa thoát ra khỏi miệng của “Trường đao bạt sơn” đã khiến bốn người kia hồn bay phách lạc. Chu Thụ mặt trắng bệch, lắp bắp nói:

“ Người đó có phải là một đạo khách đeo mặt nạ ngọc ?”

“ Chính là hắn.”

“Hai mươi năm trước không phải hần đã tuyệt tích giang hồ rồi sao”, lão tử Lư Hoành Cư nói. “Sao bây giờ sinh tử lệnh lại xuất hiện ở đây.”

Nhắc đến Trảm Ác Tử, bọn Triệu Đại Ngưu ai nấy đều vô cùng sợ hãi. Nhưng tại sao huynh đệ năm người họ lại thất kinh đến vậy? Điều này phải nhắc lại trận hạo kiếp của võ lâm Trung Nguyên cách đây hơn trăm năm. Lúc đó, Thiên Tà giáo chủ Dịch Cửu Linh thống lĩnh quần ma, đánh lên núi Thiếu Thất hồng tạn diệt Thiếu Lâm Tự, san bằng biểu tượng của võ lâm chính phái. Tăng nhân của Thiếu Lâm tự tuy võ công cao cường nhưng rốt cuộc thể cô không địch lại được quần ma hung bạo.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc ấy, một đạo khách thần bí đeo mặt nạ ngọc đã xuất hiện khiêu chiến với Thiên Tà giáo chủ. Dịch Cửu Linh chấp nhận lời thách đấu đó với một điều kiện: nếu hần thắng, không những Thiếu Lâm Tự mà ngay cả các đại môn phái khác trong võ lâm đều phải thần phục Thiên Tà giáo. Đạo khách đeo mặt nạ kia cũng đưa ra điều kiện, chỉ cần y thắng Dịch Cửu Linh, toàn bộ quần ma phải rút khỏi núi Thiếu Thất, trong vòng hai mươi năm không được gây chiến với võ lâm chính phái.

Một trận chiến vô tiền khoáng hậu lưu danh hậu thế cuối cùng cũng nổ ra. Dịch Cửu Linh lúc đó đã luyện thành “Âm sát ma công” đệ cửu trùng, đã có thể độc ngao võ lâm. Không ngờ y lại chuốc lấy thất bại sau ba mươi sáu chiêu. Quá hổ thẹn, Dịch Cửu Linh ôm hận rút quân lui về. Y dự định hai mươi năm sau sẽ lại tiếp tục quyết đấu nữa nhưng rốt cuộc thương thế quá nặng. Mười ngày sau trận khiêu chiến, Thiên Tà giáo chủ đã qua đời, quần ma không còn người lãnh đạo cũng tự tiêu tan. Còn đạo khách thần bí kia cũng phiêu du khắp nơi, hành hiệp trượng nghĩa.

Sau khi Thiên Tà giáo lui tàn, bọn sát thủ Huyết Vũ lâu nhanh chóng nổi lên hoành hành giang hồ, gieo rắc bao kinh hoàng cho nhân sĩ võ lâm. Trước tình thế ấy, trưởng môn tam đại kiếm phái phải thỉnh cầu sự giúp đỡ của đạo khách kia. Thế là chỉ trong một đêm, hơn một trăm linh tám sát thủ Huyết Vũ lâu đều bị giết sạch. Ngay cả hoàng đế đương triều trong lúc vi hành trong dân gian cũng được đạo khách đeo mặt nạ đó nhiều lần hộ giá. Cảm kích về tấm lòng nghĩa hiệp ấy, hoàng đế đã ban cho y biệt danh “Trảm Ác Tử” cùng với “Sinh tử lệnh”, ngụ ý rằng y có toàn quyền quyết định việc sống chết của người trong giang hồ. Điều kì lạ là dường như Trảm Ác Tử không bao giờ chết. Y cứ như một bóng ma trừng phạt kẻ ác trong vòng hơn trăm năm, khiến cho hắc bạch lưỡng đạo đều phải sợ hãi. Hai mươi năm trước, bỗng nhiên y đột nhiên mất tích, ác nhân trong thiên hạ vô cùng vui mừng khôn tả. Không ngờ hôm nay, “Sinh tử lệnh” lại tái xuất, dự báo một trận hạo kiếp sắp giáng xuống giang hồ.

“Chẳng phải đại ca đã thoái ẩn rồi ư? Tại sao Trảm Ác Tử lại tìm tới đây?”, Lão tử Lư Hoành Cư nói.

“Trường đạo bát sơn” thờ dài:

“Số trời đã định, có chạy cũng không thoát được. Chuyện ta gây ra hai mươi năm trước cũng đến lúc phải thanh toán rồi. hôm nay triệu tập các đệ lại là để nói lời giã biệt. Đêm nay dù bất cứ chuyện gì xảy ra với ta, các đệ cũng không được manh động!”

Nghe lời ấy bốn người kia đều hoang mang lo sợ, chỉ riêng có Triệu Đại Ngưu là không thay đổi sắc mặt. Gã nói to:

“Đâu có được, Triệu Đại Ngưu này không phải là kẻ tham sinh úy tử. Nếu đệ khoanh tay đứng nhìn thì há không bằng loài chó lợn sao?”

Vân Hoán Thu đồng tình:

“Lão ngũ nói đúng, cho dù có phải phơi thây nơi này ta cũng phải bảo vệ đại ca.”

“Đúng, đúng”, Chu Thụ và Lư Hoành Cư tán thành “tất cả chúng ta liên thủ lại, sợ gì không địch nổi hần”.

“Các ngươi...các ngươi không chịu nghe theo lời ta phải không?”, Trường đạo bát sơn chỉ còn biết kêu khổ, vốn dĩ y định bảo bọn Triệu Đại Ngưu lánh đi, nào ngờ mấy người này nhất quyết ở lại.

Vân Hoán Thu nói: “Ân nghĩa của đại ca với bọn đệ còn cao hơn cả núi, làm sao bọn đệ có thể để mặc đại ca đối đầu với nguy hiểm được.”

Biết không thuyết phục được, “Trường đạo bát sơn” đành quay vào vào trong miếu. Thực ra khi nghe mấy lời khẳng khái đó, trong lòng y nhất thời xúc động” Có được đám hảo huynh đệ này bên mình dù

phải bỏ mạng nơi đây ta cũng cam lòng”

*

* *

Đêm đó bốn người Vân, Chu, Lư, Triệu ngồi xung quanh “Trường đạo bát sơn”, ai nấy đều ngưng thần giới bị, cầm chắc vũ khí trong tay. Bốn ngọn đuốc cháy rùng rục trong miếu cũng sáng hơn thường lệ.

“Lão nhị, đệ luôn muốn biết quá khứ của ta phải không?”, đột nhiên “Trường đạo bát sơn” lên tiếng.

Vân Hoán Thu ngần ngừ một chút rồi đáp: “Quả thực đệ luôn tò mò về thân thế của đại ca. Người như đại ca ắt hẳn phải có một lai lịch bất phàm.”

“Trường đạo bát sơn cười to: “Không giấu gì các ngươi, tên thật của ta là Thạch Nhất Lang, hai mươi năm trước đây ta là một trong Thập Đại Ma Vương của Thiên Tà giáo. Biệt danh của ta là Độc Nhân Ma Vương. Chúng ta đã nhiều lần khiêu chiến với với cao thủ trong chính phái. Không ngờ lần ấy mười người bọn ta trạm chân Trảm Ác Tử ở Thương Kiếm Môn. Kết quả ra sao chắc các đệ cũng đoán ra, chín người kia đều táng mạng ở đó, còn ta may mắn chạy thoát. Sau đó ta thay đổi dung mạo, nương nhờ của Phật. Nào ngờ một hôm Minh chủ võ lâm Dương Chấn Thiên tìm đến. Mẹ kiếp,

hắn ép ta phải tham gia kế hoạch trừ khử Trảm Ác Tử , nếu không sẽ giết hết cả gia đình ta...”

Triệu Đại Ngưu không giấu được bất bình:

“Không ngờ võ lâm minh chủ mà cũng có thủ đoạn bỉ ổi như vậy, cái gì mà danh môn chính phái, tất cả đều là rắm chó hết.”

“Trường đao bạch sơn nói tiếp:

“Lão ngũ nói hay lắm, lúc đó ta cũng chửi hắn như thế, Nhưng người tại giang hồ, thân bất do kỷ, cuối cùng ta cũng phải tham gia. Ngoại ta ra , Dương Chấn Thiên còn mời hai cao thủ trong võ lâm khác... Hai người đó bị mất nên ta không đoán được lai lịch của họ. Chỉ biết bốn người chúng ta bám theo trảm Ác Tử và một nữ nhân lên Tuyết Hằng Sơn. Lúc ấy Dương Chấn Thiên hạ lệnh tấn công. Trảm Ác Tử vì bảo vệ nữ nhân kia nên chống cự rất quyết liệt. Bọn ta đánh suốt một ngày một đêm cũng không đả bại được hắn. Cuối cùng ta bị Dương Chấn Thiên ép phải dùng thủ đoạn đê hèn bắt cóc nữ nhân kia. Việc ấy khá dễ dàng, bởi Trảm Ác Tử bận đối phó với ba người kia còn nữ tử kia thì không hề biết võ công”, nói đến đây, “ Trường Đao bạch sơn” không giấu được uất hận, y hét lớn:

“Khốn kiếp, ta đường đường là một hảo hán đội trời đạp đất, vậy mà phải sử dụng thủ đoạn hạ lưu ấy. Nếu không vì tính mạng của hiền thê và ái tử , thì ta thà chết chứ không bao giờ làm việc đáng hổ thẹn như vậy.”

Chu Thụ hỏi:

“Sau đó tên Trảm Ác Tra xử trí ra sao?”

"Trường Đao bạch sơn" cười nói:

“Hắn ta đúng là kẻ si tình đệ nhất thiên hạ, thấy ta chĩa đao vào cổ nữ nhân kia, Trảm Ác Tử đã nhảy xuống vực sâu ngàn trượng, đổi lại yêu cầu ta tha chết cho nữ nhân đó. Sau khi y nhảy xuống vực, nữ nhân kia cũng định tuân tiết theo, may sao Dương Chấn Thiên đã kịp thời ngăn cản. Hà hà, các ngươi có biết nữ nhân đó là ai không?”

Lưu Hoành Cư đáp:

“Không lẽ nữ tử đó có quan hệ với Dương Chấn Thiên. Đại ca đừng nói đó là vợ của tên họ Dương ...”

“Lão tứ nói đúng một nửa thôi. Nữ nhân ấy kì thực chính là con gái của tên họ Dương kia.”

Bạn đang đọc truyện *Trảm Ác Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Đại Chiến Trong Miếu Sơn Thần

Bọn Triệu Đại Ngưu ngăn người ra . Vân Hoán Thu tặc lười nói:

“Mạo hiểm cả tính mạng của lệnh ái, lão tặc họ Dương ấy còn không bằng cả súc sinh.”

Thạch Nhất Lang trầm giọng nói:

“Sau khi trừ khử được Trảm Ác Tử, ta cứ tưởng sẽ được gặp lại ái thê và hài tử, nào ngờ lão họ Dương kia sợ ta hé lộ chuyện bí ổi đó cho giang hồ nên đã định giết ta. Rất may sau trận ấy, lão và cao thủ kia đã hao tổn khí lực nên ta mới có cơ hội thoát thân, nhưng...cả gia đình ta đều bị sát hại...”

Lưu Hoành Cư không giấu được phẫn nộ:

“Bội tín bội nghĩa, không hiểu sao lão tặc đó lại ngồi được lên ngọc tọa võ lâm minh chủ.”

Chu Thụ nói:

“Bọn võ lâm chính phái cứ tự cho rằng bản thân luôn quang minh chính đại, thực chất đầy rẫy những hành vi ám muội đê hèn hạ, chẳng thà để Chu mỗ này làm minh chủ võ lâm cho rồi.”

Vân Hoán Thu cười:

“Tam đệ, cái gì mà chính phái, cái gì mà tà phái. Rốt lại cũng chỉ là hư danh mà thôi. Cũng vì cái hư danh ấy mà Dương Chấn Thiên mới ám hại Trảm Ác Tử. Đệ nghĩ xem, làm sao đường đường là minh chủ võ lâm sao có thể chịu ở dưới một người có “ Sinh tử lệnh” trong tay”, đúng là “Trời đã sinh Du, sao

còn sinh Lượng.”

Triệu lão ngũ gât gù:

“Trảm Ác Tử khả dĩ cũng còn có thể so với Vũ hầu, còn lão tặc họ Dương kia e khó mà sánh nổi với Chu Du.”

Đúng lúc ấy một trận cuồng phong thổi vào miếu cắt ngang câu chuyện. Kế đó, một bóng đen lao vào. Bọn Triệu Đại Ngưu chỉ thấy một nam nhân cao lớn mặc áo choàng. Dưới ánh lửa rừng rực, mái đầu bạc trắng của nam nhân ấy trông cực kì nguy dị. Đó rõ ràng là kẻ đã sống hai mươi năm dưới Ly Trần Nhại, là kẻ mà Triệu Đại Ngưu gặp ở Phiêu Hương lâu. Y cũng chính là kẻ đã đến tế mộ của Sái Đại Nương ở Vạn Mai Lâm viện. Y chính là Hoắc Phong, nhưng đêm nay y lại đeo mặt nạ ngọc, mặt nạ mà nhân sĩ võ lâm đều kinh hoàng mỗi khi trông thấy. Nói cách khác, y chính là Trảm Ác Tử.

“Trảm Ác Tử!”. Thạch Nhất Lang khẽ rít lên trong cổ họng.” cuối cùng thì người cùng tới”.

Hoắc Phong không đáp mà đưa mắt nhìn một cách ngạo nghễ. Đôi mắt y bỗng phát ra một luồng sát khí cực mạnh, bao trùm cả ngôi miếu cỏ.

Triệu Đại Ngưu giật mình khi nhìn vào đôi mắt sáng quắc của Trảm Ác Tử. Đôi tay y như cứng đờ ra, toàn thân như tê dại, không thể di chuyển được dù là một ngón tay.

“Không lẽ đây là sát khí của Trảm Ác Tử”, Triệu Đại Ngưu thấy lạnh cả người. Kế bên Chu Thụ và Lưu Hoành Cư cũng không khá hơn là mấy. Chu lão tam thì run lấy bầy cảm kiếm không vững, Lưu lão tứ muốn hét to một tiếng nhưng cổ họng như bị ai đó bóp chặt khiến hắn không thể hét được mà chỉ có thể mở to mắt, thở hổn hển.

Duy chỉ có “Độc nhãn ma vương” Thạch Nhất Lang cùng với Vân Hoán Thu là không bị luồng sát khí ấy tác động, tu vi của hai người rõ ràng cao hơn ba người Chu, Lưu, Triệu.

Vân Hoán Thu quát lớn:

“Lâm trận tối kị là để mất tinh thần, các người lẫn lộn bấy nhiêu năm trên giang hồ mà ngay cả điều ấy cũng không biết ư?”

Ba người kia nghe vậy thảm cảm thấy hổ thẹn, liền điều tức chân khí trong người, phút chốc tay chân đã trở lại bình thường. Nguyên vừa rồi mấy người này bị luồng sát khí kia uy hiếp nên tâm tính hoảng loạn, chân khí ngưng trệ nên mới có trạng thái ấy, may nhờ Vân Hoán Thu kịp thời trấn an nên nỗi sợ hãi trong lòng mới được hóa giải.

Thạch Nhất Lang đứng dậy nói:

“Ngày trước vạn bất đắc dĩ phải đắc tội với đại hiệp, ta biết sớm muộn cũng có ngày hôm nay, chỉ xin người hạ thủ lưu tình với những vị huynh đệ này, họ không liên can gì đến ân oán giữa hai ta.”

Hoắc Phong không đáp mà chỉ tiến tới, mỗi bước chân của y như trăm ngàn vó ngựa làm cho cả ngôi miếu rung chuyển.

Thấy vậy Vân lão nhị đứng chắn trước mặt Thạch Nhất Lang. Y cười hi hi nói:

“Tại hạ nghe danh đại hiệp đã lâu, hôm nay mới được diện kiến quả nhiên danh bất hư truyền”, vừa nói, y vừa ngậm vận kinh vào hai tay, chỉ cần Hoắc Phong động thủ là y lập tức liều chết tử thủ.

“Đại ca của ta từ lâu đã thoát ải, chuyện giang hồ sớm đã quên lãng, đại hiệp còn chấp nhặt làm chi. Hơn nữa kẻ chủ mưu hãm hại đại hiệp là lão tặc Dương Chấn Thiên, đại ca của ta chẳng qua bị ép buộc nên mới mạo phạm...”

Hoắc Phong không buồn nghe mà chỉ nói:

“Cút.”, thanh âm như hổ khiếu long ngâm khiến cho bọn Triệu Đại Ngưu đình tại như ốc. Hiển nhiên Vân Hoán Thu biết không thể dùng lí lẽ được.

“Nếu đại hiệp đã cố chấp như vậy thì Vân mỗ này đành phải đắc tội.”, nói chưa dứt lời, Vân Hoán Thu đã tung một chiêu “Phi xà thôi tâm thủ” vào ngực Hoắc Phong. Y bất ngờ xuất chiêu chỉ mong chiếm được tiên cơ, không để Hoắc Phong rút đao ra.

Trảm Ác Tử thẳng thắn nghênh chiêu đón đỡ. Song chiêu chạm vào, Vân lão nhị đã thấy hổ khẩu tê rần. Biết địch thủ nội công thâm hậu, y liền biến chiêu đánh xuống huyết đan điền.

Nhưng Hoắc Phong đôi nào để mình bị trúng chiêu, y lập tức dùng trào Chop lấy tay của Vân Hoán Thu đồng thời vận kinh. “Rắc, rắc”, tiếng xương gãy phút chốc đã vang lên.

Tay phải của Vân Hoán Thu đã bị bẻ gãy nhưng y cố nhịn đau. Tả chiêu lập tức đánh vào huyết Cưu Vĩ. Huyết ấy vốn là tử huyết của con người, nếu trúng thì e rằng khó mà bảo toàn được sinh mạng. Chiêu phong quá gần nên Hoắc Phong không thể chống đỡ. Chỉ biết một chiêu này Vân Hoán Thu đã vận hết mười thành công lực, quyết đồng quy tử tận, chết chung với địch thủ.

Thấy sát niệm nổi lên trong mắt của Vân lão nhị, Hoắc Phong đã đoán biết được ý đồ nhưng vẫn thản nhiên hứng trọn một chiêu. Họ Vân vừa đánh vào ngực địch thủ đã thấy kinh lực của mình như bị hút hết xuống vực sâu. Y thất kinh định thu chiêu về nhưng bàn tay đã dính chặt vào huyết Cưu Vĩ của Hoắc Phong, không tài nào rút ra ra được.

Chớp lấy thời cơ, Hoắc Phong lật chưởng chém trả lại vào huyết Đan Trung của Vân Hoán Thu. Chưởng lực bao hàm đao kinh mãnh liệt, cho dù là sắt thép cũng phải tan nát.

Một ngụm máu tươi lập tức phun ra, thân hình Vân Hoán Thu thì như quả bóng xi hơi bay văng về phía sau. Thạch Nhất Lang liền phi thân chụp lấy y.

Bọn Triệu Đại Ngư không ai nói gì lập tức xông vào. Triệu Đại Ngư dùng thiết chùy tấn công trực diện vào huyết Bách hội, Chu Thụ và Lư Hoành Cự thì như hai gong kiềm, tấn công từ hai bên. “Thiết bút tử” nhắm ngay vào hai yếu huyết Quyết âm du và Mệnh môn. “Trường phong kiềm” cũng hướng vào huyết Chí Thất mà đâm tới. Đây vốn là thế trận “Tam tinh phệ nhật” mà ba người đã luyện tập từ lâu, chuyên dùng để khắc chế cao thủ. Cho dù thân thủ linh hoạt đến đâu cũng không thể cùng lúc tránh được ba mũi tấn công ấy.

Nhưng Trảm Ác Từ đâu phải cao thủ bình thường. Y là cao thủ trong cao thủ, thậm chí là kẻ chuyên giết các cao thủ. Dưới mắt y, thế trận của ba người này còn không đáng một xu.

Bạn đang đọc truyện *Trảm Ác Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đồ Ma Thập Nhị Trảm

“Chỉ dựa vào chút công phu này mà dám cản đường ta ư?”, Hoắc Phong khẽ nhếch mép. Y phóng một chưởng thẳng vào thiết chùy trước mặt. Chưởng phát như trọng đao bổ xuống làm thiết chùy lập tức vỡ nát.

Nam sơn ngưu thần có nằm mơ cũng không ngờ binh khí của mình có ngày bị người ta đánh nát, nhưng quả thực dưới một chưởng ấy, thiết chùy của gã đã bị phân làm tám mảnh. Những mảnh vỡ dội lại về phía Triệu Đại Ngư khiến hắn không kịp tránh né, chỉ trong sát na, cả tám mảnh vỡ ấy đã găm vào các yếu huyết phần đầu và ngực của hắn. Triệu Đại Ngư thấy choáng váng đầu đầu óc rồi bất ngờ gục xuống.

Ngay lúc ấy thiết bút của Lư lão tứ gần điểm lên huyết Quyết âm du còn trường kiềm của Chu lão tam cũng sắp đâm vào huyết Chí Thất. Nhưng tà áo choàng rách rưới của Hoắc Phong dưới sự dẫn động bất ngờ bay lên như một bàn tay không lồ, lần lượt túm chặt từng binh khí. Chu Thụ và Lư Hoành Cự khiếp đảm cố gắng rút binh khí ra nhưng càng cố rút, thiết bút và trường kiềm lại càng bị cuốn chặt hơn. Hoắc Phong nhân cơ hội đó tả hữu đồng xuất chưởng, thế như bài sơn đảo hải, đánh văng hai người Chu Thụ lên nóc miếu. “Ầm”, thân hình cả hai như quả đạn thẳng thiên phá tan cả nóc miếu, từng viên ngói không chịu nổi sự va đập ấy vỡ nát rồi rơi xuống.

Thạch Nhất Lang thấy Trảm Ác Từ đấu với bốn người kia, trong lòng đã thầm kính phục.” lão nhị, xem hai chân của hắn kia”, y vừa chỉ vừa nói, “các đệ hóp lại cũng không thể làm hắn di chuyển dù là một ngón chân.”

Vân Hoán Thu lúc này đang vận khí trị thương, chưởng vừa rời của Hoắc Phong đã làm tổn thương kỳ kinh bát mạch. “Chỉ cần y mạnh tay hơn chút nữa thì ta đã phải bỏ mạng rồi”, y thầm nghĩ mà không khỏi lạnh sống lưng, “có tu luyện thêm ba mươi năm nữa ta cũng không thể địch lại y”.

Ba người Chu, Lư, Triệu thì thương thế vô cùng thâm trọng. Triệu Đại Ngư bất tỉnh, không gượng dậy được. Chu Thụ và Lư Hoành Cự thì thổ huyết tại chỗ, lực phủ ngũ tạng đều bị chấn động cực mạnh. Trông cả ba mặt mày trắng bệch như người đã chết.

Không kịp kim lòng được, Thạch Nhất Lang hét to:

“Đề ta bồi tiếp ngươi, Trảm Ác Từ!”

Nói xong lão vùng trường đao lướt tới. Hoắc Phong cũng không chậm trễ, Trảm ác đao lập tức xuất vỏ. Một luồng tinh quang chợt lóe lên giữa miếu, kể đó tiếng binh khí giao kích vang lên. Thạch Nhất Lang chém ra ba đao thì bị Trảm Ác Từ đẩy lùi về sau tới ba trượng. Hoắc Phong cũng bị phản lực tác động nên cũng lùi một bước. Y cười hắc hắc

“Khá khen cho “Độc nhãn ma vương”, hai mươi năm rồi mà hùng phong năm nào vẫn không mất đi.

Thạch Nhất Lang đáp lại:

“Võ công của ngươi cũng tăng tiến rất nhiều”.

‘Bạt đỉnh đao pháp của ngươi nếu sử ra trong miếu này thì uy lực đã giảm tới bốn phần, ta thắng cũng không về vang gì, chỉ bằng ra ngoài kia quyết một trận,”

Lời nói ấy khiến Thạch Nhất Lang giật bắn cả mình, đao pháp mà y vừa sử ra quả thật là Bạt Đỉnh đao, tuyệt học của Tây Sở Bá Vương. Năm xưa, chỉ dựa vào bộ đao pháp này mà Hạng Vũ đã trăm sát không biết bao nhiêu võ tướng trên sa trường. Hai chữ “bạt đỉnh” là rút từ bốn chữ “bạt sơn cử đỉnh” dùng để nói về sức mạnh của Hạng Vũ. Sau khi Hạng Vũ tự vẫn ở Ô Giang, đao pháp này vẫn được lưu truyền ở đất Sở. Thạch Nhất Lang vốn

người ở đó, từ nhỏ đã theo học một danh gia về đao là Chí Cực chân nhân, sớm đã lĩnh hội hết tinh túy của đao pháp này. Mặc dù Bạt đỉnh đao pháp uy lực bá liệt kinh người nhưng do chuyên sử dụng khi đang cười ngửa nên một khi đã đem ra sử dụng là phải ở nơi rộng rãi. Việc Trảm Ác Tử đề nghị thay đổi địa điểm giao chiến càng khiến thạch Nhất Lang bối phục.

Cả hai liền cầm binh khí bước ra ngoài miếu. Lúc này trời bỗng đổ mưa. Những hạt mưa rơi xuống mỗi lúc một nhanh, chẳng mấy chốc cả hai đã ướt như chuột lột. Tuy nhiên nhỡn giới của họ vẫn kiên định, sáng quắc.

Thạch Nhất Lang hét lên một tiếng rồi xông vào. Trường đao trong tay lão quét ngang mặt đất mang theo một luồng kinh phong ào ạt. Đây chính là chiêu “Bá mộng táo thiên quân”, chỉ thấy bốn phương tám hướng đều là đao ảnh, như là cuồng phong trên sa trường, liên miên bất tuyệt, hay ở chỗ kinh lực mạnh mẽ liên hồi, chỉ là Thạch Nhất Lang không có tuấn mã để cưỡi nên đao chiêu không thể toàn bích như Hạng Vũ thời xưa.

Hoắc Phong thấy đao ảnh ập trời như vậy liền nắm chắc bảo đao, sử dụng ra tuyệt học của bản thân “Đồ ma thập nhị trảm”. Đao quang như mũi kim thêu bé nhỏ xuyên qua đao ảnh mặt khít, chớp mắt đã kề gần yết hầu của địch thủ. Thấy hiểm chiêu, Thạch Nhất Lang vội xoay đao về đỡ. Trường đao khá dài nên một khi xoay chuyển thì cán đao lại đâm về phía địch. Thạch Nhất Lang thu đao về phòng thủ nhưng cũng đồng thời mở ra một thế công mới. Đây chính là chiêu “Phong vân lưu chuyển”.

Thấy đao pháp của địch nhân trong thủ có công, biến hóa đao đoạn, Hoắc Phong ngầm khâm phục. Nhưng dù gì Thạch Nhất Lang cũng từng là bại tướng dưới tay y, hơn nữa hai mươi năm dưới Ly Trần nhai đau phải là uống phí, y được Văn Trí lão nhân chỉ giáo nên đao pháp đã tinh tiến rất nhiều. Hôm nay cho dù võ công của Thạch Nhất Lang có tiến bộ thế nào thì cũng khó mà địch lại y.

Chỉ thấy Hoắc Phong dùng chiêu “Ác tức thị trảm” đánh ra. Khoái đao vạch một đường dài trên mặt đất, đá sỏi dưới sự huy động của đao kinh đã tạo thành một thanh thạch đao đâm tới.

Kỳ chiêu lâm môn, Thạch Nhất Lang chỉ biết chém bừa, bảo vệ môn hộ. Bất chợt, lão nghe thấy tiếng gió sau lưng, đã cảm thấy đao sắp chạm vào áo, trong chớp mắt ấy liền xoay đao ra đỡ. “Keng!Keng!Keng”, Hoắc Phong liền tiếp chém ba đao ép Thạch Nhất Lang phải thối lui bốn bước.

Thấy địch nhân ngày càng áp sát, Thạch Nhất Lang thầm kêu khổ. Nguyên lộ đao pháp của lão vốn chỉ dùng trên lưng ngựa, khi đem ra dùng với cao thủ trên giang hồ thì kị nhất là cận chiến. Ở trong tâm chém của đao hoặc xa hơn thì không sao nhưng nếu địch thủ tới quá gần thì trường đao trở thành đóng sắt vụn nặng nề khó sử dụng.

Thấy Trảm Ác Tử dùng đoản chế trường như vậy, lão liền nhảy về phía sau. Chân vừa chạm vào cành cây gần đó, lão đã mượn lực lao tới sử ra chiêu “Nhất đao đoạt thiên hạ” bá liệt vô cùng. Hoắc Phong chiết chiêu với lão đã nhiều, tự biết đây là chiêu mạnh nhất trong Bạt Đỉnh đao pháp, nhưng không vì thế mà y tránh né. “Đồ ma thập nhị trảm” gồm mười hai chiêu thì từ chiêu đầu tiên đến chiêu cuối cùng đều tấn công chứ không hề phòng thủ. Đó là vì đao pháp thâm nhuần tinh thần chỉ tiến chứ không lùi trước cái ác. Chỉ thấy Hoắc Phong múa đao thành một vòng tròn, ào một tiếng đã xuất một đao ra. Đao chiêu lăng lệ cắt đứt từng hạt mưa, phóng về phía Thạch Nhất Lang. Đây là chiêu “Tuyệt ác bất xá”, luận về biến hóa thì không bằng các chiêu khác nhưng về kinh lực thì bạo liệt nhất. Vì kinh lực chỉ tập trung chém vào một điểm nên đao chiêu đơn giản ấy bỗng chốc trở thành một đao cực nhanh cực mạnh.

“Ầm,Ầm!”, hai luồng sức mạnh từ hai thanh đao chạm vào nhau khiến cả sườn núi chấn động. Vân Hoán Thu dù đang trọng thương nhưng vẫn cố lao ra ngoài xem thắng bại thế nào. Trong cơn mưa như trút nước ấy, y thấy hai cao thủ đứng im như hai pho tượng, không nói năng gì. Thanh trường đao của Thạch lão đại thì bị đánh gãy nát. Một sự khiếp sợ len lỏi trong tâm trí của y. Đao của Trảm Ác Tử đã đưa lên, từ từ...trời vẫn mưa xối xả...hình bóng của hai người bỗng chốc nhòa đi nhưng ánh sáng từ mặt nạ ngọc của Trảm Ác Tử vẫn tỏa sáng...

*

Đêm xuân, tại một lầu nhỏ ven bờ Tây hồ, mưa vẫn rả rích rơi rơi. Một nam nhân dáng to béo đang độc ẩm. Hương rượu Mai Hoa từ từ tỏa ra ngào ngạt. Trước mặt nam nhân ấy là một vô rượu đã mở sẵn nhưng y không uống mà để lại như dành cho ai đó. Chẳng bao lâu kẻ mà y chờ đợi đã tới. Đó là một nam nhân tóc trắng như tuyết. Y thấy nam nhân đó liền vội khẩu đầu. Nhưng đôi tay của nam nhân kia đã túm lấy cổ áo của y, đồng thời bạch phát nam nhân ấy gần lên trong cổ họng: “Chung Phú Thông”

Kẻ mà Hoắc Phong đang nắm cổ áo không ai khác chính là Chung Phú Thông- lâu chủ Phiêu Hương lâu. Nhưng tại sao Hoắc Phong lại tìm hắn? Giữa Hai người có mối quan hệ gì?Kết quả trận chiến giữa Trảm Ác Tử và Thạch Nhất Lang ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Trảm Ác Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: trùu Đao Đoạn Thủy Người Có Biết..

Kẻ mà Hoắc Phong đang nắm cổ áo không ai khác chính là Chung Phú Thông- lâu chủ Phiêu Hương lâu. Nhưng tại sao Hoắc Phong lại tìm hắn? Giữa

Hai người có mối quan hệ gì? Kết quả trận chiến giữa Trảm Ác Tử và Thạch Nhất Lang ra sao?

“Chủ nhân... có điều gì sai bảo?”, Chung Phú Thông khó khăn lắm mới nói thành lời. Bàn tay của bạch phát nam nhân kia cứng như thép nguội, thít chặt cổ họng y.

“Tại sao ngươi lại giấu ta về chuyện của Minh Nguyệt? Tại sao?” Hoắc Phong không kiềm được tức giận ném y bay vào góc lầu.

Vị Chung lâu chủ này không ngờ thân thủ vô cùng linh hoạt, bị ném như vậy nhưng chỉ cần một cái xoay người đã nhẹ nhàng chạm chân vào tường rồi lộn người, động tác cực kì tiêu sái phiêu dật. Gã nói:

“Chủ nhân đã biết chuyện ấy rồi ư?”

Hoắc Phong quay mặt ra ngoài Tây hồ, đoạn y mới nói:

“Là “Độc nhãn ma vương” đã tiết lộ cho ta. Nhưng ta muốn chính miệng ngươi nói ra!”

«Đã vậy thì tiểu nhân cũng không giấu giếm gì nữa, nhưng xin chủ nhân nhớ cho tiểu nhân là mật sứ của Trảm Ác tử, có những chuyện được phép nói, có những chuyện không thể nói, tất cả cũng vì muốn tốt cho chủ nhân mà thôi.»

«Mật sứ của Trảm Ác Tử...», Hoắc Phong thoáng giật mình, dòng suy tư chợt chuyển sang hướng khác.

Giang hồ đồn rằng dưới trướng của Trảm Ác Tử có những mật sứ luôn làm nhiệm vụ thu thập tin tức của võ lâm. Họ có khả năng điều tra, khám phá các vụ kỳ án của giang hồ, còn Trảm Ác Tử thì thực thi công lý, tiêu diệt những kẻ thù ác mà thôi. Chung Phú Thông bề ngoài là ông chủ của Phiêu Hương lâu nhưng thực chất là mật sứ của Trảm Ác Tử, chính y đã thông báo tung tích của «Độc nhãn ma vương» cho Hoắc Phong. Sự việc hai mươi năm về trước trên đỉnh Tuyết Hằng sơn, y cũng có chứng kiến, nhưng lúc đó y lại không thể ra tay giúp đỡ cho Trảm Ác Tử. Bởi vì các mật sứ có điều luật là chỉ cung cấp tin tức và điều tra cho Trảm Ác Tử, còn việc nghề nghiệp chiến tiêu diệt kẻ thù thì tuyệt đối không được nhúng tay vào. Hơn nữa Chung Phú Thông có niềm tin với bản lĩnh của Hoắc Phong, cho dù là vực sâu vạn trượng đi nữa cũng không thể làm khó Trảm Ác Tử. Do vậy, sau trận chiến ấy, y đã âm thầm theo dõi tứ đại cao thủ kia và đã khám phá ra âm mưu của Dương Chấn Thiên. Hiềm một nỗi là lai lịch của hai cao thủ còn lại thì không thể điều tra được. Chỉ có «Độc nhãn ma vương» là đã đề lộ giọng nói lúc dùng Minh Nguyệt uy hiếp Trảm Ác Tử nên y đã lần theo hành tung của hắn tới hàng Châu này. Việc lập Phiêu Hương lâu ở bên Tây hồ là báo hiệu liên lạc cho các mật sứ khác cũng như chính Hoắc Phong.

«Sau trận ấy, Dương Chấn Thiên đưa Minh Nguyệt cô nương về Thanh Long tiêu cục ở Lạc Dương. Đó là nơi canh phòng vô cùng nghiêm mật nên tiểu nhân khó mà lọt vào được. Thế là tiểu nhân đành cải trang thành người bán dạo quanh đó, tìm cơ hội len vào. Nhưng quả thực tiêu cục của lão họ Dương ấy tổ chức rất nghiêm, tiểu nhân đã mai phục gần một năm mà chưa có tin tức gì về Dương cô nương cả. Thế là tiểu nhân liên lạc với Trắc Ảnh mật sứ, giao việc đó cho y còn mình thì lo việc điều tra hành tung của «Độc nhãn ma vương». Trắc Ảnh rất giỏi thuật dị dung nên dễ dàng trà trộn vào Thanh Long tiêu cục. Một thời gian khá dài sau, Trắc Ảnh báo tin cho tiểu nhân biết chuyện Dương cô nương thành thân với Lý Tu Di. Quả kinh ngạc nên tiểu nhân cũng đến Lạc Dương tìm hiểu thực hư ra sao. Tiểu nhân đóng giả một người bán dạo lân la trò chuyện với vài tiêu đầu trong Thanh Long tiêu cục. Lối qua tiếng lại, cuối cùng một tên trong bọn chúng cũng đề cập đến việc Minh Nguyệt cô nương chuẩn bị thành thân với Lý Tu Di. Còn theo lời Trắc Ảnh thì hắn đã nhìn thấy...», nói đến đây Chung Phú Thông cúi mặt xuống, không dám nhìn Hoắc Phong nữa.

«Hắn thấy gì?», Hoắc Phong hét lớn.

«Trắc Ảnh... nhìn thấy Dương cô nương với gã họ Lý đó rất thân mật với nhau, trông giống hệt một đôi uyên ương yêu nhau say đắm...»

«Câm miệng», nộ khí bốc lên, Hoắc Phong phóng một chưởng vào chiếc bàn uống rượu. Chiếc bàn vốn làm từ đá nặng trăm cân nhưng cũng bị đánh vỡ nát.

Chung Phú Thông vẫn nói tiếp:

«Tin rằng «Độc nhãn ma vương» cũng nói y như vậy với chủ nhân. Đứng là Dương cô nương cam tâm tình nguyện lấy Lý Tu Di. Chúng tiểu nhân biết được điều này thì vô cùng thất vọng nhưng cũng không thể phá hủy hôn lễ đó. Trắc Ảnh vẫn ở lại trong Thanh Long tiêu cục, âm thầm điều tra, thậm chí còn tìm cơ hội hành thích Dương Chấn Thiên. Tiếc là lão họ Dương ấy vô cùng xảo quyết, mấy lần Trắc Ảnh hành thích đều thất bại, may mà không bị lộ thân phận. Cho đến mười năm sau, Dương Chấn Thiên lâm trọng bệnh rồi qua đời. Ngọc tọa võ lâm minh chủ lần lượt lên ngôi vị đại đương gia của Thanh Long tiêu cục đều truyền lại cho Lý Tu Di. Nghe đâu họ Lý đó đã được đích thân Dương Chấn Thiên truyền thụ «Vô Thiên kiếm quyết», nên mới đường hoàng mà lên ngôi bá chủ võ lâm mà không bị võ lâm đả kích.»

«Chuyện này...quả thực ta không thể tin nổi», Hoắc Phong ôm đầu đau đớn nói: «Làm sao nàng lại bỏ ta để lấy hắn cơ chứ. Nàng đã từng hẹn ước sẽ cùng ta rằng long đầu bạc cơ mà.»

«Chuyện quả thực khó tin nhưng lại là sự thật, chủ nhân nên quên cô ấy đi. Hoắc Phong nhìn ra Tây hồ, gió mưa vẫn vũ giăng giăng. Y uất hận thốt lên:

«Quên ư?...Làm sao ta có thể quên được nàng?»

«Dù gì cô ấy cũng là vợ kẻ khác.»

Ba chữ vợ kẻ khác này tựa như móng vuốt mãnh thú cào xé trái tim của Trảm Ác Tử. » Nàng đã là vợ của người ta rồi ư? Thế còn ta? Ta vì nàng mà nhảy xuống vực sâu vạn trượng cơ mà? Lẽ nào...tất cả đều không có ý nghĩa với nàng sao»

Chung Phú Thông xấp lại gần :

« Chủ nhân ! Người chó nên quá đau buồn »

Hoắc Phong chọt chỉ vào mái tóc của mình, từng sợi từng sợi đã bạc trắng như tuyết.

« Tóc xanh vì nàng đã bạc từ bao giờ, bây giờ liệu có xanh trở lại được không ? Nàng đâu còn nhớ nữa. Nhưng ta thì .hai mươi năm, hai mươi năm trường đằng đằng dưới Ly Trần nhai vẫn nhớ tới nàng, để hôm nay biết được nàng đã lấy người khác, thật là không cam lòng, không cam lòng. »

Hoắc Phong hét to, thanh âm như sấm vang xa cả Tây hồ. Chung Phú Thông biết có khuyên cũng không ích gì nên bỏ đi, để lại y một mình. Đôi mắt y bông mờ đi mà hình bóng của nàng thì cứ hiện ra mỗi lúc một rõ. Từng trang ký ức cứ thế ủa về như dòng suối nhỏ lâu ngày bị chặn lại bỗng được khai thông tuôn chảy mạnh mẽ.

Y còn nhớ lần đầu gặp nàng cũng chính ở Tây hồ này. Lúc đó nàng bận một bộ đồ màu trắng tinh khiết , mới thoảng nhìn mà y đã biết suốt cuộc đời này không có nữ nhân nào làm y động lòng được ngoài nàng ra.

Nàng đi tìm thuốc tiện thể ghé qua dạo chơi Tây hồ, còn y thì tìm Sái Đại Nương để tì vờ. Một lần gặp gỡ ấy bỗng hóa thành câu chuyện đầy oan nghiệt. Y đi theo nàng suốt ba tháng, vượt bao núi non hiểm trở, bao vùng hoang sơn tuyết địa. Nhiều lần nàng gặp phải bọn thảo khấu lục lâm, y đều bí mật ra tay bảo vệ. Cho đến một ngày nàng bị « Từ Sam lão quái » bắt đi hòng uống máu phục vụ cho việc luyện công. Y khổ chiến rất lâu mới cứu được nàng về nhưng thọ thương rất nặng , ngất đi không biết bao lần. Lúc tỉnh lại mới biết nàng đang chữa trị cho mình. Tấm chân tình của y, dù không nói ra nhưng nàng cũng đã biết và cảm động... Hai người đã cùng hẹn ước bên nhau trọn kiếp . Nào ngờ nàng là lệnh ái của Dương Chấn thiên, kẻ thù của ân sư. Rốt cuộc thì tai họa cũng từ đó mà kéo đến...

Nghĩ tới đó, cổ họng của Hoắc Phong nghẹn lại, một nỗi uất hận dâng lên khiến trái tim hần như bị căng phồng, muốn vỡ tung ra. Bất chợt y rút đao ra, chém điên cuồng vào sóng nước. Mỗi đao chém ra như bão táp , chẳng mấy chốc tạo nên con sóng lớn làm chấn động thuyền bè trên hồ

« Trừ đao đoạn thủy, thủy cánh lưu

Cử bôi tiêu sầu, sầu cánh sầu. »

Câu thơ ấy y đã nghe từ lâu nhưng bây giờ mới hiểu. Cho dù đao xuất ra có mạnh thế nào thì hình ảnh Minh Nguyệt vẫn hiện về trong trí óc của y...

Cách đây khá xa, trên hồ có một con thuyền trang trí vô cùng tinh xảo đang ngự. Bị những con sóng do đao kinh của Hoắc Phong gây nên, con thuyền chấn động . Một thiếu phụ áo trắng phong tư vô cùng diễm lệ lặng im ngắm nhìn những con sóng đó. Chúng tựa như những con ba đào trong cuộc đời nàng vậy.

« Phu nhân, chúng ta lên bờ thôi. »

« Tiểu Hồng, người lên trước đi. »

« Phu nhân người đang nhớ tới ai à ? »

Thiếu phụ kia khẽ mỉm cười :

« Hai mươi năm trước ta có gặp một người, một người mà cả đời này ta không bao giờ quên được... »

Bạn đang đọc truyện *Trảm Ác Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thiếu Phụ Bên Hồ

“ Phu nhân, người mà phu nhân nhắc tới có phải là lão gia không?”

Người thiếu phụ lặng im không nói, chỉ dõi theo những con sóng dữ dội ở bên kia hồ.

“ Sao đêm nay hồ lại nổi sóng to vậy?”, nàng khẽ thờ dài,” mưa to gió lớn thế này ít ai ngờ đây lại là nơi Tư Mã Giang Châu Bạch Cư Dị đã đề thơ.” Bỗng nhiên người thiếu phụ ấy đọc thơ, giọng vô cùng sầu cảm:

“ Cô sơn tự bắc giả đình tây

Thủy diện sơ bình vân cước đề.

Kỷ xứ tảo oanh tranh noãn thụ,

Thùy gia tân yến trúc xuân nê.

Loạn hoa tiệm dục mê nhân nhân,

Thiên thảo tài năng một mã đề.

Tối ái hồ đông hành bất túc,

Lục dương âm lý bạch sa đề.”(1)

Tiểu Hồng bung đến một chén trà cười nói:

“Phu nhân, đó có phải là bài “Tiền Đường hồ xuân hành”?

Người thiếu phụ cười:

“Tiểu Hồng, ta lại không nghĩ ngươi lại am hiểu Đường thi đấy?”

“Phu nhân, chẳng phải con am hiểu thi thư đâu, chẳng qua con vẫn thường nghe lão gia vẫn đọc mấy bài thơ này trong thư phòng đó thôi. Lão gia còn ngâm mấy câu như:

“Hồ thượng xuân lai tự họa đồ

Loạn phong vi nhiễu thủy bình phô ...”

Độc được hai câu, thị tỷ ấy ngừng lại cười trừ nói:

“Đầu óc con ngu tối, chỉ thuộc được hai câu ấy thôi.”

Bất chợt phía cuối thuyền gần bờ vang lên giọng đọc ngân nga:

“Hồ thượng xuân lai tự họa đồ

Loạn phong vi nhiễu thủy bình phô

Tùng bài sơn diện thiên trùng thủy

Nguyệt điểm ba tâm nhất khóa châu

Bích thảm tuyết đầu trừu tảo đạo

Thanh la quần đới triển tân bồ

Vi năng phao đắc Hàng Châu khứ

Nhất bán câu lưu thị thử hồ “(2)

Người vừa ngâm thơ là một thiếu nữ mặc áo lụa xanh, chừng mười bảy mười tám tuổi, dung mạo tươi tắn tựa như một đóa phù dung nhẹ nhàng lướt tới. Thiếu nữ ấy vừa vờn về lọn tóc xinh xinh của mình vừa nói:

“Mẹ, người khiến cho mẹ suốt đời không quên nếu không phải cha thì là ai?”

Người thiếu phụ chỉ khẽ lắc đầu rồi thưởng trà, nét mặt tựa như lưu luyến điều gì đó. Đoạn nàng quay sang nói:

“Yến nhi, con dạo chơi ở Hàng Châu có thấy vui không?”

Cô nương đương kia cầm cành kia khua xuống dưới nước, hờn dỗi đáp:

“Mẹ, cảnh đẹp nơi đây đâu chỉ có hồ, hôm nay con đi nhiều nơi nhưng không có mẹ đi cùng nên con không thấy vui.”

“Lý tiểu thư nói rất phải, Hàng Châu vô số cảnh đẹp nhưng Lý phu nhân chỉ thích ngắm cảnh Tây hồ này thôi”, một nam tử to béo bước tới. Người này ăn mặc rất sang trọng, tựa như một vị đại phú. “Vi năng phao đắc Hàng Châu khứ, nhất bán câu lưu thị thử hồ “mà.”

“Kim lão gia”, người thiếu phụ liền đứng dậy chào, “Bệnh tình của lão gia đã tốt hơn chưa?”

Kim lão gia cười lớn nói:

“Nhờ vào y thuật của phu nhân, bệnh tình của Kim mỗ đã thuyên giảm rõ rệt, thật không biết lấy gì để báo đáp đại ân cứu mạng của Lý phu nhân.”

Yến nhi vội xen vào:

“Kim bá bá, mẫu thân cháu chẳng phải được võ lâm ca tụng là đệ nhất nữ thần y đó sao? Chỉ chút bệnh ấy thì có là gì?”

Người thiếu phụ nghiêm giọng :“ Thư Yên, không được ăn nói như vậy.” Rồi quay sang nói tiếp với Kim lão gia:

“Nó còn nhỏ dại mong ngài gia bố quá cho”

Kim lão gia cười lớn :

“Không có gì, Thư Yên cô nương thông minh lại xinh đẹp như vậy, tại hạ đâu thể trách cứ. Nhân tiện tại hạ cũng muốn thử lệnh ái mấy câu đó?”

Thư Yên nhún nhường mỉm cười hỏi:

“A, lão gia định hỏi gì vậy?”

“Cũng chẳng có gì cao siêu, chẳng qua đã biết cô nương đã viễn cảnh ở đây nên ta muốn hỏi về các thắng cảnh Tây Hồ này thôi. Tây Hồ có bao nhiêu tên gọi và cảnh đẹp,cô nương có thể kể ra được không?”

Thư Yên cười mỉm đáp lại:

“Thế có gì là khó, Tây Hồ Hàng Châu có nhiều tên gọi . Thời Hán tương truyền trong hồ có nổi lên trâu vàng , là “điềm lành của minh thánh” cho nên có tên là hồ Kim Ngưu và hồ Minh thánh. Cũng vì hồ ở gần Tiền Đường nên gọi là hồ Tiền Đường. Thứ sử Hàng Châu đời Đường là bạch Cư Di đã đào thạch hàm để thoát nước cho hồ nên hồ cũng có tên là Hồ Thạch hàm. Hồ ở phía tây thành Hàng Châu nên thường gọi là Tây hồ. Thời Bắc Tống, Tô Đông Pha đã ví Tây Hồ với vẻ đẹp của Tây Thi nên Tây Hồ còn có tên là “Tây Tử Hồ”.

Kim lão gia không giấu được vẻ kinh ngạc nói ngay:

“Lý tiểu thư quả nhiên kiến văn rộng rãi, vậy còn các danh thắng khác ở Tây Hồ?”

Thư Yên nói tiếp:

” Tây hồ đẹp không chỉ ở hồ mà còn ở núi. Quanh Tây Hồ , phía Tây nam có Long Tinh Sơn, Lý An sơn, Nam Cao phong, Yên Hà Lĩnh, Đại Từ sơn, Linh Thanh sơn, Nam Bình sơn, Phụng Hoàng sơn, Ngô sơn, gọi chung là Nam sơn. Phía bắc có Linh Ẩn sơn, Bắc Cao Phong, Tiên Cô sơn, Thê Hà Lĩnh, Bảo Thạch sơn gọi chung là Bắc sơn. Ngoài ra nơi đây còn có những khe động như Yên hà động , Thủy nhạc động, Thạch ốc động và những dòng suối như Long tinh, Ngọc tuyến, Hồ bảo. Còn như đê Tô , đê Bạch đã ngăn hồ thành năm phần là Ngoại hồ, Lý hồ , Nhạc hồ, Tây lý hồ và Tiểu nam hồ. Ngoại hồ có ba đảo nhỏ Tam đàn ẩn nguyệt, Hồ tâm đình, nguyệt công đồn. Cô sơn nổi liền với đê Bạch là đảo lớn nhất trong hồ. Quanh hồ có mười cảnh Tây Hồ nổi tiếng là Tuyết tàn đoạn kiều, Trăng thu bình hồ, Trăng in tam đàm, Song phong xuyên mây, Sen gió khúc viện , Xuân sớm Tô đê, Ngắm cá Hoa cang, Chuông chiều Nam bình, Nắng chiều lôi phong, Oanh hót sóng liễu. Tên của mười cảnh Tây Hồ kỳ thực là đặt theo tên đề tập tranh về tây Hồ của Mã Viễn, họa sĩ cung đình Nam Tống.”

Nghe xong , Kim Lão gia liền tán thưởng :

“Bội phục, bội phục, Lý tiểu thư quả là kỳ nữ hiếm có trong thiên hạ. Lý minh chủ quả thật điểm phúc đầy trời nên mới có được ái thiê và ái nữ như nhị vị.

Người thiếu phụ vội nói:

“Yến nhi đã đề lão gia phải chê cười rồi.”

“Lý minh chủ”, “ ái thiê, ái nữ”, thì ra hai người này là vợ con của Lý Tu Di, đương kim minh chủ võ lâm Trung Nguyên. Người thiếu phụ kia chính là vợ của y, Minh Nguyệt, cũng chính là người mà Hoắc Phong thương nhớ suốt hai mươi năm ròng. Trớ trêu thay, hai người ở ngay Tây Hồ mà không gặp được nhau. Trăm Ác Tử mà biết nàng đang ngự thuyền trên hồ không biết sẽ phải xử trí ra sao?

Lại nhắc đến con người si tình ấy, lúc này y đang nốc rượu không ngừng. Càng uống , ảnh hình của Minh Nguyệt cứ như mộng hồn đeo đuổi mãi không thôi, cơ hồ y càng muốn quên thì ảnh hình ấy càng tìm tới. Càng uống, càng nhớ, cứ như vậy cho đến hết đêm, y không biết đã uống hết bao nhiêu vò rượu . Ngoài trời, mưa vẫn rơi hoài, tựa như đồng cảm với hai kẻ hữu duyên vô phận. Trong mộng, thỉnh thoảng trong tai y vang lên mấy câu thơ:

"Thủy quang liễm điểm tình phương hảo,

Son sắc không mộng vũ diệp kỳ.

Dục bả Tây hồ tỷ Tây Tử,

Đạm trang nùng mặt tổng tương nghi"

(1) Tiền Đường hồ xuân hành (Bạch Cư Dị - 白居易)

<http://www.thivien.net/viewpoem.php?ID=24884>

Cô sơn tự bắc giả đình tây

Thủy diện sơ bình vân cước đề.

Kỷ xứ tảo oanh tranh noãn thụ,

Thùy gia tân yển trác xuân nê.

Loạn hoa tiệm dục mê nhân nhãn,

Thiên thảo tài năng một mã đề.

Tối ái hồ đông hành bất túc,

Lục dương âm lý bạch sa đề.

Mùa xuân dạo hồ Tiền Đường (Người dịch: Ngô Văn Phú)

孤山寺北賈亭西，

水面初平雲腳低。

幾處早鶯爭暖樹，

誰家新燕啄春泥。

亂花漸欲迷人眼，

淺草才能沒馬蹄。

最愛湖東行不足，

綠楊陰里白沙堤。

Chùa Cô Sơn bắc, Giả đình tây,

Êm phẳng dòng sông, thấp lóp mây.

Cây ảm, đó đây oanh đến hót,

Tổ bunn, én đập rộn nhà ai.

Loạn hoa những khiến người nheo mắt,

Vó ngựa mờ che, lối cỏ gầy.

Thích nhất hồ đông đi chẳng xuể,

Dương xanh rợp mát, rặng đề dài.

(2) Xuân Đề Hồ Thượng - Bạch Cư Dị

<http://thuvien.maivoo.com/tho/Bach-C...huong-685.html>

Hồ thượng xuân lai tự họa đồ

Loạn phong vi nhiều thủy bình phô

Từng bài sơn diện thiên trùng thúy
Nguyệt điểm ba tâm nhất khóa châu
Bích thảm tuyết đầu trừu tảo đạo
Thanh la quần dải triển tân bờ
Vi năng phao đắc Hàng Châu khứ
Nhất bán câu lưu thị thử hồ
Dịch Nghĩa
Xuân về, cảnh hồ như một bức tranh
Núi lô nhô vây quanh mặt nước phẳng lặng
Những hàng thông trên mặt núi trập trùng xanh ngắt
Ánh trăng rơi vào lòng sóng thành hạt ngọc châu
Lúa sớm trở bông, như những sợi trên tấm thảm biếc
Lá bồ mới nảy, như những dải quần lụa xanh
(Ta) chưa bỏ Hàng Châu đi ngay được
Một nửa vì bị rình cảnh hồ này
Dịch Thơ
Mùa Xuân, Đề Thơ Trên Hồ
Xuân đến trên hồ tựa bức tranh,
Nước êm phẳng phẳng núi vòng quanh
Sườn non bích trái: từng muôn cụm
Đáy nước châu gieo : nguyệt một vành
Lúa mới dập dòn vương đệm biếc,
Bồ non phơ phất dải lụa xanh
Hàng Châu chưa bỏ đi cho dứt
Một nửa vì đây vương vít tình
Bản Dịch: Khương Hữu Dụng

Bạn đang đọc truyện *Trảm Ác Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Vật Quy Nguyên Chủ

Những cơn gió mát bên mặt hồ thổi vào từng đợt khiến Hoắc Phong tỉnh giấc. Y lắng nghe tiếng mái chèo khua sóng trong buổi sớm, tiếng chim oanh ríu rít trong những rặng liễu ven hồ, tâm trí thật là yên bình. Dường như đã có lúc y muốn quy ẩn, sống cuộc đời tiêu dao tự tại. Tiếc thay, người xưa đã bỏ đi, thành ra mộng ước nay chỉ là những ảo ảnh hư vô. Quá khứ, đối với y tựa như dải lụa mảnh nhiều màu sắc, lấp lánh với bao điều tốt đẹp.

” Vậy ra hiện tại này quá phù phàng ư?”, Hoắc Phong trầm nghĩ, “như vậy liệu có công bằng không?”

Y toan đứng dậy thì Chung Phú Thông đã bước tới:

“ Chủ nhân , người đã thức dậy rồi!”

Hoắc Phong uể oải đáp lại:

“ Có chuyện gì vậy?”

Chung lâu chủ lấy ra trong túi áo một tờ giấy màu đỏ,” Chủ nhân, người đã bao giờ nhìn thấy vật này chưa?”

Hoắc Phong định thần nhìn kĩ, đó là một tờ giấy bình thường, trong đó viết một chữ ‘huyết’ “ bằng mực đen.

“ Đây là...”, Hoắc Phong cố gắng lục lọi trong trí nhớ, dường như giữa y và tờ giấy viết chữ ‘huyết’ này không có bất cứ mối liên hệ nào.

“ Ta chưa từng thấy vật này, tại sao ngươi lại đưa nó cho ta?”

Chung Phú Thông khẽ nhún vai “ Đây là huyết thư của Huyết Vũ lâu, chắc chủ nhân cũng đã nghe kể về tổ chức sát thủ này rồi chứ?”

Hoắc Phong như sực tỉnh, “Huyết Vũ lâu... đó chẳng phải là bọn sát thủ từng hoành hành vô lâm một thời đó sao?”

Cách đây nhiều năm về trước, trên giang hồ xuất hiện một bọn sát thủ tên là ‘Huyết Vũ Lâu’, chỉ cần người thuê chịu bỏ ra số ngân lượng cực lớn thì cho dù là nhân vật nào trong võ lâm, Huyết sát thủ cũng sẽ lấy mạng cho bằng được. Sau khi hạ thủ, bọn

chúng huyết thư ở hiện trường để công khai danh tính của mình. Nghe đồn, thái sư đương triều lúc ấy cũng bị lấy thủ cấp ngay trong kinh thành. Có thể hành sự ngay dưới chân thiên tử , bản lĩnh của Huyết sát thủ không phải tầm thường. Nhưng năm xưa chính Trảm Ác Tử đã xông vào tận xảo huyết, một đao giết sạch bọn sát thủ ấy cơ mà?

“ Ân sư từng nói Trảm Ác Tử đời thứ hai đã quét sạch Huyết Vũ lâu rồi. Tại sao huyết thư lại ở trên tay ngươi?”

Chung Phú Thông nói:

“ Đích thực Trảm Ác Tử đời thứ hai đã giết không thừa một tên Huyết sát thủ nào, nhưng không hiểu sao mấy tháng gần đây trên giang hồ lại nổi lên một bọn sát thủ hành xử giống hệt tác phong của Huyết Vũ Lâu?”

Hoắc Phong cười nói”

“ Thật Vậy sao? Biết đâu bọn sát thủ này bắt chước Huyết sát thủ?”

Chung Phú Thông nghiêm giọng: “ Ngoài huyết thư, bọn chúng còn để lại một thứ...”

‘ Thứ gì vậy? Ngươi làm ta tò mò rồi đó .’

Chung Phú Thông hơi nheo mắt lại, đoạn y lấy ra một tấm da người, trên đó có in hình một bàn tay màu đỏ,” Bọn chúng cũng biết sử dụng “ Huyết ấn mê tâm chương”.

Huyết ấn mê tâm chương vốn là độc chiêu lừng danh thiên hạ của Huyết sát thủ. Vô số cao thủ võ lâm đã chết chính bởi chương pháp ấy. Một số kẻ may mắn sống sót nhưng cũng phát bệnh cuồng rồi không quá nửa năm sau cũng chết. Đáng sợ là chương pháp ấy chỉ để lại một vết bầm hình bàn tay ở nơi phát chương , còn cơ thể của nạn nhân thì không có dấu hiệu tổn thương gì, nhưng lục phủ ngũ tạng thì dần dần bị hủy hoại. Sau khi Huyết Vũ Lâu bị tiêu diệt, công phu này cũng thất truyền từ đó.

“ Nạn nhân của bọn sát thủ đó là ai?” Hoắc Phong hỏi, trong lòng y chợt có một dự cảm không lành.

“ Mấy tháng trước , Bát tì tiên viên Nghiêm Tuấn và Bát tiểu hiệp Vụ Xuân Quân đều bị chúng giết. Gần đây nhất cả gia đình Linh thương Vi Bộ đều bị ám hại. Có một điểm chung là nạn nhân của Huyết sát thủ đều cực kì giàu có nhưng chúng không hề đụng tới tài sản của họ.”

Hoắc Phong vắt óc suy nghĩ:

“Huyết sát thủ chuyên đi giết thuê, bản chất vốn đã háms tiền của, nhưng tại sao chúng không thừa cơ mà lấy đi tiền bạc của nạn nhân, liệu bọn chúng giết Ngườivì tiền hay vì lý do khác?”

Đang mải suy nghĩ thì một thanh âm chói tai vọng đến cắt ngang dòng suy nghĩ của của Hoắc Phong. Thanh âm đó vọng đến từ Phiêu Hương lâu. Nguyên tiêu lâu mà Hoắc Phong và Chung Phú Thông đang đứng nằm liền kề với Phiêu Hương lâu, nên có thể nghe được mọi âm thanh từ đó.

Tiếng ồn ào chợt nổi lên, mỗi lúc một to, hai người Hoắc , Chung liền bước vào xem chuyện gì đã xảy ra. Vừa đến thì đã thấy Lý Thư Yển đang lớn tiếng quát tháo:

“Tứ lâu mà không bán rượu thì mở làm gì, chỉ bằng đóng cửa quách cho rồi.”

Viên tiểu nhị đứng đối diện khúm núm thưa:

“Cô nương, quả thực là Mai hoa tử của bốn lâu đã hết nhẵn, nếu cô nương muốn uống thì xin mời sang tử điểm khác.”

Hóa ra Lý tiểu thư này đi mua rượu, cả Hàng Châu này tử điểm thì nhiều nhưng rốt lại chỉ có Mai hoa tử của Phiêu hương lâu là ngon nhất. Ai dè, số rượu ở đó phần bị Hoắc Phong uống, phần bị bê nát trong trận tì võ giữa Hứa Phi và Triệu Đại Ngưu hôm qua, thành ra lúc Thư Yên đến mua thì đã hết sạch. Nếu là người khác có lẽ đã bỏ qua, nhưng Thư Yên từ bé đã được nuông chiều nên không coi ai ra gì, lớn tiếng đòi mua cho được.

“Ta muốn uống rượu của chính Phiêu hương lâu, hay là các người chê ta ít tiền, coi khinh nữ nhi?”

Một tiểu nhị khác chạy lại nói:

“Đã bảo không bán là không bán, sao thiên hạ lại có kẻ không biết điều như cô nương nhỉ?”

Nào ngờ Thư Yên giáng ngay cho hắn một cái tát cực mạnh.

“To gan, dám bảo bốn cô nương không biết điều hả?”

Thấy Thư Yên vô cớ đánh người, đám tiểu nhị hò nhau xông vào quyết ăn thua đủ. Tiểu cô nương này thấy khó không lui lại còn kênh kiệu đáp:

“Lại đây, xem thử đám tiểu nhị các người có bản lĩnh gì?”

Chỉ thấy hình bóng Lý Thư Yên thoát ần thoát hiện, lúc tung chưởng lúc phóng cước, chớp mắt đã làm vài tên tiểu nhị ngã bở chừng. Chợt một tên cầm đòn gánh bỏ tới. Thư Yên vội xoay người gạt đỡ đồng thời xuất trào nhằm yết hầu của hắn mà phóng. Trào phong mãnh liệt quét vào mặt viên tiểu nhị, khiến da mặt hắn đau rát. Trong khoảnh khắc ấy, một bàn tay cứng như thép nguội đã chụp chặt trào của Thư Yên, ngăn không cho cô phát kình.

“Thiết long thần trào, cô nương ra tay e hơi tàn độc đó”, Hoắc Phong lạnh lùng đáp.

Lý tiểu thư cố sức giãy giụa nhưng vô ích, tay phải của cô đã bị túm chặt, không cựa quậy được. Cô nhìn bạch phát nam nhân đang túm lấy tay mình mà không khỏi kinh sợ. Thiết long thần trào vốn là công phu đặc ý của bang chủ Cái bang Ngô Chính Liêm. Lý Thư Yên nhờ vào mối giao tình của cha nên mới học được một thể “Long được cứu tiêu”. Một khi đã xuất thì địch thủ chỉ có thể đỡ chứ không chống lại được. Nào ngờ bạch phát nam nhân này chỉ dùng một tay đã có thể khóa chặt long trào, rõ ràng võ công cao hơn Thư Yên rất nhiều.

“Người.. mau buông tay ta », Thư Yên yếu ớt kêu lên, nàng cảm thấy cánh tay mình như sắp gãy đến nơi.

Nhưng Hoắc Phong như không nghe thấy tiếp tục nói:

“Không ngờ Ngô bang chủ lại có một đồ đệ ngang ngược thế này...”, chưa dứt lời, y đã thấy một gió lạnh thổi vào huyệt Nginh hương, thì ra tay phải của Thư Yên đã bị túm chặt nhưng tay trái vẫn được tự do nên đã dùng chỉ tấn công. Nhưng một chỉ này đâu làm khó được Hoắc Phong, y lập tức xoay chưởng, vừa đẩy vừa kéo, hất Lý Thư Yên ngã nhào. Trong thâm tâm thì thầm khen ngợi: “Chỉ pháp nhanh lẹ dứt khoát này đúng là Vô ảnh chỉ của phái Cửu Hoa, không ngờ tiểu cô nương này lại luyện thành thực tuyệt kỹ ấy.”

Thấy Thư Yên ngã lăn kềnh, mấy tên tiểu nhị lúc nãy bị đánh đòn kêu lên vui sướng. Thư Yên xoa người, cười nhát ma với Hoắc Phong:

“Người cũng biết chút võ công đó, hôm nay bốn cô nương không muốn đùa với người nữa, ta đi đây.”

Nói xong nàng phi thân khỏi tử lâu, thân pháp đẹp tựa như một bông hoa bay trong gió. Hoắc Phong chợt thấy động tâm niệm, thấy tay cảm phả một vật mềm mềm, nhìn lại thì đó một chiếc khăn tay.

“A”, y kêu to một tiếng, thì ra trên khăn có viết một bài thơ. Y đọc từng câu từng chữ trong bài thơ mà không giấu nổi xúc động:

"Thủy quang liễm điểm tình phương hảo,

Son sắc không mờng vũ diệp kỳ.

Dục bả Tây hồ tỷ Tây Tử,

Đạm trang nùng mặt tổng tương nghi.[1]"

Đây là bài thơ “Âm hồ thượng sơ tình hậu vũ” của Tô Thức đời Tống, chính tay y đã viết tặng cho Minh Nguyệt. Lúc nãy xoay chưởng hất Thư Yên, vô tình khăn tay này đã bay vào tay y.

“Sao nó ...lại ở trên người cô nương ấy?”

Chương 11: Quỷ Bà Bà

Hoắc Phong ngăn người nhìn khăn tay ấy. Đến khi trấn tĩnh lại thì Lý Thư Yên đã chạy xa rồi. Y hỏi gấp:

“Phú Thông, người có biết tiểu cô nương ấy chạy về hướng nào không?”, y thoáng nghĩ thông qua cô nương bướng bỉnh ấy thế nào cũng biết được tung tích của Minh Nguyệt.

Chỉ cần gặp nàng một lần thôi y có chết cũng cam lòng.

Chung Phú Thông đưa tay chỉ về những rừng liễu um tùm ven hồ:

“Chủ nhân, cô nương ấy chạy về hướng đó, với khinh công của chủ nhân tin chắc không quá nửa canh giờ người sẽ đuổi kịp “.

Hoắc Phong nghe vậy lập tức phi thân đuổi theo. Thân hình y như chim ưng bay liệng trên mặt hồ, hai chân đạp vào nước mà không tạo nên chút gợn sóng nào. Đám từ khách trong Phiêu Hương lâu không ít người là nhân sĩ võ lâm thấy vậy không khỏi cất lời tán thưởng: “Hảo khinh công”

Quả đúng như lời Chung Phú Thông, chẳng mấy chốc Hoắc Phong đã nhìn thấy Lý Thư Yên. Y đang định xáp lại hỏi về chiếc khăn tay thì bất chợt ba nam nhân nhưng y gọn gàng đã chắn ngang đường, không cho Lý Thư Yên đi tiếp. Hoắc Phong thoáng nhìn biết ngay đây ba kẻ này đều là cao thủ trên giang hồ. Một người cầm một cây đoản thương, một kẻ giắt ngang lưng một chiếc thiết hoàn, người còn lại cầm một đôi hồ đầu câu. Trên áo ba người đều có bốn chữ “Thanh Long tiêu cục”.

“Xem chừng ba người này là tiêu đầu của Thanh Long tiêu cục”, Hoắc Phong thầm nghĩ. Thanh Long tiêu cục được mệnh danh là đệ nhất tiêu cục trên giang hồ cũng là cơ nghiệp mấy đời của nhà Dương Chấn Thiên. Nay ngôi vị Đại đương gia thuộc về hiền tế của lão là Lý Tu Di. Thậm chí chức võ lâm minh chủ cũng được truyền cho hắn, đó là điều mà Hoắc Phong không ngờ tới.

Nam tử cầm đoản thương nói:

“Tiểu thư, người chạy đâu mà chúng thuộc hạ tìm không thấy? Tiểu thư có biết phu nhân đang lo lắng cho người không?”

Lý Thư Yên đáp:

“Có chuyện gì mà mẹ ta lại lo lắng?”

Nam tử cầm hồ đầu câu nói:

“Tiểu thư, mấy ngày trước có một tiêu sư nhìn thấy Quý bà bà ở thành Hàng Châu này. Thuộc hạ nghi ngờ mẹ ta vẫn đang theo dõi tiểu thư”

Lý Thư Yên nghe thấy ba từ “Quý bà bà” thì mặt mày tái lại, lắp bắp nói:

“Ngươi nói sao? Mẹ quý ấy cũng ở Hàng Châu ư?”

Nam tử giắt thiết hoàn nói:

“Tiểu thư, sự thực đúng là như vậy. Cho nên phu nhân mới ra lệnh không cho tiểu thư ra ngoài chơi nữa, ba ngày này người nên ở trong Kim phủ. Các tiêu đầu quanh Hàng Châu sẽ tụ tập về đó để bảo vệ cho tiểu thư. Chúng ta người đồng thể mạnh, quý bà bà ấy không làm hại được người đâu.”

Lý Thư Yên ‘hừ’ lên một tiếng rồi hậm hực nói:

“Bắt ta ba ngày không được ra ngoài? Ta thà để mẹ quý ấy bắt còn hơn?”

Nam tử cầm hồ đầu câu nói:

“Phu nhân cũng là muốn tốt cho tiểu thư thôi, xin người mau trở về Kim phủ.”

Lý Thư Yên đành miễn cưỡng trở về, trong lòng rõ là không vui. Hoắc Phong đứng từ xa nghe hết câu chuyện thầm nghĩ: “Tưởng tiểu cô nương này trời không sợ đất không sợ, ai ngờ... Chắc là đi gây chuyện khắp nơi rồi gặp tai họa đây mà.” Y quyết định bám theo Lý Thư Yên, tìm cơ hội để hỏi về chiếc khăn tay. Tuy nhiên liệu một tiểu cô nương bướng bỉnh như Thư Yên liệu có hé nửa lời không? Hoắc Phong nghĩ vậy đành chờ đợi. Phút chốc y đã thấy Lý Thư Yên cùng ba nam tử kia đi vào một đại phủ nguy nga đồ sộ. ngoài cửa đại phủ ấy là một đôi sư tử nam bằng vàng rất lớn, trên cửa có một tấm biển đề ba chữ lớn “Kim gia phủ”.

“Thì ra cô nương ấy là con nhà quyền quý, thảo nào mà ngạo mạn đến vậy”, Hoắc Phong không biết mình đã đoán lầm. Thực ra đây chính là phu của Kim Thiếu Bảo, đệ nhất phú hộ ở Giang Nam. Kim Thiếu Bảo vốn là chỗ làm ăn lâu năm với Thanh Long tiêu cực. Lần này sở dĩ Minh Nguyệt đến Hàng Châu là để chữa bệnh cho Kim Thiếu Bảo tiện thể ghé qua ngắm cảnh Tây Hồ. Lý Thư Yên bản tính hiền kì lại ham chơi nên xin đi theo. Ai ngờ nàng gặp phải đại họa đành phải nương náu trong Kim Phủ.

Hoắc Phong nhún chân một cái đã bay lên nóc nhà trong Kim phủ. Bên trong là những căn nhà rất lớn, trang trí vô cùng khéo léo. Phải mất một lúc Hoắc Phong mới tìm được đại sảnh – nơi mà Lý Thư Yên đang bị trông coi.

Y ngồi trên mái nhà nhìn Thư Yên. Đương nhiên Thư Yên và ba tiêu sư kia không hề hay biết. Chợt tiếng bước chân vang lên, Hoắc Phong nhìn xuống thì thấy một thiếu phụ và một nam nhân to béo bước vào. Đó chính là Minh Nguyệt và Kim Thiếu Bảo. Ba tiêu sư trông thấy liền cúi xuống hành lễ còn Lý Thư Yên thì sà đến nung nịu:

“Mẹ, con đợi ở đây rất lâu rồi.”

Minh Nguyệt ôn tồn nói:

“Yên nhi, lần này chúng ta làm đã làm phiền rất nhiều đến Kim lão gia, con có biết không?”

Kim Thiếu Bảo vội nói:

“Áy, Lý phu nhân nói quá rồi, ta vốn là chỗ thân quen với Lý minh chủ hơn nữa lại chịu ơn cứu mạng của phu nhân, sao có thể làm ngại trước chuyện của Thư Yên cô nương? Tốt nhất các vị cứ tạm lánh ở tề xá.”

Hoắc Phong ngồi trên nóc nhà nhưng vẫn nghe rõ từng từ một. Giọng nói của Minh Nguyệt khiến y giật mình, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Thanh âm trong trẻo mà nàng phát ra cơ hồ như những ngọn gió đâm vào người làm cho y đau đớn vô cùng.

“Đúng là nàng rồi, không ngờ nàng cũng ở đây...”, Hoắc Phong lật một viên ngói lên, nhìn thật kĩ, thật lâu khuôn mặt của Minh Nguyệt. “Dung mạo của nàng vẫn như xưa, có chăng nàng đã búi tóc cao hơn mà thôi.” Trong lòng y chợt dâng lên một niềm vui khôn tả. Sau hai mươi năm trường đằng đẳng, cuối cùng y cũng lại gặp nàng. Nhưng khi nhìn sang Lý Thư Yên, niềm vui mới nhen lên ấy bỗng bị vụt tắt.

“Thì ra tiểu cô nương ấy là con của nàng...”, nghĩ tới đây y không khỏi cảm thấy chua xót, cổ họng như nghẹn lại, muốn kêu to một tiếng nhưng không sao kêu được. Y vốn bám theo Thư Yên để hỏi tung tích của Minh Nguyệt, nào ngờ lại phải biết sự thật phũ phàng thế này.

Hoắc Phong ở gần với Minh Nguyệt, chỉ cần y nhảy xuống là gặp được nàng. Nhưng giữa y và nàng như có một vực thẳm khôn cùng, khiến y không dám vượt qua. Nàng ở đó, rất gần, vậy mà y chỉ biết đưa mắt nhìn. Biết bao tâm sự, biết bao lời nói suốt hai mươi năm, đến lúc này y đành cất giấu trong lòng.

“Tốt nhất, ta không nên xuống. Nếu nàng biết ta vẫn còn sống, e là nàng sẽ day dứt trong lòng”, Hoắc Phong buồn bã nghĩ. Y dù sao cũng là Trảm Ác Tử, cuộc đời như mây bay chu du bốn bề còn nàng phận nữ nhi cũng phải thành gia lập thất, hưởng cuộc đời hạnh phúc như bao người...

Đang định ra đi thì một người lão bà bà mặc áo choàng đen xông vào Kim Phủ kêu to:

“Ta đến đón Lý tiểu thư đây”, giọng nói của lão bà bà như lời của ma quỷ, vô cùng ghê rợn, quái dị.

Lý Thư Yên nghe giọng nói đó liền nép sau lưng Minh Nguyệt, “Mẹ, đó là Quỷ bà bà đó.”

Ba tiêu sư vội đứng chắn trước cửa, quát to:

“To gan, dám động đến thê tử của võ lâm minh chủ, ngươi chán sống rồi chắc?”

Quỷ bà bà bật cười khanh khách:

“Ta có hảo ý muốn thu nhận Lý tiểu thư làm đồ đệ, không liên quan gì đến đám cầu nô tài các ngươi.”

Nam tử cầm đoản thương trừng mắt hét lên:

“Có thu nhận đệ tử thì cũng không đến hạng như ngươi, còn không mau rút đi!”

Quỷ bà bà nghiêng đầu cười:

“Ta đến đây thì không thể tay trắng được, lũ cầu nô tài các ngươi mới là kẻ phải rút”, mụ quay đầu về phía Lý Thư Yên nói:

“Yên nhi, còn không mau theo sư phụ!”

Thư Yên đáp lại:

“Ai thèm bái ngươi làm sư phụ chứ, mấy cái công phu của ngươi làm sao sánh được với cha ta. Ngươi không mau đi thì cha ta sẽ tới đó, đến lúc đó thì e

rằng ngay cả việc chạy trốn người cũng không làm được đâu.”

“Hào đệ tử”, Quý bà bà bước lên, một luồng hắc khí bao bọc lấy cơ thể của mẹ.

“Có phải đệ tử muốn chiêm ngưỡng võ công của sư phụ không? Được, ta sẽ cho con toại nguyện.”

Dứt lời, mẹ tung một chưởng đánh vào nam tử cảm thương. Một chưởng này như hư như thực, biến hóa khôn lường, khiến nam tử cảm thương không dám coi thường. Y liền tận lực múa thương thành một màn chắn đồng thời hét lên:

“Võ công của mẹ ta không tầm thường đâu.”

Hai người kia vội xáp lại tương trợ. Nam tử cảm thiết hoàn giáng một chiêu trúng ngay lưng của Quý bà bà. Thế nhưng thiết hoàn của y như chạm phải đá, dội ngược lại sau.

“A...không lẽ mẹ quý này đã luyện được Kim Cang bát hoại thân“, y toát mồ hôi, khẽ thu thiết hoàn lại rồi nói:

“Mau đánh vào huyết Bách Hội”

Nam tử cảm câu liền tấn công ngay vào huyết Bách Hội. Song câu sắp chạm vào mái tóc của Quý bà bà thì bị mẹ túm chặt.

“Mẹ kiếp, con mẹ này dùng tay không mà chơi lại được với hổ đầu câu của ta”, y chỉ kịp nghĩ vậy thì bị Quý bà bà hất văng về phía sau.

Quý bà bà lâm trận, thân hình vô cùng ma quái, lúc né lúc đỡ những đòn tấn công của ba người kia. Ba nam tử kia không dám tấn công mà chỉ xa luân chiến, thoảng cái đã sử ra ba mươi mấy chiêu. Bất chợt thiết hoàn của nam tử kia bị Quý bà bà tóm được.

“Người là kẻ đầu tiên nộp mạng”, Quý bà bà phóng ngay một chưởng vào đầu của nam tử nọ. Hai người còn lại vội vàng xông vào tương cứu. Nào ngờ đây là mưu của Quý bà bà, nhác thấy hai người bỏ tới, Quý bà bà liền ném nam nhân cảm thiết hoàn vào họ. Không kịp né, ba người va vào nhau rồi ngã lăn quay ra.

“Yến nhi, ta tới đây”, Quý bà bà cười vang, xông về phía mẹ con Minh Nguyệt. Mẹ đang định vươn tay chụp lấy Thư Yến thì cảm thấy một luồng áp lực nặng kinh khủng từ trên đè xuống.

“Là người...”, Thư Yến reo lên.

Bạch phát nam nhân mà cô gặp ở Phiêu hương lâu đã kịp thời bạt đao chặn Quý bà bà lại

Bạn đang đọc truyện *Trảm Ác Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Âm Sát Ma Công

Quý bà bà ngẩng đầu lên thì thấy một thanh đao đang giáng xuống đầu. Quá bất ngờ, mẹ không kịp né mà theo phản xạ dùng song chưởng kẹp chặt lưỡi đao lại.

“Soạt”, Trảm Ác đao bị song chưởng của Quý bà bà khóa chặt khiến Hoắc Phong thất kinh. Từ lúc xuất sư cho tới nay chưa kẻ nào có thể dùng tay không kẻ nào có thể dùng tay không mà kẹp được đao của y, vậy mà lão bà bà trước mắt y lại có thể làm được điều phi thường ấy. Xem chừng lão bà này là cao thủ nhất đẳng trên giang hồ.

“Đương thế võ lâm không có mấy kẻ có thể khóa được đao của ta đâu”, Hoắc Phong trầm nghĩ nhưng vẫn gia tăng kinh lực vào đao.

Vốn y định bỏ đi thì thấy lão bà này định bắt Lý Thư Yến, không thể khoanh tay đứng nhìn y liền ra tay tương cứu. Huống hồ Thư Yến lại là con gái của Minh Nguyệt, y làm sao có thể để nàng chịu đựng nỗi đau mất con.

Thân hình Hoắc Phong lúc này như một thanh đại đao đang lao xuống bỗng bị ngưng lại giữa không trung. Quý bà bà vận hết công lực giữ chặt Trảm Ác đao lại. Hai người cứ như vậy không hề cử động. Nhưng sức nặng của Hoắc Phong cộng thêm kinh lực trong đao không ngừng tăng lên đã đẩy lão bà lún xuống nửa tấc.

“Không ngờ Thanh Long tiêu cực lại có cao thủ lợi hại thế này”, Quý bà bà không biết thân phận của Hoắc Phong mà chỉ thấy y ra tay bảo vệ Lý Thư Yến nên cho rằng y là người của Thanh Long tiêu cực.

Bất ngờ một luồng hắc khí từ ngón tay của Quý bà bà bắn ra nhằm ngay huyết Cưu vĩ trên ngực Hoắc Phong. Thấy lão bà kia biến chiêu, Hoắc Phong liền hồi đao, đồng thời lách mình né được chiêu chí mạng ấy.

Trảm Ác đao thu về, quý bà bà lập tức xấp lại tấn công liên tục không để cho Hoắc Phong hồi khí.

“Keng, keng, keng”, song chương của mộ như thiết chùy trăm cân không ngừng giáng xuống Trảm Ác đao. Thế đánh quá dữ dội, bức Hoắc Phong lui đến năm bước. Nhưng Hoắc Phong đâu phải kẻ tầm thường, y tuy bị đẩy lùi nhưng vẫn đâm trả được một đao thẳng vào mắt của địch nhân. Cho dù cơ thể của lão bà này có cứng như sắt thép thì đôi mắt cũng chỉ như kẻ bình thường, nếu trúng một đao này chắc chắn sẽ mù. Quý bà bà thấy chiêu quá hiểm liền nhảy lui về phía sau.

Chân vừa chạm đất, mộ đã cười hắc hắc :

“Võ công của ngươi không tệ, giết đi thì thật là uống phí. Biết điều thì mau rút đi, ta sẽ tha mạng cho ngươi.”

Hoắc Phong không đáp lại. Y đang tránh ánh mắt của Minh Nguyệt. Nàng lúc này đang ngậy người nhìn y.

“Yến nhi, con quen với vị thúc thúc này à?”, Minh Nguyệt khẽ hỏi Thư Yến. Nàng thấy bạch phát nam nhân trước mặt có tới bảy phần quen thuộc nhưng nhất thời không đoán ra được đó là Hoắc Phong, người mà nàng thương nhớ suốt hai mươi năm qua.

Trở trẻu thay, hai mươi năm trường dưới Ly Trần nhai, hoắc Phong đâu còn là tên thiếu niên anh tuấn ngày nào cùng nàng hái thuốc thương nguyệt. Trong y giờ đây già hơn rất nhiều, lại thêm mái tóc đã bạc trắng đến từng sợi, thành ra Minh Nguyệt cũng không thể nhận ra

Lý Thư Yến đáp:

“Mẹ, con chỉ tình cờ gặp y ở tửu lâu trong thành chứ không có thân quen gì.”

“Không thân quen mà người ta lại ra tay cứu con ư?”, Minh Nguyệt trầm nghĩ, “Rốt cuộc con a đầu này lại gây ra chuyện gì nữa đây?”. Nàng liền háng giọng nói thật to;

“Đa tạ đại hiệp đã ra tay tương trợ.”

Thấy Minh Nguyệt nói khách khí như vậy, Hoắc Phong nghĩ bụng” lẽ nào nàng không nhận ra ta”. Y đã gặp được nàng mà không thể nói được câu nào. Suốt hai mươi năm có bao nhiêu lời y muốn nói ra, biết bao nhiêu yêu thương y dành cho nàng, rốt cục hôm nay đành câm lặng.

Một nỗi uất hận chợt trào lên trong tâm trí nhưng Hoắc Phong cố sức đè nén nó lại.” Vậy cũng tốt, nếu như nàng nhận ra ta e rằng lại phải chịu dày vò khổ sở”.

Đang mãi nghĩ, Hoắc Phong bỗng thấy trước ngực lạnh buốt. Định thần nhìn kĩ lại thì một luồng hắc khí đang lao tới. Tâm trạng đang bị thống, y liền nắm chặt bảo đao chém thẳng vào luồng hắc khí ấy. Một đao đầy bi hận, một đao đầy thống khổ đã xuất ra, xé luồng hắc khí ra làm hai. Nhưng dư kinh quá mạnh, Hoắc Phong cũng bị đẩy lùi mấy bước.

Quý bà bà thấy hắc khí của mình bị phá ngầm khâm phục đối thủ:

“Hắc sắc kiếm khí của ta mỗi lúc xuất ra đều phải lấy mạng kẻ thù, vậy mà gã đao khách này hai lần đều thoát được, thậm chí còn phá giải. Không được, hôm nay ta nhất quyết phải bắt Lý tiểu thư thành đồ đệ của ta, kẻ nào cản ta tất phải vong mạng”.

Nghĩ tới đó, mộ liền phi thân lên xà nhà rồi phóng liên tiếp bốn đạo kiếm khí nữa.

“Xoẹt”, bốn đạo hắc sắc kiếm khí xé gió mà đâm tới. Hoắc Phong thấy đại chiêu giáng xuống mà không đổi sắc mặt. Y hít một hơi dài rồi vùng đao. Chỉ thấy đao quang tụ lại thành một chữ ‘đồ’ cực lớn giữa không trung, khóa chặt bốn đạo hắc sắc kiếm khí kia lại. Đây chính là chiêu “Vạn kiếp trảm ác” trong “Đồ ma thập nhị trảm”.

“Ầm“, kiếm khí, đao quang chạm vào nhau gây tiếng nổ cực lớn, phá tung cả nóc đại sảnh. Ba tiêu sư của Thanh Long tiêu cục lúc này mới lồm cồm bò dậy, thấy hai người đang giao chiến võ công tuyệt luân mà không khỏi kinh hãi.

“Đại ca, nam tử tóc bạc kia là do huynh mời đến à?”, người cầm thiết hoàn nói.

“Ta.. ta đâu có mời hắn. Tam đệ, là đệ đã mời hắn đứng không?”, nam nhân cầm đoản thương kêu lên.

Gã cầm hồ đầu câu lau mồ hôi trên trán nói:

“Đại ca, đệ chưa từng gặp tên tóc trắng ấy thì sao có thể mời hắn chứ?”

“Vậy rốt cuộc, hắn ta là ai?”

“Đại ca, bất luận hắn là ai, đã ra tay tương trợ cho “Thanh Long tam kiệt” chúng ta thì tức là người tốt rồi.”

“Thanh Long tam kiệt”, ba người này chính là tâm phúc của Lý Tu Di . Người cầm đao thương là lão đại Hạ Hầu Thanh, biệt danh “Nhất thương đoạt mạng”. Người cầm thiết hoàn là lão nhị Hạ Hầu Miên , biệt danh “Lưu tinh thần hoàn”. Kẻ còn lại là lão tam Hạ Hầu Tuyên , biệt danh “Ngân hồ câu”. Ba người này vốn là hảo hán thành Kim Lăng, được Lý Tu Di thu phục mà trở thành tiêu sư của Thanh Long tiêu cục. Lần này đến Hàng Châu không ngoài nhiệm vụ phải bảo vệ Minh Nguyệt và Lý Thư Yên. Ai ngờ đầu với quý bà bà chưa đến năm mươi chiêu đã thất bại ê chề.

Cả ba định xông lên hợp lực với Hoắc Phong nhưng thấy kiếm khí bắn ra tứ phía không sao lại gần được nên chỉ đứng ngoài.

Lúc này, Quý bà bà vẫn điên cuồng tấn công, ra chiêu ngày càng hiểm độc. Các đạo hắc sắc kiếm khí đã tạo thành bảy tầng kiếm khí bao phủ quanh Hoắc Phong, ngăn không cho y di chuyển.

Hoắc Phong vẫn bình tĩnh, nhìn rõ từng tầng kiếm khí mà tìm ra chỗ sơ hở. Chớp mắt một luồng đao quang đã phá vỡ các tầng kiếm khí mà thoát ra.

Thấy vậy, Lý Thư Yên cười to:

“Quý bà bà, đây là chân công phu của người đó à. Xem ra mạng đi giết gà giết chó rất thích hợp đấy”

“Yên nhi con muốn chọc ta à? Được, xem đây!”, lão bà hét to rồi đưa song chỉ hướng lên cao. Các đạo kiếm khí ngưng tụ lại thành một thanh hắc kiếm khí cực lớn.

Hoắc Phong nhìn thấy công phu kì dị đó liền kêu lên:

“Âm sát ma công”

Quý bà bà cười gằn:

“Coi như người cũng có chút kiến thức đó.”

“Âm sát ma công”, đó chẳng phải là tuyệt học một đời của Dịch Cửu Linh, giáo chủ tà giáo ư? Nhưng sau khi Dịch Cửu Linh qua đời, tuyệt nghệ này đã thất truyền rồi sao?

Hoắc Phong lơ mơ nhớ lại: “Su phụ từng nói, “Âm sát ma công luyện đến tầng thứ sáu thì cơ thể cứng như sắt thép, luyện đến tầng thứ bảy thì có thể di chuyển được các huyết đạo trên cơ thể, luyện đến tầng thứ tám thì huy động được hắc sắc kiếm khí, đến tầng thứ chín thì luyện thành Vô sắc âm kiếm. Lão bà bà này xem ra mới chỉ luyện được đến tầng thứ tám” Cho dù là Âm sát ma công cũng không làm khó được ta.”, Hoắc Phong nghĩ bụng rồi nói:

“Lão bà bà, người có dám đánh cuộc với ta không?”

Quý bà bà nhìn chằm chằm vào Hoắc Phong :

“Người muốn đánh cuộc cái gì?”

“Nếu ta phá được chiêu này, bà bà vĩnh viễn không được bám theo vị Lý cô nương này...”, Hoắc Phong nghiêm giọng , đồng dục từng chữ một.

“Người quá tự phụ rồi đó”, quý bà bà cười khanh khách, “Nếu ta thắng thì sao?”

Hoắc Phong nhìn về phía Minh Nguyệt , kiên định đáp lại:

“Tùy người xử trí”.

Nghe mấy lời ấy của Hoắc Phong , Minh Nguyệt bỗng cảm thấy choáng váng. Câu nói này, nhiều năm về trước đã có người vì nàng mà thốt lên. Đúng, chính là lúc trên đỉnh Tuyết Hàng Sơn. Khi ấy nàng bị một tên cao thủ thần bí dùng đao không chế, nàng hoàn toàn không cử động được . Còn người ấy vì nàng mà liều mình vung đao cự lại đâm sát thủ bịt mắt, cũng vì sinh mệnh của nàng mà cam tâm tình nguyện táng thân nơi vực sâu vạn trượng. Tất cả là chuyện của hai mươi năm về trước, nàng chỉ có thể bất lực nhìn nam tử mà mình đã trao cả trái tim ra đi vĩnh viễn. Đó có lẽ là ngày bi thảm nhất trong cuộc đời nàng . Sau này ,khi xuất giá rồi sinh con, những tưởng hạnh phúc rồi sẽ đến với nàng nhưng bi kịch trên đỉnh Tuyết Hàng Sơn ấy như bóng ma luôn hiện hữu về trong mỗi giấc mộng. Hôm nay , nàng lại thấy khí khái ngút trời của bạch phát nam nhân kia giống hệt với tình lang của mình nên không khỏi kinh tâm động phách. Chỉ thấy nàng khẽ run lên, cặp mắt long lanhgiỏ xuống dòng nước mắt nóng hổi, đôi môi đỏ mọng mấp mấp:

“Hoắc...Hoắc Phong!”

Lý Thư Yên mãi theo dõi quý bà bà và Hoắc Phong nhưng cũng nghe thấy hai tiếng ấy, nàng chớp mắt mấy cái hỏi:

“Mẹ, mẹ vừa nói tới ai vậy?”

Minh Nguyệt giật mình, khẽ lau nước mắt rồi nói:

“Ta..ta có nhắc tới ai đâu?”

Thư Yên cầm tay nàng lắc lắc :

“Rõ ràng con nghe mẹ gọi tên ai đó mà, mẹ gọi tên ai vậy?”

Minh Nguyệt không đáp, kí ức của hai mươi năm trước nàng vẫn chôn sâu trong lòng, không hề kể với ai, cho dù là với đứa con của mình. Có lẽ những kí ức đó nàng vẫn sẽ chôn giấu cho tới khi vùi mình dưới đất.

Nhưng câu nói mà nàng buột miệng thốt ra, ngoài Thư Yên vẫn còn một người khác nghe rõ. Đó chính là y, đạo khách có mái tóc trắng như tuyết. Không cần nói nhiều cũng biết Hoắc Phong xúc động khi nghe thấy nàng nói tên mình. Chính y cũng đang hồi tưởng lại hình ảnh của hai mươi năm về trước. Lúc ấy máu đã nhuộm đỏ cả người y. Máu của y hay máu của kẻ thù, y cũng không nhận ra nữa. Trong lòng y lúc ấy chỉ biết lo cho tính mạng nàng. Chính vì thế khi nàng bị Độc nhân ma vương uy hiếp, y đã đem tính mạng ra để đổi lại. Ông trời khéo sắp đặt, kẻ phải chết lại không chết, để hai mươi năm sau y lại gặp nàng trong tình cảnh éo le. Y một lần nữa lại đứng ra che chở cho nàng, có điều lần này là bảo vệ cho con gái của nàng, giọt máu của nàng và gã đàn ông khác.

Quý bà bà cười man dại rồi nói:

“Được, hôm nay ta đành thay lão Diêm vương tiễn ngươi xuống địa phủ vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Trảm Ác Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Thiên Vọng Khôi Khôi

Vừa dứt lời, quý bà bà đã phi thân về phía trước đồng thời phóng ra đạo hắc sắc kiếm khí. Chỉ thấy đạo kiếm khí ấy nhanh kinh hồn, khi các Hoắc Phong chùng một trạng thì nó tự tách ra thành vô số đạo kiếm khí nhỏ hơn. Các đạo kiếm khí này từ mọi phương vị khác nhau, đồng loạt tấn công Hoắc Phong, không cho y một chỗ hở để thoát thân.

Hoắc Phong mỉm cười lạnh lùng. Y khẽ vùng khoải đao lên múa liên hồi. Đao thể mềm mại như một dải lụa, không công kích mà ngược lại hòa vào các đạo kiếm khí đang đâm tới.

“A..sao lại như vậy?”, Quý bà bà thất kinh kêu lên. Các đạo kiếm khí phút chốc không tấn công mà bay lượn xung quanh Hoắc Phong, tựa như đã bị y khống chế.

Trong sát na ấy, Hoắc Phong huyết lên một tiếng rồi vùng đao chém mạnh về phía quý bà bà. Lập tức các đạo kiếm khí theo sự dẫn động của khoải đao bay ngược trở lại tấn công người vừa phát ra chúng. Quý bà bà không kịp tránh, chỉ trong khoảnh khắc đã bị trúng hơn hai mươi mấy đạo kiếm khí. Hoắc Phong nhân cơ hội ấy bồi thêm một cước đạp quý bà bà văng ra khỏi đại sảnh.

“Quý bà bà, ngươi thua rồi, việc bá sự ta không làm đâu!”, Lý Thư Yên reo lên. Minh Nguyệt cũng không giấu được niềm vui, nàng khẽ mỉm cười. Nụ cười chỉ thoáng hiện lên nhưng làm cho khuôn mặt của nàng kiều diễm bội phần, tựa như bách hoa cũng phải hổ thẹn vì vẻ tươi tắn dịu dàng ấy.

Bọn Hạ Hầu Thanh chỉ biết trố mắt đứng nhìn. Hoắc Phong và quý bà bà kia đôi bên triết chiêu quá nhanh, cao thủ bình thường khó mà nhận biết được. Đoạn cả ba mới hồ nhau xống ra bắt quý bà bà lại.

Ngoài sân, quý bà bà thổ huyết liên tiếp, mặt mày trắng bệch tựa như thương thế rất nặng.

“Bà bà, ngươi muốn chạy cũng không được rồi!”, lão đại Hạ Hầu Thanh cười lớn, đồng thời mũi thương của y đã đâm thẳng tới. Hạ Hầu Tuấn và Hạ Hầu Quân cũng xúm vào. Thân vừa trọng thương, quý bà bà e rằng khó mà chống lại ba nam tử này.

Đột nhiên, lão bà bà ấy giơ một ngón tay lên, kể đó là tiếng kêu khiếp đảm của Hạ Hầu Thanh.

“Chết rồi”

Một đạo hắc sắc kiếm khí bay ra xé đôi đoàn thương rồi đâm thẳng vào tay phải của y. Phút chốc máu đỏ nhuộm đầy một góc sân. Hạ Hầu Tuấn và Hạ Hầu Quân cả kinh, vội nhảy lui về sau, tròn mắt nhìn vào thương thể của Hạ hầu Thanh.

“Đại ca,, đại ca có sao không?”

Quý bà cười điên dại:

“Hừ, chỉ với chút bản lĩnh đó mà dám lấy mạng của lão bà này à.”

Nói đến đó, mũi liền gục xuống, một ngụm máu tươi lập tức phun ra. Dường như chiêu vừa rồi đã làm cho thương thế của mũi thêm trầm trọng.

Lý Thư Yên từ trong nói vọng ra:

“Hạ đại thúc, người không sao đấy chứ?”

Hoắc Phong cũng từ từ bước ra , đưa cặp mắt lạnh đậm nhìn quý bà bà . Nhắc thấy mái đầu bạc trắng của y, quý bà bà đã lên tiếng:

“Rốt cuộc người vừa sử dụng công phu gì vậy?”

Hoắc Phong điềm tĩnh đáp:

“Thiên võng khô khô (lưới trời lồng lộng).”

Quý bà bà ngạc nhiên hỏi lại:

“Thiên võng khô khô? Trên đời này có chiêu thức đó sao?”

Hoắc Phong gật đầu nói:

“Chiêu này cốt yếu là lấy chiêu thức của đối phương để đả thương chính đối phương”

Quý bà bà cả giận hét:

“Đừng có khua môi múa mép trước mặt ta, ngoài ta ra trên đời này không thể luyện được hắc sắc kiếm khí.”

Hoắc Phong lắc đầu nói:

« Ta đâu nói là luyện hắc sắc kiếm khí »

Quý bà bà nghe vậy lại càng kinh hãi trong lòng. Rốt cuộc...rốt cuộc chuyện này là sao ?

« Hắc sắc kiếm khí luyện đến chí cảnh sẽ trở thành Vô sắc âm kiếm. Nhưng cho dù có trở thành kiếm khí vô hình thì công phu ấy rốt lại cũng là chủ về luyện khí. Chỉ cần đối phương cũng có chân khí thì kiếm khí sẽ như có mắt, tấn công liên hồi. Vừa rồi lúc ta xuất chiêu đã không dùng chút chân khí nào. Kiếm khí của người như gió vào phòng trống không làm hại được ta mà ngược lại bị đao chiêu của ta giam cầm, chỉ cần ta đổi hướng cho chúng tấn công kẻ có chân khí hùng hậu là được. Trong đại sảnh này, ngoài lão bà người ra e rằng khó mà có kẻ thứ hai có chân khí mạnh liệt đến thế. Hi vọng lão bà bà người giữ đúng lời hứa khi này

»

Lý Thư Yên phụ họa theo :

« Quý bà bà, ta đã bảo công phu của người chỉ hợp với chuyện giết gà giết chó thôi. »

Câu nói ấy của Thư Yên như lưỡi dao đâm vào tâm của Quý bà bà. Nguyên mục sử ra tuyệt học một đời để thu nạp đệ tử , ai ngờ bị người ta đánh cho thê thảm. Mục cúi mặt, không nói câu nào, đột nhiên phi thân ra khỏi phủ. Hoắc Phong không có ý đuổi cùng giết tận nên cũng không đuổi theo. Thanh Long tam kiệt đang mải trị thương cho nhau nên cũng không để ý tới. Chỉ có Thư Yên là thờ hất một cái. Nàng tiến đến trước mặt Hoắc Phong, đỏ bừng mặt, ấp úng nói :

« Bạch phát thúc thúc .. đa tạ người đã bạt đao tương trợ »

Hoắc Phong lấy tong ngực áo ta chiếc khăn tay. Y búi ngồi ngắm nhìn rồi đưa cho Thư Yên.

« Lúc này ở Phiêu Hương lâu, cô nương làm rách vật này , ta vốn tới chỉ để đem trả cho khổ chủ mà thôi. Khăn tay này vốn là của gia thân mẫu cô nương, hãy giữ gìn cẩn thận »

Thư Yên tròn mắt ngạc nhiên, » Tại sao thúc thúc này lại biết đây là khăn tay của mẹ »

Minh Nguyệt cũng không khỏi thất kinh . Nàng tiến lại, nhìn thẳng vào Hoắc Phong nói :

« Đại hiệp, người biết khăn tay này là của ta à ? »

Hoắc Phong giật bắn , tự biết mình đã ăn nói lộ liễu. Trước mặt nàng , không hiểu sao hần lại lúng túng. Kể cũng lạ, hai mươi năm rồi mà y vẫn không sửa được cái tật ấy. Y quay mặt đi, khẽ thở dài :

« Bây giờ trăm gãy bình tan, phu nhân hà tất phải hỏi nữa ? »

Nói xong y bước nhanh ra khỏi cửa. Minh Nguyệt định níu y lại nhưng không kịp, thân thủ của y như ảo như mộng, sớm đã vượt khỏi tầm mắt của nàng. Hai mươi năm trước, nàng không thể níu giữ y lại, không thể cùng y bước chung một con đường, hai mươi năm sau nàng có cơ hội gặp lại nhưng rốt cuộc nàng vẫn là kẻ trắng tay, thật sự giữa nàng và y chỉ là kẻ hữu duyên vô phận thôi sao ?

Minh Nguyệt khẽ lau những dòng lệ đang rơi . Với trí tuệ của nàng, khi thấy đao chiêu của y nàng đã sớm nhận ra thân phận thật sự. Chỉ là nàng không dám nói ra. Y vì nàng mà nhảy xuống vực thăm, lại vì hải nhi của nàng mà tương cứu. Còn nàng thì không thể đợi chờ y được... Bất luận thế nào nàng cũng đã nợ y quá nhiều...

Bên ngoài sân, gió lạnh từng đợt thổi lên, lạnh lẽo, tê buốt. Nhưng sự lạnh lẽo, vô tình của thế nhân có khi lại hơn cơn gió kia mấy phần, có khi lại làm con người phải đau đớn, thốn thức...

*

* *

Lại nói về quý bà bà, sau khi rời khỏi Kim gia phủ. Mụ lê từng bước ra khỏi thành Hằng Châu, Nhưng đi chưa bao xa thì mụ buộc phải dừng lại. Nguyên thương thế trong trận đấu vừa rồi quá nặng, khiến mụ không tài nào cất bước thêm nữa. Vừa rồi, Hoắc Phong dùng ‘gậy ông đập lưng ông’ làm cho chân khí trong người mụ nghịch chuyển, toàn thân như có trăm ngàn mũi kiếm đâm vào. Nếu không phải mụ có căn cơ thâm hậu cùng với tu vi mấy mươi năm tu luyện thì e rằng đã tẩu hỏa nhập ma rồi.

« Võ công của gã đao khách đó thật ngoài sức tưởng tượng của ta, may mà hần đã nương tay... », Quý bà ngồi xuống xếp bằng điều tức. Mụ chợt nhớ tới Lý Thư Yên, trong lòng chợt dâng lên một nỗi tiếc nuối pha lẫn xấu hổ. « Ai ngờ lại bại trước mặt nha đầu đó... Nếu không phải ta thấy nha đầu đó tư chất linh lợi hiếm có thì ta đã không phí tổn tâm sức ép nó làm đệ tử rồi. »

Quý bà bà trầm nghĩ lại chuyện cách đây ba tháng. Lúc ấy, mụ đi tình cờ đi qua Bạch Thanh Quán ở Lạc Dương thì nhìn thấy một tiểu nha đầu sử kiếm vô cùng tinh diệu. Tiểu nha đầu đó chỉ dựa vào hai mươi tư chiêu kiếm mà đã bại hơn ba mươi kiếm thủ của Bạch Thanh Quán. Ngay cả quán chủ Dư Phí Luân cũng bị đánh bay cả bảo kiếm.

Tiểu nha đầu đó chìa lưỡi kiếm vào ngực Dư Phí Luân rồi nói :

« Dư quán chủ, không ngờ bản lĩnh của ngươi cũng chỉ có vậy. Xem ra Bạch Thanh Quán phải đóng cửa rồi »

Dư Phí Luân lúc ấy mặt không còn hạt máu nói :

« Nữ hiệp, Bạch Thanh Quán này là cơ nghiệp mấy đời của Dư gia. Hôm nay nó mà

bị hủy thì Dư nỗ đầu còn mặt mũi gặp liệt tổ liệt tông dưới cữu tuyền. Cô nương muốn chém muốn giết thì tùy, chỉ xin cô đừng hủy hoại Bạch Thanh Quán. »

Tiểu nha đầu kia chép miệng :

« Ta đến để khiêu chiến chứ không phải đến giết người. »

Nói đoạn tiểu nha đầu đó cầm lấy bảo kiếm của Dư Phí Luân lên, ngắm nhìn kỹ lưỡng rồi nói :

« Thanh kiếm của ngươi khá sắc bén đấy, đây có phải bảo kiếm do Nam Cung thế gia đúc không ? »

Dư Phí Luân vội nói :

« Nữ hiệp có mắt như thần, đó đúng là bảo kiếm do đích thân trang chủ Nam Cung Tiến đã đúc luyện. Tại hạ phải bỏ ra một nghìn lượng vàng mới mua được nó. »

« Một nghìn lượng vàng ? », tiểu nha đầu kia cười khúc khích rồi ném cho Dư Phí Luân một đồng ngân phiếu.

« Đây là năm nghìn lượng vàng, coi như hôm nay bốn nữ hiệp đến mua kiếm. Còn chuyện đóng cửa võ quán, coi như ta đại lượng bỏ qua cho các người »

Bạn đang đọc truyện *Trảm Ác Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14

Nói xong tiểu nha đầu ấy phúi áo ra đi. Quý bà dõi theo thấy tuần mã của nha đầu ấy treo đầy cờ lệnh của khắp các môn phái.

“Lẽ nào nha đầu này đi khiêu chiến với các võ phái ở Lạc Dương?”, mẹ thầm nghĩ nhưng vẫn bám theo. Nửa canh giờ sau nha đầu ấy lại đến trước cửa một võ phái khác. Trên tấm biển treo ngoài cửa võ đường này ghi hai chữ : Bắc Thường.

Quý bà bà thoáng ngẩn người nghĩ:

“Xem ra tiểu nha đầu này lại đến khiêu chiến với Bắc Thường Chương phái ?”

Mẹ đoán không sai, quả thực nha đầu ấy lại đến thách đấu. Tuy nhiên lần này tiểu nha đầu ấy không sử dụng trường kiếm như ban nãy mà dùng chương pháp. Chỉ trong một giờ ba khắc , toàn bộ võ sinh của Bắc Thường phái đều bị đánh bỏ lê bỏ cang.

Nha đầu kia cười mỉa: “Độc bức uyên chương của phái Bắc Thường hóa ra chỉ có thế”.

Tức thì một nam tử râu rậm mặt đầy nộ khí đã vùng chương tấn công. Y chính là Đinh Bất Đồng , chương môn phái Bắc Thường.

Quý bà nhìn trân trân tiểu nha đầu đó không hề chớp mắt, đếm từng chiêu từng thức nha đầu đó sử ra.

“Quái lạ, chương pháp của nha đầu này luôn đánh vào chỗ yếu hại trong võ công của Đinh Bất Đồng chứ hoàn toàn không theo quy luật nào cả. Rốt cuộc tiểu nha đầu này là đệ tử của môn phái nào vậy?”

Đến chiêu thứ ba mươi bảy, nha đầu đó xoay tả chương đánh vào trước mặt Đinh Bất Đồng. Họ Đồng liền sử ra chiêu “Phụng xuyên liễu liễu”, song chương đồng thời cùng đánh ra. Nào ngờ chương chiêu của của tiểu nha đầu kia như bất ngờ thay đổi, chương hóa thành chỉ, điểm ngay vào huyệt Đan Trung trên ngực Đinh Bất Đồng.

Không kịp trở tay, họ Đinh bị trúng chỉ , ngã vật luôn xuống đất.

“Ngươi..ngươi ăn gian, rõ ràng hai ta dùng chương để tỉ thí , tại sao ngươi lại dùng chỉ pháp?”

Tiểu nha đầu kia cười mỉa:

“Ta nói là dùng tay không để giao đấu chứ có nói là chỉ dùng chương pháp đâu?”

Đinh Bất Đồng giận tím mặt, chỉ biết ôm ngực mà không thể cãi lại.

Tiểu nha đầu kia lại nói tiếp:

“Đinh chương môn xem ra vẫn không phục “

“Ta đương nhiên không phục, Độc bức uyên chương của ta cô nương vẫn chưa phá được, ta há lại nhận thua?”

Tiểu nha đầu nói:

“Cho dù có đầu thêm mấy chục hiệp nữa thì Đinh chương môn có chắc sẽ thắng được ta không?”

Đến đây thì họ Đinh im bật, mặt mày tái cả đi. Quý bà bà đứng trên ngọn cây theo dõi từ nãy đến giờ nghĩ bụng “Tiểu nha đầu kia dù không dùng chỉ đi nữa thì bất quá trong mười lăm chiêu tiếp theo cũng hạ được gã họ Đinh kia”

“Thực ra ta cũng muốn đánh thêm mấy chục hiệp nữa với ngươi, tiếc là chiêu “Phụng xuyên liễu liễu” của ngươi có quá nhiều sơ hở”

Đinh Bất Đồng tròn tròn mắt :

“Tuy Đinh môn này đã bại nhưng đừng vì vậy mà coi khinh võ công của phái Bắc Thường, chiêu “Phụng xuyên liễu liễu” ấy sơ hở ở chỗ nào?”

Tiểu nha đầu kia hoa chân múa tay , diễn lại chương chiêu mà Đinh Bất Đồng đã sử:

“Lúc này ta đánh thế này, ngươi xuất chương như thế này . Rõ ràng trung môn bỏ trống, lúc ấy ta không đối chương mà xuất một chỉ điểm vào huyệt Đan Trung , nếu gặp cao thủ khác thì e rằng đã cho Đinh trường môn một đao rồi hoặc giả ta giả tăng thêm chút kinh lực nữa thì ngươi đâu còn ngồi đây mà giả mồm”

Đinh Bất Đồng thở dài ngao ngán: “Cứ cho là như vậy đi, nhưng nếu lúc ấy ta dùng chiêu “Loạn đả phiên hoa “ thì sao?”

Tiểu nha đầu kia vỗ tay nói:

“Hay, chiêu “Loạn đả phiên hoa” này rất là hay. Ngươi xuất chương đánh như thế này phải không?”Tiểu nha đầu đó lại khua tay đánh ra một chương nữa , thế đánh hỗn loạn vô cùng. “Chiêu này ngươi đánh lung tung, thực chất là mượn kinh lực mạnh mẽ để giải nguy. Tiếc là chiêu này của ngươi có một chữ “loạn”, mà đã loạn tất phải có sơ hở. Dù ngươi có xuất chương nhanh đến đâu thì cũng không thể trì trì mãi. Lúc ấy ta chỉ cần đánh ra một chương đơn giản cũng lập tức phá được .”

“Hay, tiểu nha đầu này không ngờ tuổi còn nhỏ mà tư chất lại hơn người”, quý bà bà lúc ấy thầm khen, “Ta mà có tư chất này thì sớm muộn cũng sẽ luyện thành Âm sát ma công.”

Nguyên quý bà bà có được pho võ công của giáo chủ tà giáo năm xưa. Tuy nhiên trong đó toàn là huyền cơ ảo diệu, người thường khó mà luyện theo được. Ngay như quý bà bà mất mấy chục năm mà chỉ luyện được đến tầng thứ tám.

Đột nhiên hai mắt mù sáng lên, trong đầu lập tức có ý nghĩ mới: “Hay là ta bắt tiểu nha đầu này về làm đệ tử, thiên chất như nó thì không quá mười năm sẽ luyện thành Âm sát ma công, có thể gây dựng lại Thiên Tà giáo”. Chỉ nghĩ đến đó thôi, mẹ đã vui mừng khôn xiết.

“Khoan đã, tư chất lẫn võ công của nha đầu này vẫn cần phải được kiểm chứng. Hôm nay nó đã mệt rồi, đợi đến tối, lão nương sẽ trực tiếp khảo nghiệm ngươi”

Đoạn, tiểu nha đầu ấy lấy cờ lệnh của phái Bắc Thường đi nghênh ngang ra khỏi cửa. Đám môn sinh phái Bắc Thường thấy cảnh ấy lửa nộ bốc lên:

“Sur phụ, lẽ nào người để cô nương kia lấy mất cờ lệnh của chúng ta ư?”

Đình Bất Động im lặng hồi lâu rồi nói:

“Là ta học nghệ không tinh, đành để cô nương ấy lấy mất cờ lệnh”

Quý bà bà tiếp tục bám theo nha đầu kia. Độ trời xẩm tối thì nha đầu ấy dắt ngựa bước vào một tiểu cục trong thành Lạc Dương sau đó không ra nữa. Quý bà bà đoán chắc đây là nhà của tiểu nha đầu nên không lên vào mà thuê một khách điểm gần đây. Khi ánh trăng nhô cao trên trời, mẹ mới lên vào.

Tiểu cục nơi tiểu nha đầu kia trú ngụ được canh phòng vô cùng cẩn mật, có khá nhiều các tiểu đầu canh gác. Tuy nhiên thân thủ của quý bà bà đâu phải hạng tầm thường. Chớp mắt, mẹ đã qua mặt cả đám tiêu đầu, nhảy lên nóc tòa đại viện trong phủ. Vừa đặt chân xuống, mẹ đã nghe thấy tiếng binh khí va chạm, định thần nhìn kỹ lại thì thấy hai nữ nhân đang giao đấu với nhau. Một người trong đó chính là tiểu nha đầu ban sáng đã thách đấu Bạch Thanh Quán và Bắc Thường phái. Người còn lại là một thiếu nữ trẻ hơn, trông rất xinh đẹp.

Chỉ thấy tiểu nha đầu kia đang sử ra kiếm pháp của Bạch Thanh Quán mà gã họ Dư hồi sáng đã dùng. Thiếu nữ kia kiếm pháp khinh kinh ảo diệu, chỉ trong tích tắc đã đánh bay bảo kiếm của tiểu nha đầu.

Tiểu nha đầu nói: “Tiểu thư, võ công của người thật lợi hại. Nó thì phải dùng tới hai mươi tư chiêu mới đánh rút được kiếm của tên họ Dư đó, vậy mà người chỉ mất có mười sáu chiêu”

Thiếu nữ kia tra kiếm vào vỏ rồi nói:

“Tiểu Hồng, ta không phải đã dạy ngươi rồi sao, kiếm pháp của Dư Phí Luân tuy nhanh nhưng không có hiệu quả, chỉ cần ngươi nương theo kiếm chiêu của hắn tất sẽ tìm ra được điểm yếu hại. Còn gã họ Đình ngươi dùng bao nhiêu chiêu?”

Nha đầu kia nói: “Ba mươi bảy chiêu, nó thì đã làm đúng như lời tiểu thư, đến chiêu đó thì không dùng chiêu mà xuất chỉ ra, quả nhiên gã họ Đình đó trở tay không kịp”

Thiếu nữ kia nói:

“Hừm, đáng đời gã họ Đình đó, thường ngày hắn ta hống hách không coi ai ra gì, lúc nào cũng tự phụ vào Độc bức uyển chương. Để xem lần này giang hồ sẽ cười hắn ra sao?”

“Tiểu thư, nó thì có đã lấy được thứ mà tiểu thư thích”, nha đầu ấy lấy ra thành bảo kiếm của Dư Phí Luân. Thiếu nữ kia cầm lấy rồi rút kiếm ta múa vài đường. Kiếm quang lấp lánh bắn ra như sao băng.

“Võ Đang lưu tinh kiếm? A đầu này biết kiếm pháp phái Võ Đang sao?”, Quý bà bà giật mình nhìn thiếu nữ kia. “Hóa ra chính nó đã dạy võ công cho nha đầu kia rồi bảo đi thách đấu với các môn phái trong thành. Thật không ngờ nó còn nhỏ tuổi mà đã tinh thông võ nghệ của thiên hạ như vậy, thật đúng là tài nữ xuất chúng”

Đúng lúc đó thì có một nam nhân dáng người nho nhã bước ra nói:

“Yến nhi, con lại đi gây chuyện rồi phải không?”

Thiếu nữ đang sử kiếm không ngờ lại là Lý Thư Yến. Nam nhân kia không ai khác chính là minh chủ võ lâm Lý Tu Di.

Thấy cha đến, Thư Yến giấu vội bảo kiếm ra sau cười nói:

“Cha, đã khuya rồi sao cha lại ra đây?”

Lý Tu Di nói:

“ Chính ta mới phải hỏi con mới đúng, đêm hôm lại ra ngoài này làm gì, có biết mẹ đang lo lắng cho con lắm không?”

Lý Thư Yên cười nói:

“ Cha, con đâu có làm gì?”

“ Bảo kiếm trên tay con không phải là của Dư quán chủ Bạch Thanh Quán sao? Còn nói là không làm gì à?”, một giọng nói nhỏ nhẹ nhưng nghiêm khắc vang lên. Người vừa nói chính là Minh Nguyệt, ái thiếp của Lý Tu Di.

“ Mẹ”, Thư Yên nũng nịu rồi nháy mắt với cha,” Là con mượn bảo kiếm của Dư Quán chủ đó, việc này mẹ có thể hỏi cha mà”

“ Tướng công, chuyện này có đúng không? Lễ nào vị Dư quán chủ tính tình cao ngạo đó lại cho Yên nhi mượn búi kiếm mà ông ta yêu thích?”

Lý Tu Di cười :

“ Là ta đã ra mặt xin cho. Vị Dư Quán chủ đó không thể không nể mặt ta được »

Minh Nguyệt nói :

« Thôi được rồi, bây giờ cũng không còn sớm nữa, cha con hai người hãy mau đi nghỉ đi. Tiểu Hồng mau theo ta »

Thư Yên hỏi :

« Mẹ sai Tiểu Hồng làm gì vậy ? »

Minh Nguyệt đáp :

« Ngày mai tới Hàng Châu trị bệnh cho Kim lão gia. Nên hôm nay phải chuẩn bị đủ dược liệu. »

Nghe hai chữ Hàng Châu, Lý Thư Yên năn nỉ :

« Mẹ, cho con đi cùng được không. Con nghe Hạ đại thúc nói thành Hàng Châu còn náo nhiệt hơn cả Lạc Dương này, thật là muốn đến đó để mở rộng tầm mắt. »

« Phải đó , phu nhân, nàng cũng nên cho Yên nhi ra ngoài để học hỏi, nếu để nó ở nhà một mình thì ta cũng không thể nào quản được «

Minh Nguyệt nói :

« Vậy thì mai, ta , con và Tiểu Hồng sẽ khởi hành đến Hàng Châu vậy »

Lý Thư Yên nhảy cẫng lên ôm vai mẹ nói :

« Mẹ, con sẽ chuẩn bị hành lý ngay «

Kể đó bốn người họ kéo vào trong. Quý bà bà thấy Lý Tu Di thì e ngại không dám hành động, đợi đến khi Thư Yên rời Lạc Dương mới ra tay. Tuy nhiên đám tiêu đầu hộ tống mẹ con Lý Thư Yên khá đông , lại có nhiều kẻ võ công cao cường nên mọi nhất thời chưa đắc thủ. Khi ở Kim gia phủ, tưởng rằng đã có thể bắt được Thư Yên rồi , nào ngờ gã bạch phát đao khách đã xen vào, cản chuyện tốt lành của mọi

Bạn đang đọc truyện *Trảm Ác Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Hứa Phi Gặp Nạn

Thành Hàng Châu, trong một con ngõ nhỏ vắng vẻ . Trời đã về đêm, trên đường người đã thưa thớt. Nhưng một giọng ca lại cất lên, phá tan sự tĩnh lặng ấy:

“ Lạc phách giang hồ tái tử hành

Sở yêu tiêm tể chương trung khinh”

(Chênh choáng giang hồ lệch bước say

Trong tay gái Sở múa như bay)

Lời ca ấy vọng lại từ Vạn mai lâm viện. Người đang hát là một lãng tử đang nghịch nước trong nhà tắm. Hết thơ Đỗ Mục chàng lại chuyển sang thơ Đỗ Phủ:

“Dục ký giang hồ khách

Đề huê nhật nguyệt trường”

(Muốn làm khách giang hồ

Rong ruổi tháng ngày chơi)

Trong phòng hơi nước nghi ngút, tụ lại thành từng mảng khói. Hứa Phi nâng chén , nhàn nhã uống từng ngụm rượu.

“Rượu ngon à, thật là đáng tiếc”, chàng vỗ nhẹ vào bầu rượu nói”, hôm nay ta chỉ có thể độc ẩm mà thôi. Kim hiền đệ bị phạt vằm túc ở nhà rồi. Hoắc tiên bối cũng đi không hẹn ngày gặp lại. Không biết bao giờ ta mới tìm được bạn rượu đây?”

Vừa nói tới đó , đột nhiên một bóng đen đã phá tung nóc nhà rơi xuống. Gạch ngói thi nhau rơi xuống , vỡ vụn. Hứa Phi thất kinh thẫn nghĩ:

“Linh thật, ta vừa nói không có ai uống rượu cùng, lão nhân gia trên trời đã phái ngay một vị tiên từ xuống chơi sao?”

Chàng chỉ kịp vợ vội đóng quần áo che thân thì bóng đen kia đã lên tiếng:

“Xú tiểu tử, lại đây!”

Thanh âm của bóng đen ấy ba phần giống oan hồn đòi mạng, khiến Hứa Phi dù gan lì đến đâu cũng không khỏi rợn tóc gáy. Chàng lắp bắp:

“Ngươi gọi ta à?”

Bóng đen lại lên tiếng:

“Ồ đây ngoài tiểu tử ngươi ra thì còn ai? Mau lại đây?”

Hứa Phi nói:

“Ngươi..ngươi là người hay quỷ?”

Tức thì bóng đen kia vờn tay tới chụp vào thiên linh cái của Hứa Phi. Thủ pháp ấy vô cùng nhanh nhẹn, chớp mắt năm ngón tay gầy guộc xương xẩu ,lạnh toát đã phủ lên mặt Hứa Phi.

Dưới ánh đèn chập chồn trong phòng, chàng thoáng thấy một khuôn mặt trắng bệch như xác chết, bê bối máu đang nhìn mình chằm chằm.

“AAAAAAAAAAAAAAAA!”

Hứa Phi không giấu được sợ hãi , hét to. Nguyên tay lãng tử này trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ mỗi ...ma. Hồi còn nhỏ sư phụ chàng vốn hay dọa ma bây giờ đã lớn nhưng cái tật ấy vẫn không sửa được.

Bóng đen kia thấy Hứa Phi kêu lên thì nhếch mép, đoạn ném ngay vào miệng chàng một viên thuốc nhỏ.

Bị túm chặt, không cự quấy được , viên thuốc kia nhanh chóng chui lọt xuống cổ họng chàng. Áng chừng Hứa Phi đã nuốt viên thuốc ấy, bóng đen kia mới ném chàng ra xa.

“Ngươi ... ngươi vừa cho ta uống thứ gì vậy?”, Hứa Phi cố sức nôn ra viên thuốc ấy nhưng không tài nào làm được. Nó đã chui xuống dạ dày chàng rồi

Bóng đen đối diện cười khanh khách:

“Chỉ là một viên Phục não hoàn hồn đơn thôi. Xú tiểu tử ngươi sợ rồi à?”

Hứa Phi nghe mấy chữ “Phục não hoàn hồn đơn” thì biết ngay đó là chẳng phải là thứ tốt lành gì. Chàng định thản nhiên nhìn kĩ lại kẻ đã hạ độc mình thì thấy trước mắt rõ là một lão bà chừng bảy mươi tuổi, dung mạo tiều tụy. Thị chính là quý bà bà đã náo loạn Kim gia phủ, đòi Lý Thư Yên phải báỉ sư học nghệ. Sao mụ lại xuất hiện ở đây?

Chuyện này phải kể tới Thanh Long tam kiệt . Sau khi trị thương cho Hạ hầu Thanh xong, hai người Hạ Hầu Quân và Hạ Hầu Tuấn đã tập hợp các tiêu đầu của Thanh Long tiêu cục trong thành Hàng Châu lại, quyết bắt bàng được quý bà bà. Thân mạng trọng thương, quý bà bà không thể đi xa được, quý

bà bà đành phải tìm một nơi kín đáo để trị thương. Vừa hay mù đi ngang qua Vạn mai lâm viện, thấy nơi đây hương mai ngào ngạt, có thể thanh tẩy mùi máu tanh trên người nên mù đã lên vào.

“Người nghe đây, Phục não hoàn hồn đan của lão bà này là kịch độc đệ nhất trên giang hồ này. Nếu mỗi ngày người không uống một viên thuốc giải của ta thì não bộ của người sẽ đầy lên một con đau khủng khiếp, tựa như ngàn vạn con côn trùng đang chích đốt, sống không bằng chết. Sau ba ngày, nếu không có thuốc giải, thì độc chất sẽ phá tung não bộ, từ từ đưa người xuống âm phủ.”

Hứa Phi toát mồ hôi nói:

“Ta với người không thù không oán, tại sao người lại hại ta?”

Quý bà bà trừng mắt nói:

“Ta thích thì hại người, người quản được sao?”

Thân hình Hứa Phi nghiêng đi, cảnh tượng trước mắt chợt trở nên mơ hồ, nhạt nhòa. Cảm giác đau đớn trong đầu đột nhiên dấy lên dữ dội. . .Lẽ nào đây là tác dụng của Phục não hoàn hồn đan.

Hứa Phi vò đầu bứt tóc. Chàng lảo lộn trên sàn nhà, hai mắt long lên sòng sọc, hàm răng nghiến chặt lại.

“Đau... đau đầu quá..”, đầu chàng như có ngàn vạn con côn trùng đang không ngừng chích đốt vậy. “Lão bà bà... cầu xin người..hãy cho ta thuốc giải”

Quý bà bà nhìn chàng với ánh mắt đắc ý, cười lạnh nói: “Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, lão nương này đảm bảo sẽ giữ cái mạng của người lại”.

Nói xong, quý bà bà ném cho Hứa Phi một viên thuốc màu đỏ.

“Uống đi, người nên nhớ mỗi ngày phải uống một viên thuốc này thì mới giải trừ được cơn đau. Thuốc mà ta đưa chỉ có tác dụng tạm thời. Sau ba ngày, nếu không uống thuốc giải thì người tự biết hậu quả rồi đây

Hứa Phi đón lấy viên thuốc rồi phục luôn. Chàng xếp bằng , vận khí để hóa tán nhanh được lực của thuốc. Độ nửa tuần hương, cơn đau đầu đã thuyên giảm nhưng trán chàng cũng đã ướt đầm mồ hôi.

“Bà bà , người muốn ta làm việc gì?”, Hứa Phi nôn nóng hỏi ngay. “ a là việc bất nhân bất nghĩa thì ta đây thà chết chứ quyết không bao giờ làm?”

Quý bà bà xua tay nói:

“Thôi đi, đừng ra vẻ ta đây anh hùng nghĩa hiệp nữa, hạng người như người ta đã gặp nhiều rồi, tất cả toàn là một bọn tham sinh úy tử cả. Đến cuối cùng vẫn cụp đuôi quý xuống xin ta thuốc giải”

Hứa Phi cười chua chát:

“Ta công nhận mình ham sống sợ chết, nhưng là vì mỹ tửu trong thiên hạ chưa thưởng thức hết, sao có thể dễ dàng xuống Diên phủ được. Bà bà tốt nhất là người hãy giết ta đi, sau đó ngâm xác ta vào trong một thùng Mai hoa tửu, có vậy lúc gặp lão Diêm vương ta mới không trở thành một con quỷ hồ đồ”

“Muốn chết? Không dễ như vậy đâu!”, Quý bà bà mỉm cười lạnh lùng. Việc ta muốn người làm thực ra rất đơn giản.

Hứa Phi hỏi:

“Bà bà người muốn ta làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Trảm Ác Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Huyết Sát Thủ

Quý bà bà nói:

“Người mau tìm cho ta vài xác chết”

Hứa Phi ngạc nhiên nói:

“ Bà bà , người cần xác chết làm gì?”

Quý bà bà đưa tay lên ôm ngực , đoạn một ngụm máu tươi phun ra. “ Xú tiểu tử nguoi nhiều chuyện quá, mau đi đi”

Thấy thương thế của quý bà bà khá trầm trọng, Hứa Phi cũng không dám hỏi thêm . CHàng dắt con Hắc Ngân Câu ra rồi phóng một mạch vào thành.

“ Lão bà bà ấy cần xác người làm gì nhi?”, Hứa Phi suy nghĩ mãi cũng không thể hiểu nổi. Trong khi chàng còn đang mãi băn khoăn thì Hắc Ngân câu đã dừng vó trước một túr điếm.

“ Hứa bồ đầu , huynh đến đúng lúc lắm”, một tên sai nha trong túr điếm bước ra hớn hờ nói: “ Hôm nay bọn đệ kiếm được ít rượu ngon, đang định tìm Hứa huynh, đúng là “Nói Tào Tháo thì Tào Tháo đến”

Hứa Phi vốn làm bồ đầu ở Hàng Châu. Tuy nhiên công việc của chàng khá là nhàn rỗi, ít khi phải truy bắt tên tội phạm nào. Thành ra chàng mới có cuộc sống khá phóng túng.

Hứa Phi xuống ngựa rồi vào quán. Bên trong có tới hơn chục tên sai nha đang tùm lại đánh bạc. Hứa Phi hừ một tiếng rồi nói:

“ Không đi tuần lại ghé vào đây đánh bạc à?”

Một tên trong đám sai nha nói:

“ Hứa bồ đầu, dạo này bọn đệ bận túi bụi, cũng phải thư giãn một chút chứ. Nào nào, các nguoi sao còn đứng đó, không mau rót rượu cho Hứa bồ đầu đi!”

Mấy tên khác khúm núm bụng tới mấy bình rượu tới trước mặt Hứa Phi. Nhìn sơ qua cũng biết đây là mĩ tửu ở Dương Châu. Hứa Phi nốc cạn vò rượu , đoạn hỏi chúng:

“ Nghe nói sáng nay vừa xử tử mấy tên tử tù đúng không?”

“ Đúng là sáng nay bọn đệ có đem hai tên tử tù ra pháp trường”

Hứa Phi cả mừng nói:

“ Vậy thi thể của chúng ở đâu?”

Một tên nói:

“ Bọn tiểu đệ đã đem chôn ở nghĩa địa phía tây thành”

Hứa Phi chỉ nghe có vậy liền phi thân lkeen lưng ngựa phóng như bay về phía Tây. Đám sai nha không hiể gì , ngơ ngác một lúc rồi lại tiếp tục đánh bạc.

Cước lực của Hắc Ngân Câu không phải tầm thường. Chớp mắt nó đã đưa Hứa Phi đến nghĩa địa ngoài thành. Chàng nhìn xung quanh cây cỏ mọc um tùm, bốn bề đều là mộ huyết nhưng cũng có một vài đụn đất mới đào. Đó thường là chỗ chôn của những tên tử tù .

Hứa Phi đốt đuốc lên rồi khấn lâm râm:

“ Đại huynh, xin người đại lượng mà tha thứ cho tội thất kính của tiểu đệ. Hôm nay vì vạ bất đắc dĩ, đệ mới mạo phạm đến thi thể của đại huynh. Ngày khác đệ sẽ mang vàng mã tới cúng tế huynh thật tử tế”

Nói xong chàng xắn tay đào xuống. Một lúc sau cái xác đã được moi lên, nằm ngon trong bao tải trên lưng Hắc Ngân câu. Lúc ấy độ canh ba nửa đêm, sương rơi từng giọt ướt đầm cả vạt áo chàng. Bình sinh , Hứa Phi sợ nhất là phải tới những nơi như thế này, Tuy nhiên, lần này bởi trúng kịch độc, nguy hiểm đến tính mạng nên mới đánh bạo đến đây.

Xong xuôi, chàng thúc ngựa phi vội về “ Vạn mai lâm viện. Quý bà bà không phải đợi lâu thì đã thấy bóng chàng bên cửa.

“ Bà bà, ta đã mang về thứ bà bà yêu cầu đây”, Hứa Phi đặt bao tải chứa xác chết xuống.

Quý bà bà cở bao ra nói:

“ Chỉ có một xác chết thôi sao? Thôi được , nguoi mau lui ra đi, khi nào có chuyện ta sẽ gọi vào”

Hứa Phi chột dạ nói:

“ Bà bà, vậy còn thuốc giải?”

Quý bà bà cười nói:

“ Không phải ta đã nói độc tính phải ba ngày sau mới phát tác ư, khi đó ta sẽ đưa thuốc giải cho nguoi. Bây giờ thì mau biến đi”

Hứa Phi miễn cưỡng bước ra ngoài nhưng trong đầu vẫn đầy nghi hoặc:

“Lão bà bà ấy định làm gì với các thầy người ấy?”

Không nén nổi tính hiếu kỳ, chàng lên nhìn trộm qua khe cửa. Chỉ thấy bên trong quý bà bà đang đưa song thủ áp lên ngực tử thi. Trên đỉnh đầu của mộ, một làn khói xanh không ngừng bốc lên. Khuôn mặt củ mộ thì lúc trắng lúc xanh, đầy vẻ yêu tà quái dị.

“Đây..đây rốt cuộc là công phu gì vậy?”, Hứa Phi thầm nghĩ trong bụng.Cảnh tượng ma quái trước mặt chàng cứ thế diễn ra Đến khi cái xác chết teo tóp lại, chỉ còn là một đồng thịt bầy nhầy, quý bà bà mới ngưng lại.

Thực ra mộ vừa mới hút từ khí của xác chết. Nguyên người sáng tạo ra Âm sát ma công vốn là một cao thủ của chính phái. Y trong một lần đại chiến với người của tà phái đã bị trọng thương, chân khí nghịch chuyển, tẩu hỏa nhập ma, vốn là chín phần sắp chết. Nhưng kẻ ấy thông minh tuyệt đỉnh, đã luyện được công phu Hấp khí công. Trong lúc sinh tử quan đầu, y đã nghĩ ra cách hút từ khí của những xác chết bên cạnh để trấn áp những chân khí đang chạy loạn bên trong cơ thể. Qủa nhiên cách làm ấy có tác dụng, không những y đã bảo toàn được tính mạng mà võ công của bản thân lại tăng tiến thêm rất nhiều. Từ đó, y lên kút đến các nghĩa địa để hút từ khí. Việc làm mờ ám đó không được bao lâu thì bị các cao thủ trong chính phái phát giác. Y bị đám cao thủ trong chính phái lên án rồi đuổi khỏi sư môn. Trong lúc lửa nộ , y đã vô tình phóng ra từ khí trong người, Chẳng ngờ , luồng từ khí ấy vô cùng lăng lệ, đoạt mạng của những kẻ định hại y. Sau lần đó, trên giang hồ không ai còn biết tung tích của y nữa. Kỳ thực y đã đầu quân cho tà giáo và đã sáng tạo ra Âm sát ma công.

Khoảng hai canh giờ sau, quý bà bà gọi Hứa Phi vào. Chàng nom thấy sắc mặt mộ đã khá hơn rất nhiều.

“Xú tiểu tử, ngươi ở Hàng Châu này bao lâu rồi?”

Hứa Phi đáp:

“Vẫn bồi vốn sinh ra ở vùng này”

Quý bà bà mừng rỡ nói:

“Hay lắm, ta muốn ngươi tìm cho ta một người”

Mộ lấy trong áo ra một cuộn giấy rồi ném cho Hứa Phi.

“Người mà ta cần tìm cũng sống ở Hàng Châu này, y họ Thạch , biệt hiệu là “Độc nhãn...”

Đột nhiên mộ im lặng, đưa mắt nhìn bốn phía.

“Xú tiểu tử, ngươi dẫn người về để đối phó với ta .”

Hứa Phi tròn mắt nói:

“Vẫn bồi đâu có dẫn ai về, hơn nữa tính mạng của vẫn bồi đang nằm trong tay người sao lại có thể ...”

Quý bà bà xáp lại gần Hứa Phi khẽ nói:

“Vậy thì ngươi có khách rồi đấy”

Mộ vừa nói vừa phóng ra một đạo kiếm khí lên trần nhà. Lập tức kiếm khí phá tung gạch ngói. Một bóng người thoáng hiện ra né kiếm khí rồi vụt biến mất.

“Có người”, Hứa Phi thầm nghĩ trong bụng” Kẻ nào lại rình mò trên ấy vậy. Ta và lão bà bà ở đây này giờ mà không phát giác ra hấn”

“Xú tiểu tử, mau cõng ta”, Hứa Phi chỉ biết nghe theo nên cúi xuống cõng mộ lên. Chàng vừa đặt quý bà bà lên vai thì đã thấy lạnh toát trước mặt. Một ngọn kim châm đã phóng đến ngay trước mặt.

Quý bà bà nhanh tay chém xuống một chưởng, ngọn kim châm ấy lập tức bị đánh gãy vụn. Mộ ngược lên trần nhà hét to:

“Là kẻ nào trên đó, đừng có giả thân giả quý nữa, mau hiện hình đi!”

Đáp lại chỉ có sự im lặng lạ thường. Hứa Phi bỗng cảm thấy trong bóng đêm như có vô số cặp mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

“Ầm”, đột nhiên vách tuwofng sau lưng Hứa Phi bị phá nát. Một huyết y nhân tay cầm ô từ từ bước vào. Kẻ đó tuy đeo mặt nạ nhưng sát khí thì hiện rõ qua đôi mắt.

“Ngươi là Hứa Phi , đệ tử của Hồng Mai nữ hiệp Sái Ngọc Bình?”

“Tại hạ đúng là đệ tử của Sái nữ hiệp. Các hạ quen biết với ân sư sao?”

“Điều ấy ngươi không cần biết. Ta đến đây chỉ để lấy Lam Phụng ngọc bội”

“Lam Phụng ngọc bội”, Hứa Phi ngó người ra.

“Chính là ngọc bội mà Sai Đại nương đã truyền lại cho ngươi.”

“Đúng là có chuyện ấy”

Huyết y nhân kia cười khùng khục trong cổ họng rồi nói :

« Lam Phụng ngọc vốn là của ta, năm xưa có kẻ đánh cắp nó. Ta lần theo dấu vết thì biết được ngọc bội ở chỗ sư phụ ngươi,, »

Hứa Phi lớn tiếng hét :

« Ăn nói hàm hồ ,ngọc bội đó không phải của ngươi. Đại hiệp Hàn Viễn Sinh năm xưa đã trao cho sư phụ ta giữ gìn và dặn tuyệt đối không giao cho ai khác. Những lời của ngươi toàn là gạt người »

Huyết y nhân nói :

« Gạt người cũng được, mau giao Lam Phụng ngọc ra đây. Nếu không thì đừng trách ta ra tay không lưu tình ! »

Quý bà bà cười khanh khách nói xen vào :

« Có lão bà bà này ở đây, ngươi định định hạ thủ không lưu tình ư ? »

Huyết y nhân nói :

« Lão bà bà , không phải việc của ngươi, đừng có xen vào ! »

Quý bà bà nói :

« Ta bình sinh thích can dự vào chuyện của người khác đấy. Ngươi có bản lĩnh gì giờ thử ra nào »

Huyết y nhân kia không nói gì ,lặng lẽ xuất một kiếm đâm thẳng vào. Chiếc ô trên tay hắn xoay tròn , che đi hướng của mũi kiếm khiến Hứa Phi nhất thời không biết hắn tấn công vào đâu.

Quý bà bà thì ngược lại, phóng liên tiếp ba đạo kiếm khí về phía trước. Ba đạo hắc sắc kiếm khí phá tan chiếc ô của huyết y nhân.

« A... hắn đâu rồi », Hứa Phi giật mình nhìn lại, trên sàn chỉ còn chiếc ô bị kiếm khí phá tung, còn gã huyết y nhân thì bất ngờ biến mất. Chàng đưa mắt nhìn xung quanh nhưng không thể phát hiện ra hắn.

« Không lẽ hắn ta biết thuật độn thổ ư ? », Hứa Phi ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Quý bà bà cũng đang đưa mắt kiếm tìm. Đột nhiên từ trên trần nhà, huyết y nhân bắt ngờ lao xuống với một tốc độ cực nhanh. Mũi kiếm trong sát na đã kề mái tóc của quý bà bà .

« Soạt », thân hình tên huyết y nhân đó bỗng nhiên ngưng lại giữa không trung rồi rơi phịch xuống đất. Quý bà bà cười lạnh :

« Thân thủ của tên đeo mặt nạ này cũng nhanh đấy, nhưng không qua được kiếm khí của ta đâu »

Hứa Phi còn đang bàng hoàng nhìn vào gã huyết y nhân đang nằm trên sàn thì đột nhiên cả nóc nhà bọ phá vỡ. Trong khoảnh khắc ấy có tới mười mấy chiếc ô trên không trung từ từ đáp xuống.

« Bà bà , có tới hơn mười ba tên huyết y nhân lận », Hứa Phi thất kinh khẽ kêu lên. chúng đến lấy Lam Phụng ngọc ư ?

Bạn đang đọc truyện *Trảm Ác Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Thập Tam Tán Liên Hoàn Đại Trận

Trong Vạn mai lâm viện, mười ba tên huyết y nhân đang bao vây Hứa Phi. Bọn chúng mỗi tên cầm mỗi loại binh khí khác nhau. Điểm chung duy nhất giữa chúng là chiếc mặt nạ . Đó là chiếc mặt nạ mà những người hát kinh kịch vẫn dùng.

Hứa Phi nhìn kĩ mười ba tên huyết y nhân ấy , trong lòng nảy lên ý nghĩ không biết bọn này là ai. Quý bà bà ngồi trên lưng chàng khẽ nói:

“ Xú tiểu tử, xem ra hôm nay ngươi xui tận mạng rồi”

Hứa Phi nghe quý bà bà nói vậy nghĩ trong bụng, lúc này bị ép uống thuốc độ bây giờ lại gặp một đám người thần bí đẳng đẳng sát khí thế này, thật đúng là đen đủi. Bất giác chàng chạy tới góc phòng , đưa chân hất tung một vò rượu lên. Rượu trong vò bay ra, chàng nhân cơ hội đó đưa miệng đóng từng tia rượu.

Quý bà bà thấy Hứa Phi gặp phải đại nạn mà vẫn thản nhiên uống rượu không khỏi ngạc nhiên, mụ nói:

“ Tiểu tử, ngươi làm cái gì vậy?”

Hứa Phi cười nói:

“ Văn bối đang dùng rượu giải xui đấy, không phải bà bà nói văn bối xui tận mạng đó sao?”

Chàng vừa dứt lời thì bốn tên huyết y nhân lăm lăm vũ khí xông tới. Quý bà bà cười nói:

“ Rượu của ngươi không giải được vận xui của ngươi đâu”

Hứa Phi nhìn bọn huyết y nhân đang xông tới , vẫn bình thản đáp:

“ Có bà bà ở đây thì vận xui của văn bối có là gì?”

Quý bà bà kêu “hử “ một tiếng rồi phóng ra bốn đạo kiếm khí về phía lũ huyết y nhân. Kiếm khí phóng ra như sấm sét , chỉ trong sát na đã phá tan thể công của bốn tên huyết y nhân kia.

Quý bà bà vốn dĩ không có ý định can dự vào chuyện này, tuy nhiên mụ đang bị trọng thương, phải nhờ Hứa Phi tìm xác chết để hút tử khí nên khi thấy chàng gặp nguy, mụ không thể không khoanh tay.

Bọn huyết y nhân còn lại thấy võ công của quý bà bà cao cường , không dám khinh địch nữa mà đồng loạt xông vào. Một tên trong bọn chúng hét to:

“ Bày trận”

Câu nói ấy vừa cất lên tức thì mười ba chiếc ô như mười ba con linh xà, không ngừng xoay tròn xung quanh Hứa Phi và quý bà bà . Nhìn qua thì thể trận này chẳng có gì đặc biệt, chẳng qua chỉ là cản đường đối phương mà thôi. Nhưng kì thực bên trong lại không đơn giản như vậy, mười ba chiếc ô di chuyển theo phương vị của kỳ môn độn giáp gồm tám cửa Hư Môn, Sinh Môn, Thương Môn, Đỗ Môn, Cảnh Môn, Kinh Môn, và Khai Môn bố trí cực kì tinh diệu, muốn thoát ra không phải là dễ . Mặt khác bọn chúng còn dùng cả Mê tâm thuật, khiến đối phương chỉ nhìn thôi cũng hòa mất chóng mặt. Kề nào có võ công càng cao lại càng dễ bị cuốn vào thể trận ấy, không thoát ra được

Mười ba chiếc ô cứ thế múa tít quanh Hứa Phi khiến chàng không tài nào thoát ra ngoài được. Biết mình gặp phải địch nhân lợi hại chàng lại nói với quý bà bà :

“ Bà bà , với võ công của bà bà thể trận này chắc là không khó để phá”

Quý bà bà nói:

“ Nếu ta không nhầm thì đây là “Thập tam tán liên hoàn đại trận” . Hừm, lũ huyết y nhân này cũng có chút bản lĩnh đó”

Nói xong mụ vươn tay phóng liên tiếp sáu bảy đạo hắc sắc kiếm khí vào một chiếc ô ở gần nhất. Kiếm khí chạm vào ô phát ra một tiếng “keng” như chạm phải sắt thép. Hứa Phi chợt nói to:

“ Bà bà, bọn chúng sử dụng ô sắt đó”

Một chiếc ô bị tấn công, mười hai chiếc còn lại vội xoay chuyển hoán đổi vị trí cho nhau . Chớp mắt bốn chiếc ô đã áp sát quý bà bà , bốn lại binh khí ngắn dài khác nhau đã đồng loạt đâm tới.

Hứa Phi đang công quý bà bà , thân hình không có chút tiện nghi nào, chàng đành vận dụng bộ pháp Mai hoa tung tẩy để né tránh. Chàng vừa xoay mình sang bên trái thì thấy một lưới ngân câu móc vào vai trái. Thấy vậy, chàng đành trảm người xuống rồi xoay tròn . Nào ngờ một ngọn thiết thương và trường kiếm đã đâm tới. Thế đến quá hiểm, Hứa Phi đành nhảy lên cán thiết thương đồng thời nghiêng người né trường kiếm. Chính lúc ấy chàng bỗng thấy đuôi trái của mình nhói lên, thì ra một ngọn nhuyễn tiên đã thừa cơ đâm trúng.

Thấy Hứa Phi khó mà chống đỡ được , Quý bà bà đánh xuất kiếm giải vây. Một đạo kiếm khí quét ngang ra đánh trúng hai chiếc ô. Lập tức bốn chiếc ô kia không xám xáp vào nữa mà lùi ra xa. Quý bà bà vội hét lên:

“ Tiểu tử, chạy mau đi”

Hứa Phi làm theo ngay lập tức. Chàng nhún chân một cái đã bay cao năm sáu trượng, bay qua đám huyết y nhân. Bỗng nhiên Hứa Phi thấy chân phải mình bị một vật gì đó cuốn lại. Chàng định thần nhìn kĩ lại thì thấy ngọn nhuyễn tiên đã cuốn lấy. Tên huyết y nhân cầm nhuyễn tiên kéo mạnh một cái, thân hình Hứa Phi chao đảo rồi lập tức rơi xuống. Tám tên huyết y nhân ngay lập tức bỏ vào.

Quý bà bà hét lên một tiếng, hai tay cùng lúc phóng ra mười đạo kiếm khí. Lần này kiếm khí tụ lại thành hai bàn tay lớn màu đen đỏ ập tới đám huyết y nhân. “Àm, âm!”. một tiếng nổ lớn vang lên kèm theo cát bụi mù mịt. Nguyên chiều này của quý bà bà đã phá tung cả căn nhà nhỏ của Hứa Phi. Nghĩ tới mấy vò rượu còn đang uống dở, Hứa Phi thầm kêu tiếc quá.

Quý bà bà cúi xuống hét vào tai chàng:

“Xú tiểu tử, sao khinh công của ngươi tệ quá vậy?”

Hứa Phi đáp:

“Vẫn bồi thân công bà bà, thân thủ không thể linh hoạt như mọi khi được”

Quý bà bà ờ một tiếng rồi nói:

“Ngươi mau tụ khí vào huyết Đan Điền rồi đưa qua huyết Tam âm giao rồi xuống huyết Dũng Tuyền đi”

Hứa Phi lập tức làm theo, phút chốc chàng cảm thấy đôi chân vô cùng nhẹ nhàng, thoải mái. Hứa Phi liền phóng ngay ra khỏi đại viện. Nào ngờ đám huyết y nhân đã vây lại, quyết không cho chàng vượt qua. Năm tên huyết y nhân liền quăng ra một tấm lưới to phủ ngay xuống đầu Hứa Phi.

Quý bà bà vội vận kinh phóng ra hai đạo kiếm khí liên tiếp. Một đạo bay dọc, một đạo chém ngang. Hai đạo hợp lại thành một chữ “thập” lớn xé tung lưới sắt của đám huyết y nhân.

Hứa Phi mừng thầm kêu lên: “Hảo công phu”. Bỗng đâu chàng thấy một dòng máu chảy tràn qua trán mình. Hứa Phi ngẩng đầu nhìn lên thì thấy quý bà bà đã gục xuống, khuôn mặt tái lại, hơi thở lúc nhanh lúc chậm, vô cùng yếu ớt.

Chàng thầm nghĩ thương thế của quý bà bà vốn đã hồi phục được năm phần, nhưng nay lại vận khí quá độ, e là vết thương cũ lại phát tác.

Hứa Phi biết bây giờ muốn thoát chỉ còn dựa vào bản lĩnh của mình mà thôi. Chàng điểm chân bay ngược ra sau. Nhưng đám huyết y nhân như bóng ma đã bố trí sẵn, giăng kín bốn phương tám hướng cản lại.

Một tên huyết y nhân nói:

“Mau giao Lam Phụng Ngọc ra đây, ta sẽ bảo toàn tính mạng cho ngươi và lão bà kia.”

Hứa Phi trầm ngâm suy nghĩ, lần này nếu trao bảo ngọc cho chúng thì liệu bọn huyết y nhân ấy có để cho chàng sống không?

Chàng lại nghĩ nếu không giao Lam Phụng Ngọc ra thì e khó mà giữ được tính mạng được.

Im lặng một hồi, Hứa Phi nói:

« Các ngươi chỉ muốn lấy Lam Phụng Ngọc thôi, đúng không? Vậy ta sẽ đưa các ngươi đi lấy »

Một tên trong đám huyết y nhân nói:

« Phải vậy chứ, nếu từ đầu ngươi chịu giao bảo ngọc ra thì có phải đỡ lằng nhằng không? »

Một tên khác nói xen vào:

« Khoan đã, tên tiểu tử này lúc nãy sống chết không chịu giao ra bây giờ lại mở miệng nói chịu giao ngọc, chắc nó có quỷ kế gì đây? »

Hứa Phi cười lớn:

« Các ngươi người đông chẳng lẽ lại sợ tên tiểu tử đang công một lão bà bà ư? »

Một tên khác nói:

« Đừng nhiều lời nữa, mau giao bảo ngọc ra đi »

Hứa Phi thân nhiên đáp:

« Chẳng cần đi đâu xa, Lam Phụng Ngọc đang ở nơi này »

Đám huyết y nhân nghe chàng nói vậy không khỏi ngạc nhiên, bọn chúng nhìn xung quanh thấy đại viện đã bị phá hủy bởi trận loạn chiến vừa rồi, rốt cuộc Lam Phụng Ngọc được cất giấu ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Trảm Ác Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Trên Sông Tiền Đường

Thấy Hứa Phi vẻ mặt rất tự tin, một tên huyết y nhân nói:

“Lam Phụng ngọc trên người ngươi đúng không?”

Hứa Phi nói:

“Ngươi đoán sai rồi, một vật quý như Lam Phụng ngọc ta sao có thể tùy tiện mang bên mình được”.

Một tên huyết y nhân khác chìa mâu vào cổ Hứa Phi rồi nói:

“Đừng nhiều lời nữa , mau giao nó ra đây”

Hứa Phi lấy ngón tay gạt lưỡi mâu ra, cười :

“Lam Phụng Ngọc được giấu ở phía sau kia”

Lữ huyết y nhân quay lại thì thấy một rừng mai rậm rạp ở phía sau. Không lẽ Lam Phụng Ngọc được cất giấu trong rừng mai ấy?

Lữ huyết y nhân liền đẩy Hứa Phi vào trong rừng. Chàng đánh đặt quý bà bà xuống rồi đi vào. Bây giờ, sinh mạng chàng đang nằm trong tay bọn ác nhân này, nếu không có đối sách thì thế nào, chàng cũng thành cô hồn dưới tay chúng .

Vào đến giữa rừng, một tên huyết y nhân nói:

“Tiểu tử, ngươi giấu ngọc ở đâu?”

Hứa Phi nhìn vào những cây mai trước mặt, từ từ nói:

“Ồ dưới gốc cây này....Khoan, ở dưới gốc cây này mới đúng...Không, cũng không phải cây này...”:

Tên huyết y nhân cầm thiết phiến sượt ruột quát lên:

“Đừng có giở trò, nếu không thì ta sẽ chặt một tay của ngươi trước”

Hứa Phi cười nói:

“Su phụ ta ngày trước chôn Lam Phụng Ngọc ở dưới một gốc mai trong vườn này, nhưng đó là việc của mười năm trước rồi, bây giờ nhất thời ta không nhớ ra”

Một tên huyết y nhân nói:

“Vậy thì tìm mau đi, cho dù phải đào tung cả rừng mai này lên cũng phải tìm cho được Lam Phụng ngọc”

Trước lời đe dọa ấy, Hứa Phi không còn bông đùa nữa . Chàng tới trước từng gốc mai, nhìn ngắm kĩ lưỡng. Đến trước một cây mai lớn, chàng nói:

“Đây rồi, các ngươi mau lùi lại đi”

Bọn huyết y nhân còn chưa kịp hiểu lời nói ấy thì Hứa Phi đã đánh một chưởng cực mạnh vào thân cây. “Rắc, rắc!”, thân cây không chịu nổi chưởng kinh , từ từ đổ xuống.

Nhưng cây mai ấy vừa gục xuống thì những cây bên cạnh như có chân, lập tức di động, bao bọc quanh Hứa Phi . Không những vậy, các cây khác trong rừng cũng đồng loạt dịch chuyển , tạo thành thế trận vây đám huyết y nhân lại.

“Trò khi gì thế này?”, một tên huyết y nhân gầm lên rồi lao đến chỗ Hứa Phi. Chẳng ngờ, những cây mai bao phủ Hứa Phi đồng loạt phóng ra mười mấy mũi ám tiễn. Không kịp né, gã huyết y nhân kia rú lên thê thảm rồi gục xuống.

Biết mình đã trúng kế, bọn huyết y nhân hét lên :

“Tiểu tử thúì, dám lừa bọn ta hả?”

Ba gã huyết y nhân khác giương ô lên rồi phi thân tới . Thân hình của chúng còn đang ở trên không thì một luồng khói từ dưới đất phóng thẳng lên, khiến cả ba mất phương hướng.

Hứa Phi vỗ vỗ vào thân cây rồi cười lớn:

“Ta quên không nói cho các ngươi biết, trong rừng mai này có vô số cơ quan cạm bẫy.”

Hóa ra chàng cố tình dụ đám huyết y nhân vào rừng mai này. Hai mươi mấy năm trước, lúc xây dựng Vạn Mai Lâm viện, Sái Ngọc Bình đã nhờ một cao nhân về toán thuật xây bày ra thế trận này. Toàn bộ trong vườn có ba trăm sáu mươi cây mai , bố trí theo phương vị Mai Hoa dịch số. Hơn nữa, vị cao nhân kia lại thay đổi ít nhiều , lại áp dụng cả cử chương toán thuật, khiến cho thế trận lại càng kì quái gấp bội. Nếu như không có bản đồ thì cho dù võ công cao đến mấy cũng khó mà thoát khỏi thế trận này. Lúc này Hứa Phi dùng một chưởng đánh vào gốc cây chính là khởi động các cơ quan trong rừng .

“Ta không tin không thoát ra khỏi mấy cái cây này”, một tên huyết y nhân nhún chân phóng lên cao. Y định dùng khinh công để thoát ra ngoài. Không ngờ mấy cây mai ở gần đó đột nhiên xoay tròn rồi phát ra vô số những ám tiễn. Gã huyết y nhân định xoay ô ra cản thì đã không kịp. Một chiếc lá không biết từ đâu phóng tới cắt ngang cổ họng gã.

Những tên khác nhìn thấy cảnh ấy không khỏi run sợ trong lòng. Hứa Phi biết rõ phương vị thế trận này, chớp mắt chàng dùng bộ pháp Mai Hoa tung tẩy thoát ra được.

Chàng huyết sáo một tiếng, Hắc Ngân Câu đã phóng tới trước mặt. Không chậm trễ, Hứa Phi đưa quý bà lên lưng ngựa rồi lập tức rời khỏi Vạn mai lâm viện. Chớp mắt, con tuấn mã đã đưa hai người ra khỏi thành Hàng Châu.

Đi được một đoạn, quý bà bà mới dần tỉnh lại. Mụ nhìn xung quanh rồi nói:

“Tiểu tử , ngươi thoát khỏi đám huyết y nhân đó rồi sao?”

Hứa Phi nói:

“Vẫn bồi dùng một kẻ nhỏ là đã lừa được tất cả bọn chúng , bà bà cứ yên tâm”

Quý bà bà nói:

“Vậy tại sao ngươi lại bỏ chạy?”

Hứa Phi trầm ngâm, một lúc sau chàng mới nói:

“Đám huyết y nhân đó chỉ là một trong số những kẻ muốn lấy Lam Phụng Ngọc . Bây giờ tung tích của Lam Phụng ngọc đã bị lộ, sớm muộn cũng sẽ có nhiều kẻ tới gây bất lợi cho văn bối”

Quý bà bà lại nói:

“Lam Phụng Ngọc của ngươi nếu không phải là võ lâm chi bảo thì cũng là báu vật hiếm có trên đời, nếu không thì đám huyết y nhân đã không mò tới. Võ công của bọn chúng rất cao cường, không biết chùn xuất xứ từ đâu?”

Hứa Phi nói:

“Lam Phụng ngọc đó quý giá như thế nào , văn bối cũng không biết. Chỉ là trước khi ân sư qua đời có căn dặn phải giữ gìn bảo ngọc ấy, tuyệt đối không được đem cho kẻ khác”

Điều mà chàng vừa nói quả thực không sai. Năm ấy, Hàn Viễn Sinh vốn là một trong Giang nam tứ hiệp, nổi danh thiên hạ bởi tài trộm cắp. Y đã trộm được Lam Phụng Ngọc này trong Luyện Kiếm sơn trang của Nam Cung thế gia. Sau đó, vì bị người của Nam Cung thế gia truy đuổi, y đành gửi nó ở chỗ Sái Đại nương. Sau đó tung tích của Hàn Viễn Sinh không ai hay biết. Có tin đồn y bị người của Nam Cung thế gia phục kích ở đèo Lai Thuyền. Thế nhưng đó chỉ là tin đồn, trong giang hồ vẫn chưa có ai chứng thực được chuyện ấy.

Suốt mười năm nay, Nam Cung thế gia vẫn không ngừng cho người lùng sục khắp mọi nơi để tìm Lam Phụng ngọc này. Từ đó có thể biết ngọc bội mà Hứa Phi đang giữ ắt hẳn không phải vật tầm thường.

Con Hắc Ngân câu phóng đến bờ sông Tiền Đường thì dừng lại. Lúc này trời đã sáng , những tia nắng ấm áp đã chiếu xuống , dát một màu vàng bạc trên những con sóng . Hứa Phi đỡ quý bà bà xuống ngựa rồi nghỉ lại. Trải qua một đêm đầy biến động đó, cả hai đã quá mệt mỏi. Hứa Phi chỉ thấy tứ chi ê ẩm, rã rời. Chàng chỉ kịp nhìn lướt qua bờ sông . Thấy không có ai, chàng mới cẩn thận dìu quý bà bà vào một góc cây. Bây giờ , hai mắt nặng trĩu, không còn sức lực nữa, chàng gục xuống, chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Trảm Ác Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Lai Lịch Của Quỷ Bà Bà

Hứa Phi thiếp đi khá lâu. Lúc chàng tỉnh dậy ánh hoàng hôn đã phủ kín cả một góc trời. Trên mỏm đá cạnh bờ sông, quỷ bà bà đang tọa thiền vận công. Xen lẫn tiếng sóng gào thét trong gió, Hứa Phi nghe thấy lão bà ấy nói:

"Xú tiểu tử, nguoi tỉnh rồi sao? Vậy mà ta tưởng nguoi chết rồi chứ"

Hứa Phi cười nói:

"Bà bà, thương thể của nguoi sao rồi?"

"Hừ, chỉ một chút vết thương này đâu có làm khó được ta", quỷ bà bà cao giọng nói. "Có điều lúc giao chiến với bọn sát thủ đó, ta đã vận công quá độ, kinh mạch bị tổn thương, trong vòng bốn mươi chín ngày không thể vận dụng được võ công". Nói đến đó, mụ cúi mặt khẽ thở dài.

Hứa Phi nhìn thấy dáng vẻ ấy của quỷ bà bà, trong đầu chợt hiện về trận chiến kịch liệt đêm trước. Lúc ấy quả thật nguy cấp, mười ba tên huyết y nhân ấy võ công cao hơn chàng nhiều, may mà có thể giam chúng lại trong Vạn mai lâm viện. Tuy rằng bây giờ có thể bình an nhưng ngày tháng sau này chắc chắn phải lưu lạc giang hồ, khó có thể sống nhàn tản như trước. Hơn nữa bây giờ chàng lại trúng kịch độc của quỷ bà bà, mỗi ngày phải phục một viên thuốc giải. Sau ba ngày nếu không có thuốc giải thật sự thì đến mùi vị của mĩ tửu như thế nào, Hứa Phi cũng không còn cơ hội để thưởng thức nữa. Nghĩ tới lúc bị thứ độc được ấy hành hạ, chàng tái cả mặt đi. Hứa Phi nhìn quỷ bà bà rồi nói:

"Bà bà, nguoi mà bà bà cần tìm họ Thạch phải không?"

Quỷ bà bà khẽ gật đầu nói:

"Trí nhớ của nguoi cũng tốt đấy, nguoi mà ta cần tìm họ Thạch, biệt hiệu của hắn là Độc nhãn ma vương".

Hứa Phi nghe vậy thoáng sửng sốt, chàng liền hỏi tiếp:

"Bà bà, Độc nhãn ma vương chẳng phải là một trong Thập đại ma vương của Thiên Tà giáo sao?"

Quỷ bà bà mỉm cười, vẻ đầy cao ngạo nói:

"Nguoi cũng biết Thiên Tà giáo ư?"

Hứa Phi nói:

"Văn bối từ nhỏ đã được nghe danh tiếng của Thiên tà giáo. Hơn hai mươi năm trước, Thiên Tà giáo là đệ nhất giáo phái ở Tây Vực, giáo đồ thì có tới trên vạn nguoi. Đặc biệt dưới ngọc tọa của giáo chủ là Thập đại ma vương, bản lĩnh rất cao cường, không hề thua kém bất cứ một cao thủ nhất lưu nào ở Trung Nguyên."

Quỷ bà bà cười lạnh nói:

"So với ta, Thập đại ma vương có là cái gì? Nhớ lại năm đó, ngoại trừ giáo chủ, trên dưới Thiên Tà giáo đều kính sợ ta."

Hứa Phi giật mình nói:

"Bà bà...nguoi...nguoi...là giáo đồ của Thiên Tà giáo?"

Quỷ bà bà đáp lại bằng một nụ cười đầy ngạo nghễ. Mụ lim dim đôi mắt lại, đoạn nói:

"Cho nguoi biết, ta vốn là thánh nữ của Thiên Tà giáo. Thập đại ma vương còn phải nghe lệnh của ta."

Nghe đến đây, Hứa Phi không khỏi bàng hoàng kinh hãi. Có lí nào lão bà bà trước mặt y lại là thánh nữ của tà giáo? Cho dù là cách đây hai mươi năm, nhưng một vị thánh nữ quyền trên vạn nguoi, có thể sai khiến "Thập đại ma vương" sao lại ra hình thù nửa nguoi nửa ma thế này? Bấy nhiêu nghi vấn khiến Hứa Phi chόang váng, nhất thời không biết lí giải thế nào.

Quỷ bà bà vẫn tiếp tục nói:

"Thiên Tà giáo danh chấn võ lâm ba trăm năm, đáng tiếc giáo chủ tiền nhiệm lại bất tài vô tướng, không thể thực hiện được di nguyện nhất thống giang hồ

của Dịch đại giáo chủ năm xưa. Thiên Tà giáo tuy mang danh là đệ nhất giáo phái trong thiên hạ rồi cuộc cũng chỉ là hữu danh vô thực. Hai mươi mấy năm nay, giáo đồ thì tàn mạt khắp nơi, Thập đại ma vương thì chết chín chỉ còn một. Không sao, chỉ còn lại một tên cũng được. Ta nhất định phải trùng hưng bốn giáo. Tuy nhiên tên Độc nhãn ma vương đó lại quy ẩn giang hồ. Ta phải mất rất nhiều công sức mới biết hắn đang ở Hàng Châu này. Ai ngờ lúc tới nơi đây lại gặp tên đạo khách đó...Ôi, đúng là trời cao khéo trêu người, bây giờ lại gặp phải cảnh này"

Hứa Phi vội nói xen vào:

"Bà bà, người đừng lo. Văn bối nhất định sẽ tìm được Độc nhãn ma vương cho bà bà."

Nhưng quý bà bà lại nói:

"Không, bây giờ chưa cần tìm hắn"

Hứa Phi tròn mắt hỏi:

"Bà bà tốn nhiều công sức để tìm Độc nhãn ma vương, sao bây giờ lại không tìm hắn nữa?"

Quý bà bà đưa tay xoa nhẹ lên ngực rồi nói:

"Bây giờ ta không thể vận dụng được võ công, có tìm hắn cũng vô dụng, hơn nữa kẻ thù của ta lại đang lùng sục khắp nơi, ta phải tìm một nơi an toàn để tĩnh dưỡng đã "

Hóa ra quý bà bà này cũng có kẻ thù, Hứa Phi thầm nghĩ trong bụng, không biết cao nhân nào lại có thể khiến quý bà bà lo lắng đến vậy. Chẳng liên nói:

"Bà bà, kẻ thù của bà bà không biết là người nào?"

Quý bà bà chợt mở to mắt ra, từng tia máu giận dữ nổi lên vô cùng đáng sợ. Mụ nói:

"Kẻ thù của ta trên giang hồ thì rất nhiều nhưng ta không hề coi bọn chúng ra gì, ngoại trừ người ấy. Chính ả đã cướp đi đi đứa con gái của ta, cũng chính ả đã khiến ta ra hình thù thế này. Người hãy nhớ cho kĩ, ả chính là Tịnh Nhật, chương môn phái Cửu Hoa"

Hóa ra cừu thù của quý bà bà là Tịnh Nhật sư thái của phái Cửu Hoa. Hứa Phi chưa từng gặp qua người này nhưng danh tiếng lẫy lừng của Cửu Hoa kiếm phái thì chàng đã biết từ lâu. Tổ Tầm tam thập cửu kiếm của phái của phái Cửu Hoa có thể xếp ngang hàng với Lưỡng Nghi Tinh Vân Kiếm của phái Võ Đang và Đàn Thoái Phong Linh Kiếm của phái Côn Luân, từ đó có thể thấy vị Tịnh Nhật sư thái này bản lĩnh cao cường thế nào. Quý bà bà lo sợ cũng không phải không có nguyên nhân.

Hứa Phi liền nói:

"Vậy để văn bối tìm một nơi kín đáo cho bà bà":

Quý bà bà nói:

"Tốt nhất là tìm một con thuyền. Ta đi đường thủy sẽ an toàn hơn nhiều "

Hứa Phi gật đầu cho là phải nhưng dòn Tiền Đường cuộn cuộn sóng nước trước mặt, kiếm một con thuyền đâu có dễ. Chàng loay hoay nhìn ra tứ phía cũng chỉ thấy mênh mông nước trắng, tịnh không một bóng thuyền nào. Đột nhiên con Hắc Ngân Câu gần đó hí lên một tràng dài. Chàng quay lại phía con tuần mã thì nhìn thấy một con thuyền thấp thoáng trong ánh tà dương. Mặc dù thuyền chưa vào bờ nhưng tiếng của thuyền phu đã vang lên:

"Đông nam hình thặng

Giang Ngô đô hội,

Tiền Đường tự cổ phồn hoa.

Yên liễu hoạ kiều,

Phong liêm thủy mạc,

Sâm si thập vạn nhân gia.

Vân thụ nhiều đề sa,

Nộ đào quyền sương tuyết,

Thiên tiệp vô nhai.

Thị liệt châu ky,

Hộ doanh la ý, cạnh hào xa.
Trùng hồ điệp hoàn thanh gia,
Hữu tam thu quế tử,
Thập lý hà hoa.
Khương quân lộng tình,
Lãng ca phiếm dạ,
Hy hy điệu tẩu liên oa.
Thiên kỵ ứng cao nha,
Thừa tụy thính tiêu cổ,
Ngâm thương yên hà.
Dị nhật đồ tương hảo cảnh,
Quy khứ phụng trì khoa. "
(Đông nam hùng tráng
Giang Ngô đô hội,
Tiền Đường nổi tiếng phồn hoa.
Liễu khói cầu son,
Màn xanh rèm gió,
Lô nhô mười vạn nóc nhà.
Cây quanh bãi mây mờ,
Sóng gầm tung tuyết trắng.
Hào rộng không bờ.
Chợ bầy châu báu,
Nhà chật lựa là,
Đua xa hoa. Núi hồ trong đẹp bao la,
Có hoa sen mười dặm,
Hương quế ba thu.
Tạnh trời sáo thổi,
Thuyền đêm hát ca,
Cô hái sen, lão câu cá cười ha ha.
Nghìn quân đứng dưới cờ,
Tiệc say nghe đàn sáo,
Thưởng thức yên hà.
Mai ngày vẽ nên tranh đẹp

Mang về triều điện khoe.)

Bạn đang đọc truyện *Trảm Ác Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Nguy Biến Trên Sông

Hứa Phi không khỏi thán phục câu hát sảng khoái ấy của thuyền phu. Bài “Vọng hải triều “ của Liễu Vĩnh ngân lên khiến người ta phải rạo rức trước phong cảnh tú lệ của Tiền Đường giang.

Chẳng mấy chốc , con thuyền cập bến vào bờ . Thuyền phu là một lão nhân đầu đội nón tre, mặc áo vải thô trông bình dị nhưng cặp mắt lại rất sáng. Từ đôi mắt ấy tỏa ra ngạo khí ngút trời cùng một áp lực khó tả, khiến người ta chỉ nhìn thôi đã chấn động cả tâm can , cơ hồ như đang đứng trước một con mãnh hổ khát máu.

“ Công tử muốn đi thuyền phải không?”, lão nhân ấy vừa nói vừa ngả nón ra , để lộ mái đầu bạc trắng.

Hứa Phi móc ít bạc trong túi ra rồi nói: “ Phiền lão đưa ta và bà bà kia ngược dòng Tiền Đường này tới bến Lan Khê “

Lão nhân ấy chỉ vào con Hắc Ngân câu nói:

“ Nếu công tử muốn đem theo cả con ngựa kia thì phải trả thêm tiền . Thuyền của lão từ trước tới nay chưa bao giờ chở súc vật”

Hứa Phi cười nhạt rồi đưa thêm ít bạc ra, đương nhiên chàng không thể bỏ con ngựa yêu của mình. Xong xuôi chàng cống quỹ bà bà lên thuyền rồi dắt Hắc Ngân Câu theo. Trước khi đi, chàng cũng không quên bảo lão thuyền phu chở thêm ít cỏ cho ngựa, dù gì đường đến Lan Khê cũng không phải ngắn.

Một lát sau, chiếc thuyền nhỏ từ từ lướt ra sông, ngược dòng mà tiến. Hứa Phi ưu tư đưa mắt nhìn cảnh vật hai bên bờ sông , những nóc nhà san sát, những thạch kiều xanh rờn bóng liễu, đâu đó vang lên những lời ca của những du khách đang thưởng ngoạn. Tất cả cứ thế khuất dần khỏi tầm mắt chàng . Hàng Châu với biết bao cảnh đẹp, mỗi giờ chỉ còn trong mộng tưởng, lần này ra đi chàng không biết bao giờ mới trở lại được quê nhà .

Lão nhân khua mái chèo cười nói với Hứa Phi:

“ Công tử, đây là lần đầu người đi thuyền trên sông Tiền Đường phải không?”

Hứa Phi lãnh đạm nói:

“ Đây là lần đầu ta đi thuyền trên sông Tiền Đường, cũng chẳng ngờ là phải rời xa quê hương. Lần này đi ắt hẳn phải rất lâu mới quay về.”

Lão nhân kia mỉm cười, vẻ đầy cảm khái rồi hát::

“

Nhân nhân tận thuyết Giang Nam hảo,

Du nhân chỉ hợp Giang Nam lão.

Xuân thủy bích ư thiên,

Họa thuyền thính vũ miên.

Lô biên nhân tự nguyệt,

Hạo uyển ngưng sương tuyết.

Vị lão mặc hoàn hương,

Hoàn hương tu đoạn trường.”

(Người người ca tụng Giang Nam,

Du nhân chỉ muốn mãi làm du nhân.

Trời còn kém nước xuân xanh biếc,
Trên thuyền đêm nghe tiếng mưa gần.
Bên sông người tựa trắng ngần,
Cổ tay rót rượu trắng ngần hơn sương.
Chưa già xin chó hoàn hương,
Hoàn hương là ắt đoạn trường ai oi!

Thuyền đi chưa được bao lâu thì gặp phải sóng lớn. Những con sóng bạc đầu nổi nhau gào thét, rung chuyển cả mặt sông, nâng con thuyền nhỏ lên cao tới mấy trượng rồi đột nhiên hạ xuống như muốn ném tan vào đáy sông. Hứa Phi ngồi trên thuyền nhìn thấy cảnh ấy mà không khỏi kinh hãi, chàng cột chặt con Hắc Ngân Câu vào tay mình, nhưng cũng lao đảo tới mấy lần. Vậy mà lão nhân kia vẫn thản nhiên cầm chắc tay chèo, khoan thai điều khiển con thuyền đề lên từng đợt sóng hung dữ. Giữa những bọt nước tung bay trắng xóa, dáng vẻ của lão uy vũ vô cùng, nếu là trên chiến trận, người ta có thể lầm tưởng đây là một đại tướng dày dạn kinh nghiệm chỉ huy ngàn vạn tinh binh tiến lên phía trước mà không thể ngờ rằng đó thật ra chỉ là một thuyền phu bình thường chốn sông nước.

Nhìn sóng nước điên cuồng đang nổi lên, bất giác Hứa Phi nhớ lại câu chuyện hồi nhỏ đã được sư phụ kể cho. Chàng nhớ dưới ánh lửa hồng bập bùng, Sái Đại Nương mặt đỏ bừng vì men rượu say sưa kể về oan hồn Ngũ Tử Tư trên sông Tiền Đường.

Cuối thời Xuân Thu, nước Việt bị nước Ngô đánh bại. Việt Vương Câu Tiễn xin giảng hòa. Ngô Vương lúc ấy là Phù Sai chấp thuận nhưng trọng thần là Ngũ Tử Tư không đồng ý cho rằng phải giết Câu Tiễn để trừ họa căn sau này. Nước Việt vì thế liên mua chuộc sủng thần của Phù Sai là Bá Phi. Bá Phi trước mặt Phù Sai hết lời khen ngợi nước Việt, lại chê bai Ngũ Tử Tư, khiến Phù Sai tin theo. Cuối cùng Phù Sai ra lệnh Uyển Di Từ ban cho Ngũ Tử Tư thanh kiếm để tự kết liễu. “Quân xử thần tử, thần bất tử, bất trung”, Ngũ Tử Tư đành ôm hận mà chết. Sau khi chết, đầu ông bị nhét vào một cái túi da ném xuống sông Tiền Đường. Chín năm sau Câu Tiễn khôi phục diệt Ngô, Phù Sai phải dùng dao cắt cổ mà chết. Nhưng nỗi hận của Ngũ Tử Tư thì không sao nguôi được. Người đời sau vẫn thường thấy ông cười trên cổ xe bạch mã, phóng thét gào trên sông Tiền Đường. Sóng Tiền Đường từ đó vô cùng dữ dội, thủy triều Tiền Đường nổi tiếng thiên hạ cũng bắt đầu từ sự tích ấy.

Giữa bốn bề là sóng nước, Hứa Phi cũng căng mắt cố tìm cho được bóng dáng của Ngũ Tử Tư. Nhưng vô ích, hình bóng của tiền nhân không hề xuất hiện, chỉ có tiếng sóng thét gào mãi không ngừng.

Hứa Phi nhìn những hoa nước bắn lên thuyền, trong lòng thầm nghĩ ân oán giang hồ cũng như những con sóng kia đều vô cùng dữ dội, đều muốn nhấn chìm con người vào đáy sâu tận cùng. Ân oán, tình thù sẽ không bao giờ chấm dứt, như những con sóng kia không bao giờ ngừng quần đảo...

Con thuyền vẫn ngược dòng tiến về phía trước. Trờ bắt đầu nổi gió to. Bản hợp ca của sóng và gió lại càng khiến con sông trở nên hung hiểm bội phần. Lão thuyền phu nói:

“Công tử, chiếc hộp đằng kia có ít mìn thần, công tử và bà bà hãy dùng tạm”

Hứa Phi nghĩ đến quý bà đang dưỡng thương nên tiến đến chỗ chiếc hộp gỗ nhỏ đó. Nào ngờ chàng vừa quay đi thì một luồng gió lạnh đã thổi sau lưng. Chàng chưa kịp định thần thì đã thấy một bàn tay tóm lấy vai mình. Tiếng lão thuyền phu lại vang lên nhưng lúc này lại rất độc địa:

“Tiểu tử, mau đưa Lam Phụng Ngọc ra.”

Hứa Phi kinh ngạc thốt lên:

“Ngươi...ngươi làm gì vậy?”

Chàng định xoay người thoát ra nhưng thủ pháp của lão thuyền phu vô cùng mau lẹ lại chuẩn xác khiến tứ chi của chàng đều không thể cử động được. Chàng thể ngờ rằng lão thuyền phu này cũng giống lũ huyết y nhân đêm qua, đều muốn chiếm đoạt Lam Phụng Ngọc.

Lão nhân đó lại nói:

“Muốn toàn mạng thì mau giao Lam Phụng Ngọc ra đây. “, vừa nói, lão vừa gia tăng kinh lực vào bàn tay nắm lấy Hứa Phi. Rắc, rắc, tiếng xương cốt vang lên, như Hứa Phi vẫn nhịn đau đáp lại:

“Cho dù có chết ta cũng không bao giờ đem nó cho ngươi”

“Được lắm, đếm qua ngươi đã giam thủ hạ của ta vào bấy, nhưng bây giờ giữa bốn bề sông nước thế này thì đừng hòng thoát. Nếu ngươi đã ngoan cố không giao Lam Phụng Ngọc ra thì đừng trách ta. Tất cả những kẻ biết bí mật của Lam Phụng Ngọc đều phải chết.”

Câu nói của lão vừa dứt thì bất ngờ một đạo kiếm khí từ sau bay đến nhắm vào cánh tay của lão. Theo phản xạ, lão nhân ấy thu tay về. Nhưng chính lúc đó, con thuyền bỗng nhiên chao đảo dữ dội, khiến hai người mất thăng bằng ngã lăn ra. Một bóng đen từ trong khoang thuyền ập tới. Hứa Phi ngược lên

thì thấy cái bóng ấy chính là quý bà bà. Chẳng phải quý bà bà nói không thể sử dụng võ công , tại sao lúc này lại có thể thi triển Hắc sắc kiếm khí?

Bạn đang đọc truyện *Trảm Ác Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thân Lâm Hiểm Cảnh

Quý bà bà vốn bị trọng thương , thậm chí còn không thể sử dụng được võ công. Tuy nhiên mục đích là tay giang hồ lão luyện, lúc ở bờ sông mục đích đã thấy lão thuyền phu kia không phải kẻ tầm thường. Do vậy, lúc ở trên thuyền mục đích đã bí mật phục một viên Hồi cổ tinh đơn. Người phục thuốc này cho dù thương thế có trầm trọng đến đâu cũng có thể ngay lập tức hồi phục chấn thành công lực và có thể duy trì trạng thái đó trong bốn canh giờ. Tuy nhiên cái giá của việc phục Hồi cổ tinh đơn không phải là nhỏ, ngoài những cơn đau khủng khiếp về thể xác, thương thế sẽ càng nghiêm trọng thêm, thậm chí hao tổn tinh lực dẫn đến tử vong. Quý bà bà lần này liều mạng phục một viên Hồi cổ tinh đơn chỉ vì muốn cứu Hứa Phi – cứu cánh lúc này của mục đích thôi.

Trong tiếng thét ầm ầm của sóng nước , hai bóng người lao vào nhau với tốc độ cực nhanh, mắt thường khó mà tường tận thấy cả hai triết chiêu như thế nào. Hứa Phi đã lùi ra cuối mạn thuyền, cố gắng theo dõi trận kịch chiến này.

Mặc dù trên thuyền khá chật hẹp nhưng quý bà bà vẫn có thể thi triển toàn bộ sự lợi hại của Hắc sắc kiếm khí. Những đạo kiếm khí bắn ra rất nhanh lại cương mãnh , phút chốc đã dồn lão thuyền phu vào cuối thuyền. Trong mười lăm chiêu đầu, quý bà bà nghiêm nhiên giành được thế thượng phong. Tuy nhiên lão nhân kia phòng thủ cực kì nghiêm mật, khiến mục đích không thể đắc thủ được .

Đến chiêu thứ mười sáu, lão thuyền phu xoay tay chiêu rồi rút ra một thanh trường kiếm. Xem ra lão giấu thanh binh khí này đã lâu, chỉ chờ cơ hội là đem ra sử dụng. Có được trường kiếm, lập tức lão chuyển thủ sang công , tấn công quý bà bà tới tấp.

Lão xuất kiếm cực nhanh và chuẩn xác , chỉ bằng một thế kiếm đơn giản, một mảng áo của quý bà bà đã bị lão chém rách.

Quý bà bà thấy thế kiếm quá thần tốc, trong lòng đã kinh sợ, nghĩ rằng đây ắt hẳn phải là một tuyệt thế cao thủ về kiếm thuật, tuy nhiên mục đích vẫn bình tĩnh ứng chiến.

“Hắc hắc “, lão cười khùng khục trong cổ họng rồi xoay kiếm chém kiếm xuống. Một luồng bạch quang từ kiếm như điện chớp đã bất ngờ đâm thẳng vào giữa ấn đường của quý bà bà . Mắt thấy hiểm chiêu, quý bà bà đành xoay người né tránh, đồng thời phóng trả lại hai đạo hắc sắc kiếm khí. Chẳng ngờ chiêu kiếm vừa rồi của lão thuyền phu chỉ là hư chiêu nhằm dụ quý bà bà xuất thủ. Nhắm đúng lúc mục đích xuất thủ, lão thuyền phu ngay lập tức điểm kiếm vào phần bụng của địch thủ.

“Soạt”, lần này thì quý bà bà không kịp né tránh, trường kiếm đã xuyên đã đâm trúng mạng sườn của mục đích. Mùi máu tanh lại càng khiến lão thuyền phu phấn khích. Lão liền biến chiêu đưa kiếm ngang tầm vai của quý bà bà . Trường kiếm tựa rồng bay, kiếm hoa như phụng vũ, chớp mắt kiếm quang từ bốn phương tám hướng đã đâm thốc tới.

Lại “soạt” một tiếng nữa. Lần này cánh tay của quý bà bà bị đâm một vết dài. Tuy kiếm quang hiện lên vô số nhưng kì thực chỉ có một kiếm duy nhất được phóng ra. Đường như đã tỉnh đòn, quý bà bà lắp bắp nói:

“Kiếm của người quá nhiều tâm thần rồi mới tấn công chính diện, kiếm pháp này có điểm giống với kiếm pháp Côn Luân, quyết liệt như kiếm pháp của phái Cửu Hoa, lại biến hóa như kiếm pháp của Võ Đang nhưng nhìn kĩ thì không phải, rốt cuộc đây là kiếm pháp gì?”

Lão nhân kia cười đắc ý :

“Nhân quan của mục đích tinh tường lắm “

Lão hét lên một tiếng rồi sấn vào vùng kiếm. Quý bà bà lúc này chỉ còn một cánh tay là có thể sử dụng được nhưng cũng toàn lực phản kích . Năm đạo hắc sắc kiếm khí từ năm đầu ngón tay của mục đích như năm con linh xà , lần lượt khóa chặt từng thế kiếm của lão thuyền phu.

“Hảo công phu”,lão thuyền phu buột miệng khen, nhưng ngay sau đó lão lại cười mỉa : “Kiếm của ta dung nạp sở trường trăm nhà của thiên hạ, mục đích muốn phá ư, đúng là nực cười”

Nói xong lão liền vận nội lực vào trường kiếm. Trong khoảnh khắc , thân kiếm chuyển sang màu đỏ rực tựa như một ngọn lửa đang cháy dữ dội. Tiếp đó lão chém mạnh xuống phần đầu của quý bà bà. Chiêu kiếm này bất luận về nội lực hay tốc độ đều hơn hẳn những chiêu kiếm vừa rồi.

Quý bà bà biết nếu cứ tiếp tục duy trì khoảng cách như hiện tại thì khó lòng chống đỡ được. Do vậy mục đích liền sấn lại, đồng thời đưa chưởng lên đón đỡ . Trong sát na ấy, kiếm của lão thuyền phu đã phạt bay một mảng tóc của quý bà bà , ngược lại quý bà bà cũng kịp thời khóa chặt kiếm của địch thủ. Mục đích cơ hội bởi thêm một chưởng nhằm không cho lão thuyền phu hồi khí. Nào ngờ lúc này thân pháp của lão thuyền phu lại biến ảo nguy dị như ma ảnh, chỉ trong tích tắc lão đã phóng vọt lên trên , kịp thời tránh được sát chiêu của quý bà bà. Thân còn đang ở trên không, lão đã khuấy kiếm, tạo ra vô số kiếm quang bao phủ lấy thân hình của quý bà bà, ngay cả một tia sáng cũng khó mà lọt qua nổi lưới kiếm quang này.

Dưới chiêu kiếm tuyệt luân ấy, quý bà bà hoàn toàn bị chế ngự, thắng bại đã phân định rõ. Nhưng khi mũi kiếm của lão thuyền phu gần chạm vào quý bà bà thì một ánh đao nhanh nhẹn đã bổ tới. Chính là Hứa Phi, chàng thấy quý bà lâm vào hiểm cảnh liền bật đao tương cứu. Chiêu Nhất dạ chi mai này toàn lực dồn vào một điểm nên thần tốc nhất trong Hồng mai đao pháp, chỉ cần lão thuyền phu kia lao xuống là đao của Hứa Phi sẽ đâm trúng vai của lão.

Chẳng ngờ lúc ấy lão thuyền phu lại đột ngột thay đổi thế kiếm. Lão liền phóng thanh trường kiếm vào quý bà bà, đồng thời xoay người né đao của Hứa Phi.

Trường kiếm phóng xuống với tốc độ kinh hồn đảm thẳng vào giữa ngực của quý bà bà. May mà thân thủ của quý bà bà nhanh nhẹn nên mới kịp nghiêng người né tránh nhưng phần vai của mụ đã bị kiếm đâm rất sâu.

Hứa Phi lúc này kinh ngạc vô cùng. Chàng không thể ngờ lão thuyền phu kia lại có thể biến chiêu như vậy. Mắt còn đang chú ý vào thanh trường kiếm đâm vào vai của quý bà bà, chàng đã cảm nhận một luồng áp lực ngay trên đầu. Lão thuyền phu phát áo rồi phóng chưởng tới ngực Hứa Phi. Một chưởng này nhìn qua thì có vẻ chậm chạp nhưng lực phát ngàn cân khó mà đỡ nổi. Hứa Phi múa đao hộ thể nhưng cũng không ngăn cản được chưởng thế dũng mãnh ấy.

“Keng”, chưởng của lão thuyền phu chạm vào đao của Hứa Phi tạo nên một âm thanh chói tai. Chỉ thấy thân hình Hứa Phi bị đánh văng ra khỏi thuyền rồi rơi ngay xuống sông. Lão thuyền phu trông thấy chàng ngã xuống dòng Tiền Đường liền bật cười khanh khách, vẻ đầy độc ác.

Quý bà bà chính mắt thấy Hứa Phi bị hại như vậy, bất giác lửa nộ trong lòng nổi lên. Lúc này mụ vừa tức giận vừa xấu hổ, nghĩ mình bản lĩnh cao cường vậy mà không thể bảo vệ được cho một gã nghiện rượu, thì làm sao có thể khôi phục được Thiên Tà giáo, gây dựng đại nghiệp. Mụ hét lên rồi vùng chưởng đánh vào mạn thuyền.

“Rắc, rắc”, chiếc thuyền không chịu nổi một chưởng này ngay lập tức vỡ ra thành từng mảnh. Cả quý bà bà và lão thuyền phu kia thân không tự chủ, đều bị sóng nước cuốn lấy.

Hứa Phi lúc này ngã xuống sông nhưng vẫn còn cố ngoi lên khỏi mặt nước. Song những con sóng dữ dội thi nhau vùi dập chàng. Chưởng lúc này của lão thuyền phu đã xuyên qua đao đánh thẳng vào ngực khiến ngũ tạng của chàng chấn động rất mạnh, đau đớn vô cùng, như có ai đó đang bóp nát trái tim của chàng.

Chống chọi với sóng nước được một lúc, Hứa Phi đã kiệt sức, không thể cử động được nữa. Lúc này chàng đành phó thác sinh mạng mình cho con sông hung tợn. Nhưng lúc ấy con Hắc Ngân Cầu đột nhiên xuất hiện. Nó liền kéo Hứa Phi lên khỏi mặt nước. Nhưng sức của nó cũng có hạn mà sức mạnh của thiên nhiên thì vô hạn, cả chủ lẫn ngựa đều bị nhấn chìm trong một con sóng dữ, liệu số mạng của Hứa Phi sẽ chấm dứt ở đây chăng?

Bạn đang đọc truyện *Trảm Ác Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Lão Nhân Chơi Cờ

Trên dòng Tiền Đường, một con thuyền lớn lững lờ trôi theo dòng nước. Đây là một chiếc thuyền được bài trí tinh xảo, trên mạn thuyền chạm khắc hoa văn chim muông, song núi, đặc biệt có treo một bức tranh khắc gỗ họa lại bức “Giang sơn tuyệt thế đồ của Vương Duy. Trên bức tranh gỗ đó còn khắc hai câu thơ:

“Cách song mây mù bám lên áo

Suối nước chậm rãi rót vào trong gương”

Dưới bức tranh gỗ đó là một lão nhân áo trắng đang chơi cờ. Lúc thì lão cầm quân trắng, lúc lại cầm quân đen, xem chừng là đang chơi một mình. Bên cạnh lão nhân ấy là một bình rượu lớn được đặt nắp cẩn thận, nhưng mùi hương của rượu vẫn theo gió phát tán ra ngoài khiến cả con thuyền ngào ngạt trong hương rượu.

Lão nhân ấy vừa đặt một quân cờ xuống thì một giọng nói trong như tiếng suối đã vang lên:

“Gia gia, mau cứu người!”

Người vừa nói là một thiếu mặc áo tím. Nàng có khuôn mặt trái xoan, da trắng như tuyết, tóc đen buông dài như một dòng suối nhỏ. Thiếu nữ ấy vồn vã tiếp:

“Gia gia, có người sắp chết đuối!”

Tức thì lão nhân kia đứng dậy, nhìn theo bàn tay của thiếu nữ đang chỉ xuống dòng sông trước mặt, giữa những con sóng hung dữ thấp thoáng bóng hình của một người trẻ tuổi. Lão liền túm sợi dây thừng ở cột buồm rồi ném mạnh về phía người kia. Sợi dây như có mắt, không chỉ cuốn chặt người dưới nước mà còn cuốn chặt vào con tuần mã bên cạnh.

“Ào” một tiếng, lão nhân kia kéo mạnh một cái, cả người lẫn ngựa lập tức bị nhấc ra khỏi dòng nước, bay về phía con thuyền. Chỉ thấy lão nhân ấy khẽ nhún chân rồi bay lên, tà chướng tóm chặt nam tử kia còn hữu chướng thì đỡ lấy con tuần mã. Trọng lượng cả ba lúc này phải hơn trăm cân nhưng lão vẫn nhẹ nhàng chạm vào mạn thuyền, tựa như than hình không có chút vướng bận gì cả. Lão đặt nam tử kia xuống thuyền thấy đó là một thanh niên tuần tú nhưng gương mặt trắng bệch.

Thiếu nữ kia hỏi:

“Gia gia, y còn sống chứ?”

«Y bị hôn mê thôi .A, đây là ...» lão nhân ấy khẽ kinh ngạc khi chạm vào ngực chàng trai trẻ kia . Thiếu nữ ngồi bên cạnh nói:

“Gia gia, có chuyện gì vậy?”

“Huyết ấn mê tâm chướng”, lão nhân trầm ngâm nói, “Đây là võ công độc môn của Huyết vũ lâu.”, vừa nói lão vừa lật áo của chàng trai lên, trên ngực chàng có hình một bàn tay đỏ như máu. Lão liền đưa tay bắt mạch cho chàng trai, về mặt lo lắng nhưng độ nửa canh giờ sau thì chuyển sang đầy nghi vấn, cuối cùng lão phải thốt lên:

“Thật kì lạ .”

Thiếu nữ áo tím nói:

“Gia gia, người thấy kì lạ ở chỗ nào?”

Lão nhân nói:

“Ta cả đời đọc qua rất nhiều y thư, cũng đã thấy rất nhiều vết thương quái dị trên đời nhưng chưa từng gặp trường hợp giống vị công tử đây. Phàm những kẻ trúng Huyết ấn mê tâm chướng thì không chết cũng hóa cuồng, còn vị công tử này thần khí vẫn sung mãn. Thật là khó hiểu”

Nói xong lão liền áp chưởng vào huyệt đan điền của chàng trai trẻ. Độ nửa tuần hương sau, chàng từ từ tỉnh dậy. Nam tử ấy kì thực chính là Hứa Phi, người đã bị đánh văng ra khỏi thuyền. Chàng rất cao số nên mới gặp được lão nhân này.

“Ta ..ta đang ở đâu vậy. Thiên đường hay âm phủ », Hứa Phi mơ mơ hồ hồ nói.

« Ngươi đang ở trên thuyền của gia gia ta », thiếu nữ áo tím cười nói, về mặt vô cùng vui mừng. Hứa Phi nhìn thấy nàng cười mà tim đập mạnh trong lồng ngực. Từ trước tới giờ, chàng chưa từng thấy người con gái nào có nụ cười đẹp như vậy.

« Là gia gia ta cứu ngươi đó », thiếu nữ ấy cười khúc khích tiếp.

Hứa Phi liền khấu đầu lạy lão nhân kia rồi nói :

« Đa tạ tiền bối đã cứu mạng, vân bối quả thực không biết lấy gì báo đáp... »

Lão nhân kia xua tay nói :

« Vứt quách mới cái lễ nghi ấy đi, chẳng qua là cháu gái của ta lên tiếng thôi, nguoi muốn cảm ơn thì hãy đa tạ nó »

Hứa Phi quay sang định nói mấy lời nhưng thiếu nữ kia đã nhanh chóng lui vào khoang thuyền. Chàn thần thờ nhìn theo chỉ thấy mái tóc của nàng bay theo gió.

Lão nhân kia lại tiếp tục chơi cò. Hứa Phi nhìn thấy thế cò trên bàn liền buột miệng nói :

« Tiếc , tiếc quá. »

Lão nhân kia hỏi :

« Ngươi tiếc cái gì ? »

Hứa Phi cung kính nói:

“ Quân đen thế mạnh, rõ ràng có thể thắng được, nhưng quân trắng chiếm được những vị trí hiểm yếu, có thể xoay chuyển cục diện vậy mà không biết cách khai thác, cuối cùng lại thất thủ. Tiền bối thấy như vậy có phải đáng tiếc không?”

Lão nhân kia ngẩn người ra nói:

“Được, người lại đây thử cầm quân trắng chơi với ta nào”

Hứa Phi đáp:

“Vãn bối xin bồi tiếp vậy”.

Nói xong chàng liền cầm lấy quân trắng, chỉ trong vòng hơn mười nước cờ, tình thế đã hoàn toàn thay đổi. Quân đen từ chỗ thượng phong bỗng chốc bị dồn ép phải vào tử lộ. Lão nhân kia tay cầm quân đen phải kinh ngạc nói:

“Không ngờ công tử trẻ tuổi như vậy lại là một cao thủ về cờ vậy, thật là khiến lão già này bội phục”

Hứa Phi nói:

“Tiền bối quá lời rồi, chẳng qua vãn bối chỉ đọc qua vài cuốn dạy chơi cờ thôi. Hơn nữa lấy yếu đánh mạnh, dung đoản binh chế trường trận vốn là yếu quyết của binh pháp”

Lão nhân kia cười sáng khoái nói:

“Hay cho một câu lấy yếu thắng mạnh, ta từ lúc đọc sách thánh hiền tới nay vẫn nghĩ đó là câu nói bông đùa, nào ngờ hôm nay mới tận mắt chứng kiến”

Hứa Phi lúc ấy định ỏi thêm mấy câu nữa nhưng chàng thấy một cơn đau dữ dội trong ngực trào lên. Ngay lập tức chàng thổ huyết tại chỗ. Nơi trúng chưởng của lão thuyền phu giờ nóng như lửa đốt. Trong khoảnh khắc, chàng cảm thấy như có ngàn vạn mũi tên đâm vào trái tim mình, đau đớn vô cùng. Cơn đau ở ngực còn chưa dứt thì cơn đau ở đầu đã tái phát, Hứa Phi choáng váng ngã vật xuống. Trong đầu chàng chợt hiện về hình ảnh của quý bà bà. Mỗi ngày chàng phải phục một viên Phục não hoàn hồn đan, hôm nay đến kì hạn ba ngày mà chàng vẫn chưa có thuốc giải, lẽ nào chàng phải bỏ mạng ư?

Bạn đang đọc truyện *Trảm Ác Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Uyên Ương Mộng

Thấy Hứa Phi đau đớn khổ sở, lão nhân kia liền kẹp ba quân cờ vào tay rồi phóng vào ngực Hứa Phi. Chớp mắt, ba huyết đạo trước ngực Hứa Phi đã được điểm liên tiếp. Hứa Phi gục xuống, lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ. Thiếu nữ lúc này chạy ra hốt hoảng nói:

“Gia gia, công tử ấy làm sao vậy?”

Lão nhân kia thờ dãi nói:

“Lúc này ta đã thấy trong người y có hai chất kịch độc. Một là chất độc trong Huyết Ấn mê tâm chưởng, một là chất độc của Phục não hoàn hồn đan. Bây giờ chúng đang bài xích lẫn nhau nên khiến y đau đớn như vậy. Lúc này ta bản khoản không hiểu vì sao y trúng Huyết Ấn mê tâm chưởng mà vẫn không chết, hóa ra trong người y còn có chất độc của Phục não hoàn hồn đan. Rất may là hai loại độc chất này tương khắc với nhau nên tính mạng của y mới được giữ lại”

Thiếu nữ áo tím tái mặt nói:

“Gia gia, Phục não hoàn hồn đan chẳng phải là độc dược của tà giáo sao?”

Lão nhân kia chép miệng nói:

“Theo ta thấy thì vị công tử này mới phục Phục não đan, còn hoàn hồn đan thì chưa cho nên mới xảy ra tình trạng như vậy. Tuy nhiên sự tồn tại của hai chất độc trong cơ thể không phải là điều tốt. Sớm thì ba tháng nữa, muộn thì đến tiết đông chí y nhất định thổ huyết cho đến chết.”

Thiếu nữ áo tím nói:

“Gia gia, không có cách gì cứu y sao?”

Lão nhân kia ngẩng mặt lên trời nói:

“Theo ta biết thì có hai cách có thể cứu công tử đây. Nhưng cả hai cách ấy đều khó hơn lên trời”

Thiếu nữ áo tím kinh ngạc nói:

“Gia gia, hai cách ấy là gì?”

Lão nhân kia nói:

“Theo ta được biết, phái Võ Đang có một tuyệt thế nội công tâm pháp là Thiên Đạo huyền công do Trương Tam Phong sáng tạo. Đặc điểm của môn nội công này là có thể hóa giải vạn độc trong thiên hạ. Môn nội công này truyền đến Cô Mộc Kiếm Thánh Long phi Tuyết thì thất truyền, không ai biết nó ở đâu. Cách thứ hai là phải tìm được Lục Phiến Tuyết Liên trên đỉnh Tuyết Hàng sơn. Lục Phiến Tuyết liên mười năm chỉ nở một lần, mỗi lần chỉ nở một bông duy nhất, mỗi lần chỉ nở trong một canh giờ, trong một canh giờ ấy phải lấy cánh hoa pha chế thành thuốc mới có thể giải độc. Tiếc là vẫn chưa có ai tìm được loại hoa này. Nghe nói năm xưa nữ thân y Minh Nguyệt từng lên Tuyết Hàng Sơn để tìm Lục Phiến Tuyết Liên nhưng cuối cùng vẫn thất bại. Ý trời khó đoán, kỳ độc trong người vị công tử đây có giải được hay không đành phải chờ vào số mệnh của y”

Những con sóng miên man bất tận vỗ vào mạn thuyền nghe như tiếng thì thầm than thở. Mặc dù trong người còn rất yếu nhưng Hứa Phi vẫn gượng ngồi dậy. Chàng được biết người vừa cứu tính mạng mình là Động Đình cư sĩ Tiểu Bất Túc và thiếu nữ áo tím là cháu gái của ông ta, tên nàng là Tiểu Oanh. Theo như lời của Tiểu Oanh cô nương đó thì tính mạng của chàng đang gặp nguy hiểm. Chàng chỉ có thể sống tới tiết đông chí mà thôi.

Trong khoang thuyền, những tia nắng nghịch ngợm lách qua khe cửa sổ, chiếu thẳng vào mắt chàng. Hứa Phi cảm thấy chúng cơ hồ quá rực rỡ, quá đẹp khiến chàng không thể vứt bỏ trần thế này mà xuống cõi âm với Diêm Vương.

Ngồi một lúc chàng mới nhận ra những ô cửa sổ trong khoang thuyền thiết kế rất khéo léo, qua những ô cửa đó chàng có thể chiêm ngưỡng cảnh vật ngoài trời. Hơn thế, mỗi cửa sổ nhỏ đó lại có một góc nhìn riêng, tạo thành bức họa tuyệt đẹp. Cùng một cửa sổ, nếu nhìn ở góc độ khác nhau, cảnh sắc cũng khác biệt, phải chăng đây chính là cửa sổ “thước vô tâm họa” mà Lý Ngự đã từng gọi?

Hứa Phi còn đang mãi ngắm một đôi chim quỳên đang dang chao cánh trên không thì một thanh âm dịu nhẹ đã truyền đến tai.

“Hứa công tử, ta có cái này cho công tử đây”

Tiểu Oanh bước vào, trên tay cầm một đĩa bánh ngọt. Nàng cười nói:

“Công tử ở Hàng Châu nhưng chắc là chưa từng nếm qua loại bánh này”

“Bánh quế”, Hứa Phi từ từ đưa bánh vào miệng, cảm nhận vị thanh thanh trên đầu lưỡi. Đây đích thị là bánh quế rồi.

Tiểu Oanh ngạc nhiên nói:

“Công tử cũng biết loại bánh này sao?”

Hứa Phi cười đáp:

“Hồi nhỏ ân sư có làm món bánh này cho ta ăn. Ừm, vậy mà đã hai năm rồi. Kể từ lúc nguwofi quy tiên, tại hạ mới có dịp thưởng thức loại bánh này”

“Xin lỗi”, Tiểu Oanh khẽ nói: “Không ngờ lại gọi chuyện buồn của công tử”

Hứa Phi cười nói: “tại hạ phải cảm tạ cô nương mới đúng, mấy ngày nay cô nương đã chăm sóc tại hạ, lại không quản ngại làm món bánh quế này...”

Nói đến đó, giọng chàng bỗng trầm xuống: “Chỉ tiếc là sau này không biết còn cơ hội được thưởng thức món bánh quế này nữa không”

Hơn lúc nào hết, Hứa Phi hiểu rõ sinh mạng của mình. Cứ một giờ qua đi, chàng lại thấy một thứ gì đó trong người cũng mất mát theo. Cái chết không biết từ lúc nào đã bám riết lấy tâm trí của chàng.

Biết Hứa Phi đang buồn, Tiểu Oanh liền nói:

“ Công tử có muốn uống rượu không?”

Vốn là một kẻ háo tửu, nghe đến đó hai mắt chàng sáng lên. “Vậy thì còn gì bằng”

Ngay lập tức, Tiểu Oanh liền mang một hũ rượu ra. Nàng rót vào chén rồi nói với Hứa Phi:

“Đây là rượu do ta tự nấu, hy vọng công tử không chê cười”

Hứa Phi nhìn thấy chén rượu s ónh s ánh một màu xanh ngọc, tự biết là rượu ngon liền nói:

“Rượu do tiểu Oanh cô nương nấu thì nhất định là mỹ tửu của thiên hạ, để tại hạ thưởng thức xem sao”

Thực ra đây là lần đầu chàng được một vị cô nương dung nhan tuyệt sắc mời rượu. Chưa uống mà chàng đã say rồi, không phải say vì rượu mà say vì thiếu nữ như hoa như ngọc trước mặt.

“Công tử uống đi chứ”, Tiểu Oanh giục.

Hứa Phi liền đưa chén rượu lên, một luồng nhiệt khí từ rượu tỏa ra lan đến từng mạch huyết trên nguwofi chàng, cảm giác vô cùng sảng khoái.

“Hảo tử”, Hứa Phi mờ to mắt nói” Tại hạ tự cho mình là đã uống hết rượu ngon trên đời, vậy mà khi uốn chén ruwoju này mới biết bản thân là ếch ngồi đáy giếng. Rượu Hoàng tử Triệu Hưng, rượu Trúc Diệp Thanh ở Lạc Dương, Mai Hoa Tửu của Hàng Châu, Thiệu Hưng tửu, Ô Trình tửu. tất cả đều không sánh được với loại rượu mà cô nương nấu.”

Tiểu Oanh đỏ mặt nói” “Công tử quá khen rồi”. rồi nàng lại đưa một chén nữa cho Hứa Phi” Công tử uống thêm chén nữa, cảm giác như thế nào?”

Hứa Phi khẽ mỉm cười nói:

“Thật là ngại, tại hạ vẫn tự cho mình là tửu lượng như biển, nản vạn chén không say, vậy mà vừa uống hai chén này đã thấy trong người ngổ như say, say rồi không muốn tỉnh. Không biết cái tên của loại rượu này là gì?”

Tiểu oanh cười nói:

“Công tử đoán xem “

“Không lẽ là Mộng tửu, lúc uống tại hạ cứ như người trong mộng”

“Tên của loại rượu này có chữ ‘mộng’, không phải Mộng tửu”

Hứa Phi nói: “ Tại hạ không thể nghĩ ra cái tên gì cả. Phiền cô nương giải thích cho”

Tiểu Oanh xoay chén rượu trên tay rồi nói:

“ Rượu này vốn dành cho hai người cùng đối ẩm. Mà hai người này không phải bằng hữu, cũng không phải cha con “

“Không lẽ là dành cho vợ chồng? Là “Phu thê mộng?”

“Công tử lại đoán sai rồi, là phu thê, tình cam như chim liền cánh, cây liền cánh. Cho nên tên của loại rượu này là Uyên ương mộng. Rượu thường uống vào say, say rồi lại tỉnh còn Uyên ương mộng thì uống mãi không tỉnh càng uống càng thấy như đắm chìm trong giấc mộng ái tình”

“Uyên ương mộng”, Hứa Phi lăm bắm cái tên này., Mắt chàng không rời khỏi Tiểu Oanh. Lúc ấy trong lòng chàng như có muôn ngàn lời muốn nói nhưng nhất thời không biết phải nói gì. Cuối cùng chàng chỉ có thể ngắm nhìn nàng mà thôi.

Tửu Bạng nói: “Li ra rượu vẫn còn nhiều như ng cách đây mấy hôm đã bị người khác trộm mất rồi”

Hứa phi nói: “Kẻ nào mà to gan quá vậy?”

“Người đó là..”. Tiểu oanh đang nói bỗng nhiên khựng lại. Thân hình nàng bỗng đổ gục vào ngực Hứa Phi. Lsc ấy men rượu vẫn còn ngây ngất trong người, Hứa Phi chỉ biết tròn mắt nhìn. Nhưng chàng bỗng thấy có một bàn tay điểm vào huyết đạo sau lưng khiến cho toàn thân bất động.

Một thanh âm chói tai vang lên:

“A di đà phật, một nam một nữ giữa cảnh sông nướcchữ tình thế này, thật là nhân duyên tốt đẹp”

Bạn đang đọc truyện *Trảm Ác Tử* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Hấp Diêm Lão Quái Và Bán Hoa Tăng

Hứa Phi trấn tĩnh lại thì thấy 2 người kì lạ đang đứng trước mặt mình. Một hòa thượng da trắng như thiếu nữ và một nam nhân có khuôn mặt giống như dê. Cả hai người ấy đều mặc tăng bào, xem ra đều là người của phật môn. CHi thấy nam nhân mặt dê quay sang cãi nhau với hòa thượng da trắng:

- A, người tới đây làm gì vậy? Tại sao lại xem vào chuyện của ta?

Hòa thượng da trắng đáp lại:

- Sư huynh, đệ thấy hai người họ là một đôi trời sinh nên muốn tác thành cho họ. Không lẽ huynh cũng muốn...

Nam nhân mặt dê tức giận quát:

- Tên xấu xa nhà ngươi lại muốn tranh với ta à. Mau biến khỏi đây. Hôm nay chỉ có ta mới trở thành ông mai cho họ mà thôi.

Hòa thượng da trắng cãi lại:

- Không được. Đệ chưa làm ông mai bao giờ, lần này phải để cho đệ làm.

Hứa Phi chung quy cũng đã hiểu hai người này định làm gì. Chẳng tức đỏ mặt về âm mưu của họ. Đã là người xuất gia sao lại đi làm mấy chuyện đó, thật không ra làm sao cả. Đang định chửi hai tên quái nhân kia nhưng Hứa Phi thấy mình đã bị điểm huyết. Tốt nhất nên ngọt nhạt với chúng đây:

- Tại hạ là Hứa Phi. Còn hai vị, chẳng hay là thần thánh phương nào?

Nam nhân mặt dê cười nói:

- Ta là Hấp Diêm lão quái

Hòa thượng da trắng nói:

- Ta là Bán Hoa Tăng.

Hứa Phi cười nói:

- Tại hạ với hai vị lần đầu gặp mặt, không có thù oán gì, hà tất phải điểm huyết tại hạ.

Hấp Diêm lão quái cười cười:

- Hà hà, lão tử thấy người với cô nương đó là một đôi trời sinh, nên không thể để người và cô nương đó xa nhau được. Chỉ cần người bái đường thành thân xong với cô nương đó, ta sẽ giải huyết cho người.

Bán Hoa Tăng vội xen vào:

- Ta điểm huyết cô nương kia, chỉ cần cô ta và người động phòng hoa chúc xong, ta sẽ giải huyết cho cô ta.

Lúc này thì Hứa Phi chết điếng cả người. Không biết từ đâu chui ra hai tên quái nhân này. Phen này không khéo chàng phải ôm hận suốt đời mất. Hứa Phi ôm hận không sao, chỉ sợ Tiểu Oanh phen này vì chàng mà liên lụy. Nghĩ vậy, Hứa Phi quát:

- Hai người vốn là kẻ xuất gia, lục căn phải thanh tịnh, có sao lại làm những chuyện phạm tục này?

Hấp Diêm lão quái chấp tay nói:

- A di đà phật, phật dạy sư không là sư, phạm không là phạm, sư hay phạm bắt tất phải phạm.

Hứa Phi nghe câu này tức điếng cả người. Đây rõ ràng là câu mà Hấp Diêm lão quái chế ra.

Bán Hoa Tăng cười nói tiếp:

- A, nếu như không phải lỗi của sư huynh thì ta đâu có phải đi làm hòa thượng.

Hấp Diêm lão quái quay sang quát to:

- Ngươi lại đổ tội cho ta sao? Năm xưa nếu không phải ngươi đắc tội với người ta thì đâu đến cơ sự như bây giờ.

Thấy hai quái nhân cãi nhau, Hứa Phi cũng thấy choáng hết cả đầu. Bọn họ nói đầu chẳng ra đầu, đuôi chẳng ra đuôi làm chàng không hiểu gì hết. Lúc đó, Tiểu Oanh bỗng nhẹ nhàng thốt lên:

- Thì ra là các người. Các người không sợ gia gia của ta ư?

Hấp Diêm lão quái nói:

- Lão già đó đã đi rồi. Ta thấy sớm nhất cũng phải sáng mai lão mới trở về. Hừ hà, đợi đến lúc đó gạo đã nấu thành cơm rồi.

Bán Hoa Tăng phụ họa theo:

- Phải phải, chúng ta không thể bỏ lỡ chuyện tốt lành này. Các người mau bái đường nào.

Tiểu Oanh tức giận nói:

-Nếu như các ngươi dám làm vậy thì đừng hòng uống một giọt Uyên Ương Mộng.

Không ngờ câu nói này của nàng khiến hai tên quái nhân biến sắc mặt. Bán Hoa Tăng quay sang nói với Hấp Diêm Lão Quái:

-Sur huynh, đệ thấy rượu ngon đã hết rồi mà chỉ có mình cô nương này biết nấu. Chúng ta làm sao đây?

Hấp Diêm Lão Quái đắn đo suy nghĩ rồi nói:

-Chuyện tốt đẹp thế này mà không làm được, thật là đáng hận.

Nguyên lai hai người này vốn rất thích uống Uyên Ương Mộng của Tiểu Oanh nấu, thường hay đến chỗ nàng uống trộm. Hôm nay thấy nàng ngồi cạnh Hứa Phi nên mới nảy ra ý định tác thành cho hai người. Bây giờ Tiểu Oanh làm dữ lên, e rằng ý định đó khó mà thực hiện được. Chỉ thấy Hấp Diêm lão Quái túm lấy Hứa Phi lên rồi rời khỏi thuyền. Tiểu Oanh kinh ngạc nói :

- Ngươi mang Hứa công tử đi đâu vậy?

Hấp Diêm Lão Quái cười:

- Hà hà, cô nương quan tâm tới hần ta ư?

Tiểu Oanh vội nói:

- Vị công tử ấy đang trúng độc, tính mệnh nguy kịch, các ngươi định mạng y đi đâu?

Bán Hoa Tăng nghe vậy kiên thò tay bắt mạch cho Hứa Phi. Y chợt lộ vẻ kinh hãi rồi nói:

-Sur huynh, người này quả thực trúng độc rất nặng.

Hấp Diêm Lão Quái cười lên một tràng dài rồi nói:

-Hay, hay lắm.

Hứa Phi tức giận nói:

-Ngươi cười cái gì, bộ hay lắm sao?

Hấp Diêm Lão Quái phớt lờ Hứa Phi. Lão quay sang nói với Tiểu Oanh:

-Tiểu cô nương, cô có dám đánh cược với ta không?

Tiểu Oanh nói:

-Ngươi lại định giờ trò gì đây?

Hấp Diêm Lão Quái cười tít mắt nói:

-Nghe đây, ta rất thích uống Uyên Ương Mộng của cô. Vậy nên ta sẽ tìm người giải độc cho vị công tử đây. Ba tháng sau ta sẽ đem y nguyên vẹn về đây. Đổi lại cô nương sẽ phải nấu rượu cho ta. Thế nào hả?

Tiểu Oanh nghe Hấp Diêm Lão Quái nói vậy thì nửa mừng nửa lo. Nàng nghĩ độc của Hứa Phi trúng cực kì khó giải, làm sao mà hai gã quái nhân này có thể giải. Nhưng nàng lại nghĩ lúc này, chỉ có một tia hy vọng thì cũng phải cố gắng, nhất định phải cứu được Hứa Phi.

- Được ta đồng ý với ngươi. Ngươi nhất định không được làm hại đến một cọng tóc của vị công tử đấy. Bằng không ta nhất định sẽ liều mạng với ngươi.

Hấp Diêm Lão Quái cười khà khà nói:

-Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Sur đệ, chúng ta đi.

Cứ thế, Hứa Phi bị Hấp Diêm Lão Quái mang khỏi thuyền. Bên tai chàng vẫn còn còn thanh âm của Tiểu Oanh:

-Hứa công tử, người nhất định phải trở về đây. Tiểu Oanh sẽ chờ người, nhất định sẽ chờ.

Bỗng chốc chàng cảm thấy tim mình đập mạnh, trong lòng như có báo tổ phong ba. Hứa Phi tự thề với bản thân, nhất định sẽ trở lại đây gặp Tiểu Oanh, dù chết cũng phải gặp lại nàng.

Chương 25: Chân Núi Thiếu Thất

Núi Thiếu Thất.

Sau mười ngày mười đêm, cuối cùng bọn Hấp Diêm lão quái cũng đến được chân núi Thiếu Thất. Từ đây, muốn đi lên Thiếu Lâm Tự cũng không còn xa nữa. Có điều lúc này Hứa Phi vô cùng mệt mỏi. Chẳng bị hai tên quái nhân kia khiêng tới khiêng lui, cơ thể đã chịu không ít khổ sở. Lại thêm việc hai gã này suốt ngày nói năng linh tinh, thỉnh thoảng lại quát nhau ầm ĩ khiến cho Hứa Phi hết sức khó chịu. Có điều tính mạng của chàng bây giờ nằm trong tay chúng, do vậy chàng chỉ có nước im lặng mà thôi.

Hấp Diêm lão quái dừng chân trước một khách điểm rồi nói:

- Hôm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây, ngày mai hẵng lên Thiếu Lâm Tự.

Bán Hoa Tăng gật gù đầu rồi khiêng Hứa Phi vào. Tuy nhiên khách điểm hôm nay đông như cháy hội, chẳng còn trống chỗ nào cả.

- Ai da, sao hôm nay lại đông vậy.

Bán Hoa Tăng tròn mắt nhìn khách điểm khắp một lượt. Chỉ thấy chỗ nào cũng đã có người ngồi. Hơn nữa, những kẻ đó đều là những nhân sĩ võ lâm, gươm giáo bày la liệt trên mặt bàn. Từ điểm này vốn là chỗ nghỉ chân cho những người muốn lên Thiếu Lâm Tự, lẽ nào những người này đều muốn tới Thiếu Lâm?

Bán Hoa Tăng quay sang nói với Hấp Diêm lão quái:

- Sư huynh, coi bộ sắp có chuyện lớn rồi. Theo đệ tính toán thì đám người trong tú lều này định đến Thiếu Lâm Tự, chắc chắn bọn chúng đều không phải hạng tốt lành gì.

Hấp Diêm lão quái gãi đầu một lát rồi nói:

- Hừm, phái Thiếu Lâm của chúng ta cao thủ như rừng, là nơi ngựa hổ tàng long trong giang hồ, há sợ bọn ô hợp này sao?

Hứa Phi nghe đến đây thì giật mình. Chẳng không ngờ hai tên quái nhân này lại là môn đồ của Thiếu Lâm Tự. Không kìm được sự ngạc nhiên, Hứa Phi buột miệng nói:

- Hai vị... hai vị là người của Thiếu Lâm Tự sao?

Bán Hoa Tăng cười nhạt nói:

- Thỉ chủ thấy kì quái lắm phải không? Cách đây mười mấy năm, hai ta vốn là thảo khấu ở quan ngoại. Sau đó bị kẻ thù truy đuổi đến tận Trung Nguyên này. Rốt cục cũng gặp Huyền Tâm đại sư...

Nói đến hai chữ “Huyền Tâm”, đôi mắt của Bán Hoa Tăng chợt trở nên nặng trĩu, tựa như chất chứa nỗi buồn vô hạn.

Trong khi đó, Hấp Diêm lão quái gọi tiểu nhị đến hỏi chuyện.

- Ta cần hai gian phòng để nghỉ qua đêm.

Tiểu nhị kia vội vàng xua tay rồi nói:

- Đại sư, chỗ chúng tôi hôm nay chật kín rồi. Không còn phòng nào trống quá. Xin đại sư tìm chỗ khác.

Hấp Diêm lão quái tròn mắt nói:

- Người nói cái gì, bộ người chán sống rồi chắc.

Tiểu nhị run run nói:

- Quả thực là không còn phòng nào cả. Nếu đại sư muốn thuê phòng thì có thể thương lượng với những khách quan ở đây. Có thể họ sẽ nhượng lại cho.

Hấp Diêm lão quái ừ một tiếng rồi đảo mắt nhìn quanh tú lều. Lão đến chiếc bàn gần nhất, ở đó có ba nam nhân mặc áo xanh đang uốn trà. Bọn họ đều

đeo trường kiếm, khuôn mặt cũng lạnh lùng như kiếm vậy.

Hấp Diêm lão quái đến trước mặt ba người này rồi cười nói:

- Không biết ba vị có thể nhượng lại một phòng cho chúng tôi được không ?

Ba người này chẳng ai thêm đếm xỉa gì đến câu nói của Hấp Diêm lão quái. Thậm chí có người còn cười khanh khách:

- Không có chỗ trọ thì ra ngủ ở chuồng ngựa đi. Không phải kẻ xuất gia tứ đại giai không sao, chuồng ngựa cũng thể làm nơi qua đêm đấy chứ.

Hai người bên cạnh cũng cười to ra vẻ chế nhạo.

Hấp Diêm lão quái vẫn cười cười. Lão đưa bàn tay đặt nhẹ lên vai của nam nhân vừa nói.

- Vị tiểu huynh đệ này thật biết nói đùa. Chuồng ngựa sao có thể làm chỗ qua đêm được.

Lão vừa nói vừa ngấm vận kinh lực vào vai của nam nhân kia. Chỉ thấy tiếng xương kêu răng rắc vang lên. Nam nhân ngồi dưới ghế cũng biến sắc mặt, tỏ ra đại đốn vô cùng. Y vội vàng hạ giọng:

- Được, được. Đại sư muốn một phòng chứ gì. Vậy thì cứ lấy phòng của tại hạ đi.

Hấp Diêm lão quái cười nói:

- A di đà phật, thí chủ thật đã có hảo tâm như vậy, bản tăng xin ghi nhận.

Nói xong lão quay người đi về phía Bán Hoa Tăng.

Hai nam nhân ngồi bên cạnh tức giận nhìn lão. Bọn họ không hèn mà cùng nhau xuất kiếm. Kiếm quang ngay tức khắc đã hiện ra nhằm thẳng thân hình của Hấp Diêm lão quái mà tới. Hai kiếm này phóng ra vô cùng nhanh nhẹn, lại chuẩn xác vô cùng, hiển nhiên kiếm thuật của hai nam nhân này không hề bình thường chút nào. Có điều Hấp Diêm lão quái cũng không phải là người bình. Lão xoay người một cái né được hai kiếm chí mạng rồi túm lấy hai nam nhân kia. Cả hai kiếm khách đó đều kinh ngạc trước thủ pháp này của lão. Chớp mắt họ đã nằm gọn trong tay của Hấp Diêm lão quái.

“Bịch”, hai nam nhân kia đồng loạt bị ném ra ngoài đường, tư thế tiếp đất vô cùng khó coi. Kiếm khách còn lại cũng vội vàng chạy ra khỏi tử lâu. Ba người đó biết gặp phải cao thủ nên rất hoảng sợ, chỉ biết lăm lét bỏ chạy mà không dám nói câu nào.

Hấp Diêm lão quái cười khà rồi nói với tiểu nhị:

- Đó, ngời xem, ba người bọn họ đã nhượng lại phòng cho ta rồi.

Lão đang đắc ý thì một thanh âm chói tai vang lên. Kế đó, một kiếm khách khác cũng bị đánh văng ra khỏi tử lâu.

- Ô hô, xem ra có rất nhiều kẻ tốt bụng cho người khác mượn phòng.

Hấp Diêm lão quái lăm bầm rồi nhìn về phía sau. Đó là nơi mà tên kiếm khách kia đi đánh bay ra. Chỗ đó có ba thiếu nữ ăn mặc rất lộng lẫy đang ngồi. Cả ba thiếu nữ đó có phong thái rất mực đoan trang, dung mạo mỹ miều của họ thu hút mọi con mắt trong tử lâu. Đương nhiên Hứa Phi cũng không ngoại lệ.

Thấy chàng nhìn chằm chằm vào những thiếu nữ ấy, Bán Hoa Tăng cười khà khà:

- Đây đây, thí chủ đừng quên lời hẹn ước với Tiểu Oanh cô nương đó.

Hai chữ “Tiểu Oanh” quả thực có hiệu lực với Hứa Phi. Chàng khẽ giật mình rồi cười nói:

- Đại sư, tại hạ đâu làm chuyện có lỗi với Tiểu Oanh cô nương. Nếu như nhìn ngắm nữ nhân xinh đẹp là có tội thì cả thiên hạ này mắc tội cả rồi.

Bán Hoa Tăng cười nói:

- Những lời này của công tử thật giống với bản tăng cách đây mười mấy năm về trước. A di đà phật, lúc đó bản tăng cũng là một kẻ lãng tử phong lưu lắm đó, không nghĩ nhân nào trong thiên hạ lại không ngã vào vòng tay của ta.

Hứa Phi nghe đến đây thì cảm thấy buồn cười vô cùng. Chẳng ngờ một tay phong lưu như thế lại xuất gia làm hoa thượng, quả thực rất khó tin.

Bạn đang đọc truyện *Trảm Ác Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Bá Vương Lệnh

Hứa Phi còn đang cười cười thì một tiếng “ầm” vang lên. Chàng quay đầu nhìn sang thì đã nhìn thấy ba thiếu nữ kia ai nấy đều lộ vẻ hoảng sợ vô cùng. Hứa Phi nhìn kĩ thêm một chút thì phát hiện trường kiếm của ba thiếu nữ đó đều đã gãy hết. Đối với người trong võ lâm, binh khí trong tay như là máu thịt vậy. Có người nói “kiếm gãy thân vong” bởi khi binh khí bị hủy, mạng sống khó mà được bảo toàn. Bây giờ kiếm của ba thiếu nữ kia đều gãy cả, phải chăng số mạng của họ sắp tận rồi?

- Người... rất cuộc là người của môn phái nào? Một thiếu nữ mặc trường bào màu hồng trong nhóm lấp bắp nói, hiển nhiên là rất lo sợ.

Hứa Phi đưa mắt nhìn sang thì thấy một nam nhân thân hình lực lưỡng ngồi uống trà ở bàn đối diện. Người này eo hồ lưng hùm, huyết thái dương nhô cao, hai tay rắn như thép nguội, mắt sắc như chim ưng, nhìn qua cũng đoán được là một cao thủ. Chỉ có điều nam nhân này không phải là người ở Trung Nguyên bởi vì hắn ăn mặc theo kiểu võ sĩ Đông Doanh. Hơn nữa bên hông của hắn lại là hai thanh đao của người Đông Doanh. Chính tên võ sĩ này đã làm gãy 3 thanh kiếm của ba thiếu nữ kia, hiển nhiên võ công của hắn thuộc hàng cao thủ rồi.

- Võ sĩ của Đông Doanh đến nơi này làm gì nhỉ? Hứa Phi băn khoăn về sự xuất hiện của tên võ sĩ đạo kia. Những người trong khách điểm cũng có chung câu hỏi như chàng.

- Tại là là Chấn Sơn Vô Bản, kiếm khách của Nam Thần Kiếm Phái của Đông Doanh. Tên võ sĩ đạo nói từ tốn nhưng từng tiếng hắn phát ra tựa như chuông đồng, khiến người ta đinh tai nhức óc.

Một thiếu nữ mặc trường bào màu lam trong nhóm nói:

- Xưa nay Đông Doanh và Trung Nguyên nước sông không phạm nước giếng, tại sao người lại gây sự với chúng ta. Người không biết xung quanh đây đều là cao thủ Trung Nguyên ư? Bộ người chán sống rồi sao?

Chấn Sơn Vô Bản cười nhạt rồi nói:

- Tại hạ nghe nói trên Thiếu Lâm xuất hiện Bá Vương Lệnh nên hiếu kì đến xem. Hơn nữa tại hạ luôn muốn được so tài với các cao thủ Trung Nguyên để trau dồi võ học nên nơi nào càng có nhiều cao thủ, tại hạ càng thích thú.

Lời nói của Chấn Sơn Vô Bản khiến quá nửa nhân sĩ võ lâm trong khách điểm đều biến sắc mặt. Ngay cả bọn Bán Hoa Tăng, Hấp Diêm lão quái cũng tái nhợt mặt mày. Hứa Phi liền hỏi họ:

- Hai vị đại sư, Bá Vương Lệnh mà vị võ sĩ Đông Doanh kia nhắc đến là gì vậy?

Hấp Diêm lão quái tặc lưỡi nói:

- Công tử đã bao giờ nghe nhắc đến nhân vật có tên là Tiêu Vạn Võ chưa?

Hứa Phi khẽ kêu lên:

- Tiêu Vạn Võ, là cao thủ võ lâm từng có thời gian làm cấm quân ở hoàng thành. Nhưng nghe nói người này đã chết cách đây ba mươi năm rồi. Hơn nữa Bá Vương Lệnh thì có liên quan gì đến ông ta.

Bán Hoa Tăng chen vào nói:

- Tiêu Vạn Võ mười bảy tuổi trở thành võ trạng nguyên. Ba mươi tuổi thống lĩnh toàn bộ cấm quân ở kinh thành. Tuy nhiên chỉ trong một năm ngắn ngủi, hắn đã từ bỏ quan chức, trở thành nhân sĩ võ lâm, thí chủ có biết là vì sao không?

Hứa Phi nói:

- Là vì Bá Vương Lệnh ư? Nhưng nó rất cuộc là thứ gì vậy?

Hấp Diêm lão quái nói:

- Cách đây hơn năm mươi năm về trước, triều đình phát hiện ra một kho báu của tiền triều ở vùng sa mạc ngoài quan ngoại. Do địa thế hiểm trở, lại có bão cát cản đường, thế nên các quan binh ngoài quan ải không thể đem kho báu đó về kinh thành được. Họ liền cho quân lính đóng ở đó đồng thời về tám bản đồ về địa thế nơi chứa kho báu cất vào trong một lệnh bài khắc hai chữ Bá Vương rồi gửi về kinh thành. Khi đó trong nước đang xảy ra nội loạn nên hoàng đế không quan tâm đến kho báu ở quan ngoại. Được hơn nửa năm, một trận bão cát lớn xảy ra ở ngoài quan ngoại trong vòng 3 tháng. Các binh lính quan lại trấn giữ kho báu đều chết cả. Bá Vương Lệnh chìm vào quên lãng. Cho đến khi Tiêu Vạn Võ làm thống lĩnh cấm quân kinh thành, hắn đã đánh cắp tám lệnh bài này rồi bỏ trốn. Triều đình tróc nã hắn suốt nhiều năm nhưng đều thất bại. Sau đó có tin Tiêu Vạn Võ ốm chết nhưng đó là lời đồn đại, chẳng có ai chứng thực được.

Hứa Phi nói:

- Theo vị võ sĩ đạo kia thì tám Bá Vương Lệnh đang ở chùa Thiếu Lâm, thảo nào có nhiều nhân sĩ võ lâm đến núi Thiếu Thất này.

Bán Hoa Tăng khẽ than:

- A di đà phật. Đó chẳng qua chỉ là lời đồn, nhưng rất nhiều kẻ cố chấp lại tin là thật. Xem ra Thiếu Lâm Tự sắp trải qua một cơn sóng gió.

Bán Hoa Tăng vừa dứt lời thì một nam nhân ăn mặc rách rưới nhưng phong thái rất uy vũ tiến đến chỗ Chấn Sơn Vô Bản. Người này cầm một vò rượu lớn, đặt lên trước mặt Chấn Sơn Vô Bản rồi nói:

- Tại hạ nghe nói võ học Đông Doanh bắt nguồn từ Trung Nguyên hơn nữa cao thủ của Đông Doanh võ công cũng kém hơn cao thủ của Trung Nguyên. Điều đó có đúng không, Chấn Sơn huynh đệ?

Hứa Phi vừa nghe qua thì biết nam nhân này có ý gây chuyện với Chấn Sơn Vô Cát, chỉ là không biết hắn thuộc môn phái nào mà gan lớn như vậy. Bán Hoa Tăng ở bên cạnh nói:

- Kê đó chẳng phải là đệ tử Cái Bang, Thường Bát ư?

Hấp Diêm lão quái nói:

- Thường Bát là đệ tử chân truyền của bang chủ Cái Bang Ngô Chính Liêm, thảo nào hắn lại dám gây chuyện với cao thủ Đông Doanh. Xem ra sắp có kịch hay để xem rồi đây.

Hấp Diêm lão quái còn chưa nói dứt lời, Chấn Sơn Vô Bản đã tuốt đao khỏi vỏ. Chớp mắt, vò rượu của Thường Bát đã bị hắn chém làm hai, từng tia rượu bắn ra kèm theo kinh lực mạnh mẽ bắn ra tứ phía. Thường Bát khẽ vùng chường gạt hết tia rượu ra rồi cười nói:

- Hào dao pháp!

Chấn Sơn Vô Bản thì lạnh lùng nói:

- Vân Long Diệu Ba Chương! Các hạ là đệ tử Cái Bang? Được lắm, tại hạ chưa bao giờ giao thủ với người của Cái Bang cả, hôm nay nhất định phải tham tường võ công của Cái Bang mới được.

Bạn đang đọc truyện *Trảm Ác Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thánh Long Lục Đạo

Chấn Sơn Vô Bản vừa dứt lời đã tuốt đao ra khỏi vỏ. Đao quang lấp lánh phút chốc đã bao vây lấy Thường Bát, không cho y một kẻ hở để chạy thoát. Nhưng Thường Bát đâu phải là hạng tầm thường. Nhắc thấy đao của Chấn Sơn Vô Bản, y đã thi triển thân pháp khoái tuyệt của Cái Bang Túy Ảnh Phiêu Vũ, chỉ thấy thân hình y chọt phân ra làm năm sáu người bay nhảy ngả nghiêng như kẻ say rượu, tránh được hết đao quang.

-Hào thân pháp! Chấn Sơn Vô Bản rít lên trong cổ họng rồi biến chiêu chém lia lịa vào thân ảnh của Thường Bát. Nhìn sơ qua, đao chiêu của Chấn Sơn Vô Bản rất đối bình thường nhưng mỗi chiêu thức của y đều vô cùng nhanh nhẹn lại bao hàm nội lực hùng hậu, tuyệt không thua kém bất cứ cao chiêu nào của các môn phái ở Trung Nguyên.

Thường Bát thấy đao chiêu của Chấn Sơn Vô Bản thì thầm kêu khổ. Mặc dù những đường đao pháp của địch thủ nhìn rất bình thường nhưng đã phong tỏa hết bộ vị của Túy Ảnh Phiêu Vũ. Nếu Thường Bát tiếp tục sử dụng Túy Ảnh Phiêu Vũ nữa, chỉ nửa tuần hương nữa là thân hình của y sẽ bị chém nát. Y vừa tránh đao của Chấn Sơn Vô Bản vừa nói:

Nguy quá! Nguy quá!

Ái chà, không được rồi. Gã Thường Bát kia thua mất! Bán Hoa Tăng thốt lên.

Nào có lý này, bản lĩnh của y đâu chỉ có như vậy! Hấp Diêm Lão Quái khẽ nói.

Hứa Phi chăm chú nhìn trận đấu giữa Thường Bát và Chấn Sơn Vô Bản này giờ liền nói to:

Vị huynh đài của Cái Bang kia vẫn chưa trở hết tài nghệ. Có phải huynh định đùa với hắn phải không? Như vậy thì đâu phải là tỷ thí võ công!

Chấn Sơn Vô Bản nghe được câu này thì cả kinh. Y vừa rút đao ra khỏi vỏ là đã toàn lực thi triển sở học của bản thân còn Thường Bát thì vẫn chưa tung hết thực lực ra. Chỉ thấy Thường Bát gào lên một tiếng rồi chém mạnh ra một đao dứt khoát. Tức thì một trận gió mạnh nổi lên quét thẳng tới mặt của Thường Bát. Đây là chiêu Lãnh Nha Trảm vô cùng lợi hại của Nam Thần Kiếm Phái, có thể lấy thủ cấp của kẻ địch cách xa tám trượng. Thường Bát

đứng cách Chấn Sơn Vô Bản chưa đến tám trượng nên vẫn nằm trong tầm chém của Lãnh Nha Trảm. Chấn Sơn Vô Bản tin rằng với chiêu này Thường Bát sẽ phải gỡ chân tài thực học của mình ra.

Chỉ thấy song thủ của Thường Bát khẽ đưa lên. Y phẩy tay một cái đã xuất ra hai luồng chi kinh mãnh liệt màu đỏ bắn thẳng vào con cuồng phong đang lao đến.

Viêm Long Bộc Liệt Chi! Bán Hoa Tăng và Hấp Diêm Lão Quái đồng thành kêu lên.

Trong khoảnh khắc ấy, cũng có một người hô lên như vậy. Đó là một vị thư sinh đang uống rượu ở lầu trên. Hứa Phi ngoái lên nhìn thì thấy đó là một nam tử mặt hoa da phấn, trông rất eo lá.

Vị thư sinh ấy trông thấy Hứa Phi thì ngấy dài một cái ra vẻ coi thường. Hứa Phi cũng không muốn dây dưa với hắn nên lại tiếp tục theo dõi cuộc chiến. Lúc này, chàng thấy Thường Bát đã phá tan Lãnh Nha Trảm của Chấn Sơn Vô Bản rồi. Chàng tưởng gã võ sĩ đạo kia sẽ tức tối lắm, nào ngờ y cười một tràng dài đầy sáng khoái rồi tiếp tục xuất chiêu. Lần này Chấn Sơn Vô Bản đưa đao lên định chém thẳng xuống. Nào ngờ y chỉ có thể đưa đao lên chứ không thể chém xuống. Nguyên lai Thường Bát đã xuất một cước thần tốc đập thẳng vào cổ tay của Chấn Sơn Vô Bản khiến y không kịp chém xuống. Chưa hết, trong khi Chấn Sơn Vô Bản vẫn còn đang kinh ngạc, Thường Bát xuất liền 3 chiêu công vào ngực gã. Chấn Sơn Vô Bản lập tức bị đá bay ra xa tới hơn ba trượng.

Là Tật Long Thiểm Điện Thoái!

Lần này Hấp Diêm lão quái và Bán Hoa Tăng cùng kêu lên nhưng vị thư sinh trên lầu hai chẳng nói một tiếng nào. Y chỉ khẽ nhếch mép, tựa như xem thường chiêu thức của Thường Bát.

Chấn Sơn Vô Bản lấy tay lên phui áo chỗ bị Thường Bát đá rồi nói:

Cước pháp nhanh và độc, đáng tiếc chưa đủ kinh lực để đá thương ta.

Thường Bát nghe câu này thì biến sắc mặt. Vừa rồi y tung ra Liên hoàn tam cước trong Tật Long Thiểm Điện Thoái, có thể đá nát cả đá tảng vậy mà chỉ đẩy lùi được Chấn Sơn Vô Bản chứ không làm hắn bị thương. Xem ra gã võ sĩ Đông Doanh kia là một cao thủ nội công thì mới ung dung với 3 cước vừa rồi.

Hứa Phi nhìn thấy thế trận như vậy lập tức đưa ra phán đoán của mình ngay. Chàng thầm nghĩ: “Luận về chiêu thức, Thường Bát rõ ràng chiếm ưu thế nhưng luận về nội lực, tay võ sĩ Đông Doanh kia lại trội hơn một bậc. Nếu đấu tiếp cũng khó phân được thắng bại, e rằng cả hai lưỡng bại câu thương”.

Đúng lúc ấy vị thư sinh ở lầu trên nói vọng xuống:

- Vân Long Diệu Ba Chương, Túy Ảnh Phiêu Vũ, Viêm Long Bộc Liệt Chi và Tật Long Thiểm Điện Thoái đều xuất ra cả rồi, sao Thường Bát huynh đài không xuất nốt Thiết Long Kinh Thần Trảo và Cuồng Long Phá Thiên Thủ ra để dạy cho gã Đông Doanh kia một bài học!

Thấy y còn trẻ tuổi như vậy mà đã biết được sở học của bản thân, Thường Bát không khỏi rung động. Nguyên lai những võ công mà vị thư sinh kia nhắc đến chính là Thánh Long Lục Đạo, tuyệt học võ công của Cái Bang vốn chia làm sáu đường: quyền, cước, chỉ, trảo, chương và thân pháp. Mỗi thành viên trong Cái Bang tùy vào địa vị của mình mà được bang chủ truyền dạy cho những võ công ở trên. Tuy nhiên bang quy của Cái Bang rất nghiêm ngặt, những thành viên có địa vị thấp chỉ học được từ một đến hai chiêu và không được dạy cho nhau cũng như cho người ngoài. Ngay cả Lục Đại Trưởng Lão của Cái Bang mỗi người cũng chỉ tinh thông một đường trong Thánh Long Lục Đạo. Chỉ có bang chủ là nắm hết tinh hoa của pho võ công này. Thường Bát là đại đệ tử của bang chủ Ngô Chính Liêm, lại là người sẽ kế nhiệm chức bang chủ sau này nên đã được truyền gần hết tuyệt nghệ.

Vừa nãy y đã sử ra “cước”, “chỉ”, “chương”, “thân pháp” chứ chưa động đến “trảo” và “quyền”. Giang hồ đồn rằng “trảo” và “quyền” thậm chí còn lại hại hơn “cước”, “chỉ”, “chương” và “thân pháp” gấp bội. Tuy nhiên Thường Bát từ nãy vẫn chưa sử dụng, là do y chưa luyện thành hay khinh địch mà không dùng đến.

Bạn đang đọc truyện *Trảm Ác Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.